

MAURIZIO DAGRADI

Κριτήριο Λάμπνιτς

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ της ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΣΕΡΕΠΙΣΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Maurizio Dagradi

Κριτήριο Λάιμπνιτς

Ανнοτация

Μια τυχαία επιστημονική ανακάλυψη είναι η αρχή μίας συγκλονιστικής περιπέτειας, που ξεκινά στα όρια της επιστήμης και απειλεί να τα ξεπεράσει. Οι πρωταγωνιστές βρίσκονται σε πρωτόγνωρες και απρόσμενες διαδρομές αντιμετωπίζοντας καταστάσεις πέραν των συνηθισμένων. Αυτή η περιπέτεια της επιστήμης και της τεχνολογίας γίνεται, επίσης, εσωτερική περιπέτεια για ορισμένους από αυτούς, οι οποίοι ανακαλύπτουν, άγνωστες ως τότε, πτυχές της ιδιωτικής τους ζωής και της σεξουαλικότητάς τους. Μέσα από μία αλληλουχία, πλούσια σε συναρπαστικά γεγονότα και ανατροπές, η ιστορία εμπλέκει τον αναγνώστη και τον κρατά σε αγωνία από την αρχή ως το τέλος.

Содержание

Table of Contents	6
Εισαγωγή	9
Μετά την Εισαγωγή	11
Πρόλογος	12
Πρώτο Μέρος	20
Κεφάλαιο Ι	21
Κεφάλαιο ΙΙ	24
Κεφάλαιο ΙΙΙ	36
Κεφάλαιο ΙV	43
Κεφάλαιο V	56
Κεφάλαιο VI	59
Κεφάλαιο VII	91
Κεφάλαιο VIII	99
Κεφάλαιο ΙX	126
Κεφάλαιο X	149
Κεφάλαιο XI	152
Κεφάλαιο XII	170
Κεφάλαιο XIII	180
Κεφάλαιο XIV	202
Κεφάλαιο XV	222
Κεφάλαιο XVI	244
Κεφάλαιο XVII	266
Δεύτερο μέρος	282

Table of Contents

<u>Εισαγωγή</u>	1
<u>Μετά την Εισαγωγή</u>	1
<u>Πρόλογος</u>	2
<u>Πρώτο Μέρος</u>	5
<u>Κεφάλαιο I</u>	6
<u>Κεφάλαιο II</u>	8
<u>Κεφάλαιο III</u>	13
<u>Κεφάλαιο IV</u>	16
<u>Κεφάλαιο V</u>	21
<u>Κεφάλαιο VI</u>	22
<u>Κεφάλαιο VII</u>	36
<u>Κεφάλαιο VIII</u>	39
<u>Κεφάλαιο IX</u>	50
<u>Κεφάλαιο X</u>	60
<u>Κεφάλαιο XI</u>	61
<u>Κεφάλαιο XII</u>	69
<u>Κεφάλαιο XIII</u>	73
<u>Κεφάλαιο XIV</u>	82
<u>Κεφάλαιο XV</u>	90
<u>Κεφάλαιο XVI</u>	99
<u>Κεφάλαιο XVII</u>	109
<u>Δεύτερο μέρος</u>	115
<u>Κεφάλαιο XVIII</u>	116
<u>Κεφάλαιο XIX</u>	128
<u>Κεφάλαιο XX</u>	139

<u>Κεφάλαιο XXI</u>	145
<u>Κεφάλαιο XXII</u>	150
<u>Κεφάλαιο XXIII</u>	164
<u>Κεφάλαιο XXIV</u>	174
<u>Κεφάλαιο XXV</u>	177
<u>Κεφάλαιο XXVI</u>	183
<u>Κεφάλαιο XXVII</u>	193
<u>Κεφάλαιο XXVIII</u>	205
<u>Κεφάλαιο XXIX</u>	217
<u>Κεφάλαιο XXX</u>	220
<u>Κεφάλαιο XXXI</u>	221
<u>Κεφάλαιο XXXII</u>	230
<u>Κεφάλαιο XXXIII</u>	240
<u>Κεφάλαιο XXXIV</u>	255
<u>Κεφάλαιο XXXV</u>	264
<u>Τρίτο Μέρος</u>	276
<u>Κεφάλαιο XXXVI</u>	277
<u>Κεφάλαιο XXXVII</u>	304
<u>Κεφάλαιο XXXVIII</u>	313
<u>Κεφάλαιο XXXIX</u>	325
<u>Κεφάλαιο XL</u>	333
<u>Κεφάλαιο XLI</u>	348
<u>Κεφάλαιο XLII</u>	357
<u>Κεφάλαιο XLIII</u>	378
<u>Κεφάλαιο XLIV</u>	385
<u>Κεφάλαιο XLV</u>	392
<u>Κεφάλαιο XLVI</u>	400
<u>Κεφάλαιο XLVII</u>	408
<u>Κεφάλαιο XLVIII</u>	420

[Κεφάλαιο XLIX 429](#)

[Κεφάλαιο L 436](#)

[Κεφάλαιο LI 446](#)

[Κεφάλαιο LII 457](#)

[Κεφάλαιο LIII 465](#)

[Κεφάλαιο LIV 474](#)

[Κεφάλαιο LV 481](#)

[Κεφάλαιο LVI 499](#)

Κριτήριο Λάμπνιτς

του

Maurizio Dagradi

Εισαγωγή

Σε κανέναν δεν αρέσει να διαβάξει εισαγωγές, ούτε και σε μένα, γι' αυτό θα είμαι σύντομος.

Αυτό το βιβλίο θέλει να συμβάλλει στο άνοιγμα της σκέψης πάρα πολλών σκεπτικών ανθρώπων που, ενστικτωδώς, δεν πιστεύουν ότι το Σύμπαν σφύζει από ζωή ή δεν έχουν αντιμετωπίσει ακόμη αυτό το ζήτημα.

Όποιος έχει προσπαθήσει να τους εξηγήσει με τρόπο λιγότερο ή περισσότερο υποστηρικτικό, λιγότερο ή περισσότερο επιστημονικό, λιγότερο ή περισσότερο φιλοσοφικό, το πώς θα έπρεπε να είναι στην πραγματικότητα τα πράγματα, θα έχει σίγουρα διαπιστώσει ότι ο αριθμός των ατόμων που, *πραγματικά*, κατάφερε να πείσει είναι αμελητέος, σε σχέση με το σύνολο των ατόμων με τα οποία μίλησε. Δεν ξέρω γιατί: δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι εκ γενετής ή αν οφείλεται στις πληροφορίες με τις οποίες έχει έρθει σε επαφή ένας άνθρωπος στη νηπιακή ηλικία, ή αν είναι κάτι άλλο. Γεγονός είναι ότι αυτή η τραγική κατάσταση είναι ταπεινωτική για το ανθρώπινο είδος, το οποίο είναι μόνο ένα από τα πολυάριθμα άλλα είδη στο Σύμπαν.

Μου αρέσει να σκέφτομαι ότι αυτήν την στιγμή κάποιος ονειροπόλος και ματαιόδοξος, σαν κι εμένα, γράφει έναν παρόμοιο πρόλογο σε ένα παρόμοιο βιβλίο, στον πρώτο

πλανήτη του Έψιλον Ηριδανού, στην προσπάθεια να πείσει τους αναγνώστες του ότι μπορεί να υπάρχουν κι άλλα είδη, με μόνο δύο πόδια και δύο χέρια, κι ότι ίσως δεν εισπνέουν υγρή φορμαλδεΐδη.

Μετά την Εισαγωγή

Αν φτάσατε ως εδώ, σας αγαπώ. Σας αγαπώ, γιατί έχετε ήδη τη φλόγα ή θέλετε να την ανάψετε.

Στο μεταξύ, αποχαιρετήστε αυτούς που δεν έφτασαν ως εδώ, και τώρα με βρίζουν με τις πιο σκληρές και ταπεινωτικές προσβολές, που μπορούν να εκφράσουν με το λεξιλόγιό τους. Αυτοί θα πάνε στο σημείο πώλησης από όπου αγόρασαν απερίσκεπτα αυτό το καημένο το βιβλίο, θα το χτυπήσουν πάνω στον πάγκο και θα ζητήσουν επιστροφή χρημάτων ή την αντικατάστασή του με άλλο βιβλίο, δείχνοντας στο δύσμοιρο υπάλληλο όλη τους την απογοήτευση, από το γεγονός ότι κάποιος εκδότης είχε τόσο άσχημο γούστο, ώστε να εκδώσει ένα σκουπίδι αυτού του είδους. Αυτά τα άτομα δεν θα πιστέψουν ποτέ μαζί με εμάς σε μία Αλήθεια, αν ποτέ υπήρχε κάποια εκτός της θρησκείας που λατρεύουν, η οποία απαιτεί μία Πράξη Πίστης.

Πρόλογος

Το μαχητικό ελικόπτερο σηκώθηκε στα 10 μέτρα ύψος, πάνω από το δύσοσμο έλος, με τον ουραίο έλικα να σταματά κάπου-κάπου, αφήνοντας την άτρακτο να περιστρέφεται γύρω από το φυσικό της άξονα, αντίθετα από τη φορά του κύριου έλικα. Αμέσως μετά, ο έλικας ξεκινούσε και πάλι και η ευαίσθητη ισορροπία επανερχόταν με επικίνδυνες κλίσεις μέχρι την επόμενη φορά, που θα μπορούσε να είναι και η τελευταία. Χωρίς τον ουραίο έλικα, το ελικόπτερο θα περιστρεφόταν γύρω από τον εαυτό του και οποιαδήποτε πιθανότητα ελέγχου του αεροσκάφους θα πήγαινε σίγουρα χαμένη.

Μέσα στην καμπίνα, ο πιλότος πάλευε να κρατήσει τη στάση πτήσης και τη θέση του αεροσκάφους, λειτουργώντας τα πηδάλια με λεπτότητα και ακρίβεια, που έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με τις γενικές συνθήκες που επικρατούσαν γύρω του: από την αριστερή ωμοπλάτη του προεξείχε ένα κομμάτι γυαλί, που προερχόταν από το αλεξήνεμο της καμπίνας και το οποίο είχε μπει, τουλάχιστον, πέντε εκατοστά μέσα στη σάρκα του. Γύρω από το τραύμα, η στολή πτήσης ήταν γεμάτη αίμα, το οποίο εξαπλωνόταν γρήγορα προς το χέρι και το θώρακα του άνδρα. Πολλά ακόμη κομμάτια γυαλιού ήταν σκορπισμένα στα γόνατά του και στο πάτωμα του πιλοτηρίου.

Στα δεξιά του, ο δεύτερος πιλότος ήταν ξαπλωμένος, γυρισμένος προς τα πίσω, δεμένος στο κάθισμα, με το λαιμό του σκισμένο από ένα άλλο θραύσμα γυαλιού. Το αίμα ανάβλυζε άφθονο από την κομμένη καρωτίδα του, αντλούμενο ασταμάτητα από την ανυποψίαστη καρδιά.

Ο κυβερνήτης προσπαθούσε να κρατήσει σταθερό το ελικόπτερο, πάνω από το καθορισμένο σημείο αλλά, για να το κάνει, έπρεπε να χρησιμοποιήσει μόνο οπτικές αναφορές, καθώς όταν χτυπήθηκε το αλεξήνεμο και τον κάλυψαν τα θραύσματα, στη θέα του συναδέλφου του, έκανε εμετό πάνω στον πίνακα ελέγχου και τώρα σχεδόν όλα τα όργανα ήταν γεμάτα με ένα κιτρινωπό υγρό και δεν φαίνονταν. Με τον ουραίο έλικα πλήρως αναξιόπιστο, δεν μπορούσε να αφήσει ούτε το ένα χέρι από τα πηδάλια, ακόμη και για εκείνα τα ελάχιστα δευτερόλεπτα που αρκούσαν, για να καθαρίσει επαρκώς τα απαραίτητα όργανα.

Οι μόνες του αναφορές ήταν ο μακρινός ορίζοντας, πάνω στον οποίο βάραινε το βιολετί, αφύσικο φως του λυκόφωτος αυτού του καταραμένου μέρους και το σκοτεινό δάσος στα αριστερά του, απόπου βγήκαν, λίγα λεπτά νωρίτερα, τα άλλα μέλη αυτής της αποστολής.

Στο χώρο αποσκευών, πίσω από την καμπίνα του πιλοτηρίου, δύο στρατιώτες ήταν πεσμένοι στο πάτωμα σε περίεργη στάση, σαν δύο σακιά πατάτες, τυχαία πεταμένα. Ο πρώτος ήταν σωματώδης, μεσαίου αναστήματος, με μαύρα μαλλιά και γένια λίγων ημερών. Το δεξί του πόδι είχε

υποστηριχθεί με νάρθηκα, για να κρατά ευθυγραμμισμένο το σπασμένο μηρό του. Το παντελόνι του ήταν σκισμένο και η μπότα του είχε βγει. Όλο το πόδι ήταν καλυμμένο με αίμα που είχε πήξει. Ο άνδρας ήταν αναίσθητος από την αιμορραγία που επακολούθησε το πολλαπλό κάταγμα. Ο σφυγμός του ήταν αργός και αδύναμος, το σώμα παγωμένο, με την ωχρότητα του θανάτου.

Ο δεύτερος στρατιώτης ήταν γυναίκα. Είχε κοντά, ξανθά μαλλιά καλυμμένα με αίμα, που έβγαινε από ένα εκτενές τραύμα στο κεφάλι, πάνω από το αριστερό αυτί. Ένα κομμάτι δέρματος, διαμέτρου τουλάχιστον έξι εκατοστών, έλειπε ολοσχερώς, μαζί με τα μαλλιά που βρίσκονταν εκεί, κι αυτή η παραμόρφωση φαινόταν παράλογη σε σχέση με τα λεπτά χαρακτηριστικά της κοπέλας, τη στρογγυλεμένη γνάθο, το μικρό το πηγούνι, τη λίγο μυτερή μύτη και τα σαρκώδη χείλη. Τα μάτια ήταν κλειστά, αλλά τα βλέφαρα κινούνταν απότομα, παρόλο που δεν τα άνοιγε. Τα χείλη έτρεμαν, σαν να έκαναν μία σιωπηλή συζήτηση, και το σώμα διέτρεχαν ρίγη, από τον υψηλό πυρετό.

Οι στολές και των δύο δεν είχαν κανένα όνομα και κανένα διακριτικό σήμα. Κανένα διακριτικό με το όνομα, τον βαθμό, τίποτα που να μπορούσε να τους ταυτοποιήσει. Αυτοί οι δύο υπηρετήσουν στη SAS, στην πιο καλά εκπαιδευμένη μονάδα των Ειδικών Δυνάμεων. Ήταν ανώτερη βαθμίδα πολεμιστών, έτοιμοι να λειτουργήσουν και να επιβιώσουν σε απίθανες συνθήκες,

σε οποιοδήποτε κλίμα και με οποιοδήποτε εχθρό, γρήγοροι, αποτελεσματικοί, θανατηφόροι. Οι αποστολές τους ήταν πάντα μυστικές· έτσι, οι ταυτότητά τους έπρεπε, πάντα, να αποκρύπτεται.

Και τώρα ήταν ανυπεράσπιστοι και χτυπούσαν εδώ κι εκεί, με κάθε κλίση του ελικοπτέρου, ενώ το μόνο πράγμα που τους γλίτωνε από το να πέσουν έξω από το ελικόπτερο, ήταν ένα σκοινί δεμένο στη ζώνη τους, που τους ασφάλιζε σε μία χειρολαβή, του χώρου αποσκευών.

Τα όπλα πάνω στο αεροσκάφος, ήταν εντελώς άδεια, συμπεριλαμβανομένου και του καινούργιου όπλου με πλάσμα, που τώρα κρεμόταν, σχεδόν λιωμένο, από τη βάση του, κάτω από την κοιλιά του ελικοπτέρου. Ήταν το αρχέτυπο και δεν αναμενόταν ότι θα χρειαζόταν να πυροβολεί συνεχόμενα, για παρατεταμένο χρονικό διάστημα. Και όλο αυτό, στην προσπάθεια να φτάσουν στο σημείο επικοινωνίας και να κρατηθεί η θέση πτήσης.

<Άνταμς! Έτοιμος να κατέβω!>, η κλήση έφτασε δυνατή και καθαρή στα ακουστικά του πιλότου.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο ουραιός έλικας σταμάτησε, για μία ακόμη φορά, αλλά εκείνος επανέφερε αμέσως τη θέση του αεροσκάφους, ενώ απαντούσε:

<Έτοιμος, κύριε!>

Κάτω από το ελικόπτερο, μέσα στη λεκάνη που σχημάτιζε η δίνη του έλικα στο δύσοσμο νερό, τρεις φιγούρες, σε ευθεία παράταξη, σαρώνονταν από την κυκλική ροή του

άερα, που έπεφτε με βία πάνω τους.

Ο Ταγματάρχης Κάμντεν πυροβολούσε ασταμάτητα προς το δάσος με το μυδραλιοβόλο, που το κρατούσε το με τα χέρια, παρά την απαγορευτική ένδειξη. Το όπλο ήταν καντό και πολύ βαρύ. Ο στρατιωτικός έτριζε τα δόντια, ενώ το έσφιγγε και με τα χέρια του που έκαιγαν, το δάχτυλο κλειδωμένο στη σκανδάλη, με μάτια ερεθισμένα που εξέφραζαν πολύ δυνατό, ακατάσβεστο πόνο, που μετατρέποταν σε ένα χείμαρρο από σφαίρες που ξέρναγε η μαύρη κάνη αυτού του εργαλείου του θανάτου. Ο Κάμντεν, ήταν καλυμμένος με αίμα, από την κορυφή ως τα νύχια, εν μέρει από μερικά επιφανειακά τραύματα στο θώρακα και στα χέρια, αλλά κυρίως, από το αίμα των τραυματισμένων συντρόφων του, τους οποίους έπρεπε να βοηθήσει και να σύρει μέχρι τον τόπο συλλογής.

<Ταγματάρχα!>

Ο Κάμντεν μόλις που άκουσε την κοπέλα που ούρλιαζε για να ξεπεράσει τον ακατάπαυστο σφυροκόπημα του πολυβόλου. Εκείνη, με τα πόδια σταθερά καρφωμένα στη λάσπη του έλους, κρατούσε υποβασταζόμενο, έναν αναίσθητο νεαρό, με σκούρο δέρμα, που είχε γείρει με το πρόσωπο προς τα πάνω και ο μισός είχε βυθιστεί στο νερό. Το κεφάλι του κρεμόταν αδρανές, το στόμα του μισάνοιχτο, το μάτια κλειστά. Από ένα βαρύ τραύμα στην κοιλιακή χώρα, έβγαινε μέρος από τα σωθικά του.

Η κοπέλα κοίταζε με απελπισία το δάσος, μετά

το τραυματισμένο αγόρι, μετά τον Ταγματάρχη, που συνέχιζε να πυροβολεί. Είχε φτάσει στο αποκορύφωμα των δυνάμεών του, τα μαύρα μαλλιά του ήταν κολλημένα στο κεφάλι του από τον ιδρώτα και τη βρώμα που κάλυπταν με ένα καφετί χρώμα όλο του το κορμί, στο οποίο είχαν κολλήσει ρούχα ποτισμένα από τη δύσοσμη λάσπη.

<Ταγματάρχα!> φώναξε πάλι, με μία υστερική κραυγή.

Ο Κάμντεν της απάντησε με τη σειρά του με μία κραυγή, χωρίς να σταματά να ξερνά φωτιά προς το δάσος.

<Τώρα έχουμε αρκετό πλεονέκτημα για να μπορέσουμε να προσγειώσουμε το ελικόπτερο! Άνταμς! Τώρα!

<Ρότζερ¹, κύριε!>

Ο Άνταμς ξεκίνησε την κατάβαση, αλλά μόλις έφτασε περίπου στα έξι μέτρα ύψος, ο ουραιός έλικας έβγαλε ένα στριγκό ήχο και το ελικόπτερο ξεκίνησε να περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του. Ο πιλότος προσπαθούσε μάταια να επανεκκινήσει τον έλικα, κάνοντας μανούβρες, προσπαθώντας να ανέβει και πάλι προς τα πάνω.

<Κίνδυνος, κίνδυνος! Φύγετε από εκεί!> ούρλιαξε ο Άνταμς.

Ο Κάμντεν είδε με την άκρη του ματιού του το ανεξέλεγκτο ελικόπτερο και ανέλαβε αμέσως την κατάσταση. Δεν υπήρχε χρόνος να ξεφύγουν και, σε κάθε περίπτωση, ήταν προτιμότερο να συνθλιβούν από το ελικόπτερο που έπεφτε, σε σχέση με το αποτρόπαιο πεπρωμένο, που τους πλησίαζε από το δάσος. Στο πρόσωπό

του είχε διαγραφεί ένα ειρωνικό χαμόγελο και το βλέμμα του έλαμπε με ένα σατανικό φως, η έκφραση ενός άντρα, που έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με το θάνατό του και τον προκαλεί. Συνέχιζε με βία να πυροβολεί μέσα στο σκοτάδι, χωρίς να αισθάνεται πλέον ούτε τον πόνο από το πυρακτωμένο σίδερο ούτε το βάρος του όπλου.

Κι η κοπέλα κατάλαβε.

<Όχι!> φώναξε απελπισμένη, με όλη την ενέργεια που της απέμενε.

<Όχι, όχι, όχι! Όχι τώρα!> Έκλαιγε αναστατωμένη.
<Τόσο κοντά, τόσο κοντά...γιατί;! Γιατί;>

Χαμήλωσε το βλέμμα στο τραυματισμένο αγόρι, κι ένα τεράστιο βάρος έπεσε στην ψυχή της. Ήταν, πλέον, ένα βήμα πριν το θάνατο.

Η καρδιά του χτυπούσε.

Και σε αυτή τη φρικτή στιγμή, ενώ υποβάσταζε τον αγόρι της, με το ελικόπτερο που μπορούσε να τη συνθλίψει από στιγμή σε στιγμή, με τον ήχο του πολυβόλου, που την τάραζε, και με τα πόδια ως τη μέση βυθισμένα στο δύσοισμο νερό, η σκέψη της πήγε σε αυτό που είχε αποκλείσει εδώ και καιρό, στριμώχνοντάς το σε μία σκοτεινή γωνιά της μνήμης της.

Σήκωσε το πρόσωπό της στον ουρανό, και με δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλα, που τα μαστίγωνε ο δυνατός αέρας που δημιουργούσε το χαλασμένο ελικόπτερο, άρχισε να προσεύχεται:

<Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά

σου, ἔλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς...>

Πρώτο Μέρος

“Σε νιώθουμε κοντά μας, Ριού,
σε νιώθουμε κοντά μας.

Κάθε βράδυ, θα σε επισκεπτόμαστε στη σκοτεινή
θάλασσα,

και θα ξέρουμε ότι μας περιμένεις εκεί
με τα δυνατά σου χέρια..

Θα ανέβεις στη βάρκα σαν τον αφρό της θάλασσας
και δίπλα μας, μαζί μας θα τραβάς τα δίχτυα,
όπως εκείνες τις νύχτες παλιά,

όταν τα μάτια και το χαμόγελό σου

μας έκαναν να αντιμετωπίζουμε ευτυχισμένοι την
καταιγίδα.”

Noboru

Κεφάλαιο I

Όλα ξεκίνησαν απλά, όπως γίνεται συχνά, σε αυτές τις περιπτώσεις.

Ο φοιτητής Μαρρόν, ξεκινούσε να τακτοποιήσει τον εξοπλισμό πάνω σε ένα πάγκο, σε ένα από τα εργαστήρια Φυσικής του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ, μουρμουρίζοντας πολύ ενοχλημένος, γιατί αυτό του το είχε επιβάλλει ο καθηγητής Ντρου, όταν έφευγε για να γυρίσει σπίτι του.

<Τακτοποίησε το πείραμά μου, προτού φύγεις, Μαρρόν, έτσι δε λειτουργεί!>, είχε διατάξει.

Μα δεν μπορούσε να περιμένει το επόμενο πρωί; Τώρα, ήταν αργά το βράδυ. Ποιος διάολος θα ερχόταν να ελέγξει αν το εργαστήριο είχε τακτοποιηθεί;

<Ουφ!>, αναστέναξε παραιτημένος ο Μαρρόν, <Ο δρόμος της Φυσικής περνά και μέσα από τη σχολαστικότητα των ηλικιωμένων καθηγητών.>

Είχε ακουμπήσει το σάντουιτς του με προσούτο πάνω σε μία μεταλλική πλάκα, που αποτελούσε μέρος του πειράματος, γιατί είχε πετάξει το περιτύλιγμα αμέσως πριν την τακτοποίηση του Ντρου κι αυτή η πλάκα φαινόταν, προς στιγμήν, το πιο καθαρό πράγμα, σε εκείνο το εργαστήριο.

Ήταν έτοιμος να αρπάξει τον εξοπλισμό, όταν ο

γάτος του εργαστηρίου, ένα σκασμένο πορτοκαλί και τριχωτό γατί, με ένα αστραπιαίο άλμα, ανέβηκε στον πάγκο, περπάτησε πάνω στο πληκτρολόγιο του υπολογιστή, άρπαξε το πάνω μέρος από το σάντουιτς, άλλαξε με τα πόδια του κάποιες μικρομετρικές ρυθμίσεις και, στο τέλος, πήδηξε στο πάτωμα. Όλο αυτό σε μερικά δέκατα του δευτερολέπτου.

Ο Μαρρόν έβγαλε μία στριγκή κραυγή και άρχισε να κυνηγά το γάτο, ο οποίος στη στιγμή βρήκε καταφύγιο στο πιο ψηλό ράφι του εργαστηρίου.

Ο φοιτητής έφτασε έξαλλος κάτω από το ράφι, κουνώντας τις γροθιές του προς την κατεύθυνση του γάτου και κάνοντάς τον αντικείμενο όχι πολύ επιεικών φιλοφρονήσεων. Μετά, ως λογικός άνθρωπος που ήταν, εκτίμησε ότι η ενέργεια που απαιτούσε η αβέβαιη προσπάθεια για να ξαναπάρει το κλοπιμαίο, ήταν πολύ μεγαλύτερη από την ενέργεια που θα έπαιρνε από αυτό, έτσι παρηγορήθηκε και τα παράτησε σκεπτόμενος ότι, κατά κάποιο τρόπο, έτσι κέρδιζε. Έριξε μία τελευταία ματιά αποδοκιμασίας στον γάτο και επέστρεψε στον πάγκο.

Όταν βρέθηκε μπροστά στα απομεινάρια του καημένου του σάντουίτς του και το παρατήρησε, ξαφνικά σταμάτησε και, σιγά-σιγά η συνείδηση που κατηύθυνε το μυαλό του, μπήκε σταδιακά σε ένα είδος λήθαργου, με τα μάτια ορθάνοιχτα, ζωηρά, καρφωμένα πάνω στο σάντουιτς. Κρύος ιδρώτας ξεκινούσε από το μέτωπό του και έσταζε

άφθονος κατά μήκος του λαιμού του, που ήταν ήδη πια πολύ βρεγμένος, τα ρούχα του μουσκεμένα, χέρια που έτρεμαν, οι πνεύμονες σπαρταρούσαν στην απέλπιδα αναζήτηση αέρα.

Προς το κέντρο του σάντουιτς, κάπως προς τα δεξιά, έλειπε ένα μέρος κι αυτό το μέρος δεν ήταν μίας οποιασδήποτε μορφής, γεγονός που θα τον έκανε φυσιολογικά να σκεφτεί ότι ο γάτος το αφαίρεσε μαζί με το υπόλοιπο. Όχι, ήταν ένα κομμάτι μήκους, περίπου τεσσάρων εκατοστών, με πλάτος περίπου ένα εκατοστό και κυματοειδές, με τρόπο παράλληλο στα μακριά τμήματά του, τα οριζόντια.

Δεν υπήρχαν ίχνη καψίματος, ψίχουλων ή υπολείμματα κάποιου τύπου, κάποια μυρωδιά ή ατμοί από καύση. Απλά, αυτό το κομμάτι του σάντουιτς δεν υπήρχε πια.

Αυτό το κομμένο κομμάτι του σάντουιτς είχε «μετακινηθεί»; Είχε «αποσυντεθεί»; «.....τι»;

Στο μυαλό του Μαρρόν, πέρασαν με αστραπιαία ταχύτητα όλες οι υποθέσεις τις οποίες γνώριζε, συμβατικές και μη, και καθώς άρχισε να του φεύγει η καταληψία, η αναπνοή του επανήλθε, σταδιακά, στα φυσιολογικά επίπεδα κι εκείνος επέστρεψε στο παρόν.

Ο Μαρρόν δεν το ήξερε ακόμη σίγουρα, αλλά η Ανθρώπινη Ιστορία, ήταν σε μία βασική καμπή.

Τώρα.

Για πάντα.

Κεφάλαιο II

Προσέχοντας πολύ να μη χτυπήσει ούτε στο ελάχιστο τον πάγκο και καρφώνοντας, ταυτόχρονα, το βλέμμα στον γάτο που ήταν κουλουριασμένος πάνω στο ράφι, σε απόσταση περίπου 10μέτρων διατεθειμένος να ροκανίσει το κομμάτι του ψωμιού, ο Μαρρόν κινήθηκε προς το τηλέφωνο, που βρισκόταν στον τοίχο πίσω από εκείνον. Έψαχνε τον αριθμό του σπιτιού του Ντρου: μία φορά τον είχε καλέσει για κάποια διευκρίνηση, σχετικά με μία εργασία. Τελείωνε σε 54 ή σε 45;

<Ω, κομμάτια να γίνει!>

Σχημάτισε τον πρώτο αριθμό και, μετά από μία σύντομη αναμονή, ο καθηγητής απάντησε στο τηλέφωνο:

<Γκουχ!... Παρακαλώ>, ο καθηγητής είχε κρυολογήσει.

<Καθηγητά, ο Μαρρόν είμαι, νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο να επιστρέψετε αμέσως στο εργαστήριο, υπάρχει κάτι που θα πρέπει να δείτε και...>

<Μαρρόν!>, τον διέκοψε, χωρίς πολλά-πολλά, ο Ντρου, <Κοίτα, είχα μία πολύ άσχημη ημέρα: ο Πρύτανης με ενημέρωσε ότι τα κονδύλια για το εργαστήριό μας κόπηκαν κατά 40% και...γκουχ...κι επιπλέον, φαίνεται ότι ούτε αυτό το χρόνο θα με αφήσουν να βγω στη σύνταξη. Ελπίζω να είναι κάτι πολύ, πολύ σημαντικό!>

<Ωραία, Καθηγητά, πιστεύω ότι, αν δεν το θέλετε εσείς,

θα κρατήσω το Νόμπελ μόνο για μένα>.

<Τι ασυναρτησίες λες, Μαρρόν; Δεν έχω χρόνο να χάσω σε αστεία!>

Ο Μαρρόν δεν εντυπωσιάστηκε.

<Το πείραμά σας, Καθηγητά. Έχει ένα αποτέλεσμα που...

...>

Ο φοιτητής αντιλήφθηκε μία σύντομη αναταραχή και, λίγα δευτερόλεπτα μετά, άκουσε μία πόρτα να χτυπά. Ακόμη άκουγε τους ήχους του σπιτιού του Ντρου. Η τηλεόραση ήταν ανοιχτή και φλυαρούσε, χωρίς νόημα, ως συνήθως. Ο Καθηγητής δεν μπήκε καν στον κόπο να την κλείσει.

Ο Μαρρόν παρέμεινε να φυλά το πείραμα, κρατώντας πάντα το βλέμμα στον γάτο, για να αποφύγει μία δεύτερη επίθεση, η οποία σίγουρα θα είχε καταστροφικές συνέπειες. Το ζώο έτρωγε το σάντουιτς με μικρές δαγκωματιές, αλλά με κάθε δαγκωματιά το φαγητό μειωνόταν πάρα πολύ και ο γάτος άρχισε να κοιτά ύπουλα τον πάγκο.

Ο Ντρου αργούσε να φτάσει.

Ο Μαρρόν μετάνιωνε που δεν έδωσε ποτέ φαγητό στον γάτο, αλλά ήξερε ότι άλλοι φοιτητές ασχολούνταν με αυτό. Αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι εκείνη την ημέρα, αυτοί οι φοιτητές δεν έδωσαν στον γάτο να φάει, σίγουροι ότι θα ασχολούταν ο Μαρρόν με αυτό.

Στο μεταξύ, ο γατούλης είχε τελειώσει το σάντουιτς

και τεντωνόταν, κοιτώντας με σκοπιμότητα τον πάγκο. Ο Μαρρόν άρχισε πάλι να ιδρώνει, αβέβαιος για το τι πρέπει να κάνει, όταν άκουσε το θόρυβο μίας πύλης που χτύπαγε και γρήγορες ομιλίες στον δρόμο που οδηγούσε στο εργαστήριο.

Η πόρτα άνοιξε απότομα και μπήκε ο Ντρου. Μόλις έβαλε το κεφάλι του μέσα, το βλέμμα του αγκάλιασε όλο το σκηνικό και εκτίμησε ταχύτατα την κατάσταση: ο Μαρρόν ήταν ακίνητος μπροστά στον πάγκο, με τα μάτια καρφωμένα πάνω στον γάτο, ο οποίος φαινόταν να έχει σοβαρές προθέσεις να δαγκώσει το σάντουιτς που ήταν ακουμπισμένο στην πλάκα του πειράματος, το οποίο ακόμη φαινόταν να είναι σε πλήρη διάταξη.

Ο Ντρου είχε καλή σχέση με τον γάτο και έτσι τους έβγαλε από το *αδιέξοδο*, με έναν πολύ συνηθισμένο τρόπο :

<Νιλς!Μακριά!>

Στο άκουσμα αυτής της κοφτής εντολής, ο γατούλης, με αυτό το τόσο σημαντικό όνομα², βγήκε αμέσως από το παράθυρο του εργαστηρίου, που ήταν πάντα μισάνοιχτο το βράδυ, για να επιτρέψει την ανανέωση του αέρα.

Ο Μαρρόν πήρε μία ανάσα ανακούφισης και άρχισε να χαλαρώνει. Πήγε να κλείσει το παράθυρο και ξεκίνησε να αναφέρεται στον καθηγητή. Του αφηγήθηκε τα σημαντικά γεγονότα, καθώς οι Φυσικοί είναι πολύπλοκα άτομα, και κατέληξε με την υπόθεσή του:

<Πιστεύω ότι ο γάτος βρήκε τυχαία, μία βασική ρύθμιση

του πειράματος, η οποία παράγει μία επίδραση μετατόπισης ή αποσύνθεσης του υλικού, που έχει τοποθετηθεί πάνω στην πλάκα. Για την ώρα, δεν βλέπω κάποια άλλη εξήγηση>.

Κατά τη διάρκεια της εξιστόρησης, ο Ντρου παρατήρησε το πείραμα, κατανόησε όλες τις τιμές που καταγράφηκαν στον υπολογιστή και τις τελικές ρυθμίσεις πάνω στον συνδεδεμένο εξοπλισμό.

<Μαρρόν, προφανώς, έγινε όπως λες εσύ, αλλά ξέρεις πολύ καλά ότι όταν ένα πείραμα είναι έγκυρο, πρέπει να μπορεί να αναπαραχθεί. Ωραία, τώρα, θα απαθανατίσουμε την τρέχουσα κατάσταση και θα προσπαθήσουμε να αναπαράγουμε την αποτέλεσμα που παρατηρήσαμε>.

Πρώτα απ'όλα, χωρίς να αγγίξει τίποτα, ο Ντρου πήρε από ένα ράφι μία ψηφιακή φωτογραφική μηχανή, εξοπλισμένη με μία συσκευή που βάζει ένα πλέγμα λεπτομερούς διαβάθμισης πάνω στη φωτογραφία που τραβά: φωτογράφησε όλα τα αντικείμενα πάνω στον πάγκο, μεμονωμένα και σε ομάδες, από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Το πλέγμα θα επέτρεπε τον προσδιορισμό των ακριβών αποστάσεων και γωνιώσεων, μεταξύ των αντικειμένων, κατά τρόπο που να επιτρέπει, αν χρειαζόταν, την ακριβή τοποθέτηση του πειράματος. Φωτογράφησε και την οθόνη του υπολογιστή, στην οποία εμφανίζονταν όλες οι παράμετροι βαθμονόμησης των διαφόρων εργαλείων, που λάμβαναν εντολές από αυτό και, στο τέλος ο Μαρρόν έσωσε τις παραμέτρους στο αρχείο.

Οι δυο τους θα μεταφόρτωναν σε έναν άλλο υπολογιστή όλες τις φωτογραφίες που τράβηξαν και τα αρχεία με τις παραμέτρους, θα δημιουργούσαν δύο αντίγραφα και θα τα φύλασσαν ξεχωριστά: ένα στην τσάντα του Ντρου κι ένα στη ζακέτα του Μαρρόν.

Τώρα ήταν η κρίσιμη στιγμή: έπρεπε να δοκιμάσουν να αναπαράγουν το αποτέλεσμα.

Ο Ντρου μετακίνησε το κομμάτι του ψωμιού πάνω στην πλάκα, έτσι ώστε να υπάρχει πάλι ψωμί στην περιοχή που είχε εξαφανιστεί το υλικό.

<Εφόσον δε γνωρίζουμε τίποτα, σχετικά με το πώς μπορεί να λειτουργήσει, θα προχωρήσουμε με απλό τρόπο, τροποποιώντας μία παράμετρο τη φορά και παρατηρώντας τι θα συμβεί. Μαρρόν, διάλεξε μία παράμετρο στον υπολογιστή. Θα ξεκινήσουμε από αυτή>.

Ο Μαρρόν γύρισε προς την οθόνη και επέλεξε την πρώτη παράμετρο στην οποία έπεσε το μάτι του.

<Θα τροποποιήσω την K22. Τώρα είναι στα 1123,08V³. Θα την πάω στο μηδέν>.

Ο φοιτητής προχώρησε.

Δε συνέβη τίποτε.

<Αυξάνω κατά 10V τη φορά. Τώρα η K22 είναι 10V, 20V, 30V...>

Και πάλι τίποτα.

Φτάνοντας τα 350V, ο Ντρου είπε στον Μαρρόν να αυξήσει κατά 50V τη φορά.

<...400V, 450V, 500V...>

Πάλι τίποτα.

Η γεννήτρια βούιζε ανησυχητικά, από την αύξηση της τάσης.

<...950, 1000, 1050, 1100, 1150, 1200V...>

Τίποτα.

Ο Μαρρόν σταμάτησε. Σταμάτησε να αυξάνει την τάση.

<Καθηγητά, ξεπεράσαμε την τιμή του πειράματος>.

<Το είδα, Μαρρόν>, ο Ντρου σκεφτόταν έντονα, <Καλά, πήγαινε την K22 κατευθείαν στα 1123,08V, όπως ήταν στην αρχή>.

Ο Μαρρόν έθεσε την τιμή με το πληκτρολόγιο και, πριν την εισάγει στο σύστημα, σταμάτησε, αντάλλαξε ένα βλέμμα συγκατάβασης με τον Ντρου, και οι δύο θα επικεντρώνονταν στο σάντουιτς και μετά το αγόρι ενεργοποίησε την τιμή: στην στιγμή, σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο, μία ποσότητα του σάντουιτς εξαφανίστηκε. Το σχήμα της ήταν ακριβώς ίδιο με του κομματιού που είχε εξαφανιστεί, προηγουμένως.

Ο Ντρου λαχάνιασε. Μέσα του, δεν είχε πιστέψει στ' αλήθεια ότι υπήρξε η επίδραση που του περιέγραψε ο Μαρρόν, αλλά σκεφτόταν ότι θα υπήρχε μία κοινότυπη εξήγηση για όλα.

Βοηθούσε άμεσα στο να δείξει την επίδραση που το μετατόπισε. Του φαινόταν ότι βυθιζόταν σε ένα κενό που δημιουργούνταν ξαφνικά από κάτω του και ένιωσε να

καταρρέει. Ευτυχώς, καθόταν κι αυτό ήταν αρκετό ώστε ο φοιτητής, που ήταν σε ετοιμότητα, να τον στηρίξει για μία στιγμή εμποδίζοντάς τον από το να πέσει. Αντιλήφθηκε πώς ένιωσε ο Μαρρόν παρατηρώντας την επίδραση αυτή, την πρώτη φορά. Χρειάστηκε λίγο χρόνο για να επανέλθει, αλλά τώρα είχε πλήρη αυτοέλεγχο. Δεν αισθανόταν πια την κούραση της ημέρας, η νύστα είχε φύγει, το μυαλό του ήταν, τώρα, ένα ικανό και αξιόπιστο εργαλείο, συγκεντρωμένο πλήρως στο πείραμα.

<Ωραία, Μαρρόν>, είπε ψυχρά ο Ντρου, <πήγαινε την K22 στο μηδέν και μετά στα 1123,08V>. Στο μεταξύ, επανατοποθέτησε τυχαία το κομμάτι του ψωμιού.

Ο Μαρρόν ακολούθησε τις εντολές και, πάλι, το υλικό εξαφανίστηκε.

Δοκίμασαν να πάνε την K22 στα 1123,079V, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

<Τώρα, ξέρουμε ότι η K22 παράγει αυτό το αποτέλεσμα, αν φτάσει απευθείας την κρίσιμη τιμή. Δεν υπάρχει σταδιακή εμφάνιση του φαινομένου, ούτε για τιμές πολύ κοντά στην κρίσιμη τιμή. Φαίνεται ότι είμαστε μπροστά σε κάτι ξεκάθαρο, το οποίο είτε εμφανίζεται είτε δεν εμφανίζεται καθόλου, βάσει της τιμής που δίνουμε στην παράμετρο. Ωραία, τώρα, θα δοκιμάσουμε με τις άλλες παραμέτρους. Προχώρησε με τη σειρά, ξεκινώντας από την πρώτη, διαφοροποιώντας την σταδιακά, όπως κάναμε με την K22>.

Ο Μαρρόν παρενέβη:

<Καθηγητά, έχει απομείνει λίγο ψωμί. Θεωρώ ότι πρέπει να δοκιμάσουμε με κάποιο άλλο υλικό, προτού περάσουμε στις άλλες παραμέτρους>.

<Μμμ, έχεις δίκιο.>

Ο Ντρου πήρε ένα κομμάτι τεφλόν από έναν κοντινό πάγκο και το ακούμπησε πάνω στην πλάκα.

Διαφοροποιώντας την K22, έκαναν να εξαφανιστεί ένα κομμάτι και από αυτό. Το ίδιο αποτέλεσμα αποκόμισαν και με ένα κομμάτι ξύλο, με ένα πρίσμα, ένα πλακίδιο μολύβδου και το σπόγγο σβησίματος του πίνακα. Εξακρίβωσαν ότι το πάχος του υλικού που αφαιρούταν ήταν περίπου μισό εκατοστό.

Ήταν δέκα το βράδυ. όταν ξεκίνησαν να διαφοροποιούν τις άλλες παραμέτρους. Είχαν σβήσει όλα τα φώτα, εκτός από μία λάμπα πάνω από τον πάγκο. Το απόκοσμο φως του φεγγαριού έμπαινε από το κοντινό παράθυρο, φωτίζοντας τις πλάτες των δύο ανδρών που ήταν σκυμμένοι πάνω από έναν φθαρμένο πάγκο ενός συνηθισμένου εργαστηρίου Φυσικής. Δούλευαν αθόρυβα, σαν να ήταν σε μοναστήρι. Ο φοιτητής ακολουθούσε τον δάσκαλο κι ο δάσκαλος αντλούσε καινούργια δύναμη από τις ιδέες του νέου, μα οξυδερκή, φοιτητή. Αρκούσαν λίγες λέξεις, κάποιες μόνο χειρονομίες οι οποίες μόλις που διακρίνονταν, γιατί συνεννοούνταν αμέσως, και συνέχιζαν απόλυτα συντονισμένοι στην ανάλυση ενός φαινομένου

αξιοθαύμαστου όσο και άπιαστου.

<Πρέπει να υπάρχει κάποια ανταλλαγή>, παρατήρησε ο Ντρου, κατά τη διάρκεια των προσπαθειών.

Ο Μαρρόν τον κοίταζε με απορία.

<Αν το υλικό μετακινείται ή αφαιρείται, στη θέση του θα παραμείνει το κενό και ο αέρας που το περιβάλλει θα το ξαναγεμίσει αμέσως, παράγοντας έναν ξερό ήχο, σαν κρότο. Εφόσον ο θόρυβος δεν ακούγεται, πιστεύω ότι το υλικό, που εξαφανίζεται από εδώ, πάει σε ένα άλλο σημείο κι εκεί αντικαθιστά μία ποσότητα αέρα η οποία, αντίθετα, μεταφέρεται εδώ. Η ανταλλαγή θα πρέπει να είναι στιγμιαία και ταυτόχρονη>.

«Ποιος ξέρει πού θα καταλήξει αυτό το πράγμα», αναρωτήθηκε ο Μαρρόν, «πού να στοχεύει το όργανο;»

Κάποια στιγμή έσβησαν και τη μοναδική λάμπα που είχε μείνει ανοιχτή και την οθόνη του υπολογιστή, για να παρατηρήσουν τυχόν οπτικά εφέ που σχετίζονταν με το πείραμα.

Το εσωτερικό του εργαστηρίου ήταν σκοτεινό, εκτός από το σεληνόφως, το οποίο φώτιζε διακριτικά τον περιβάλλοντα χώρο.

Κανένας θόρυβος, εκτός από τον ανεμιστήρα του υπολογιστή, ο οποίος φυσούσε απαλά, και το ήσυχο βουητό της γεννήτριας υψηλής τάσης.

Ο Μαρρόν ένιωσε την παρόρμηση να κοιτάξει έξω από το παράθυρο και παρατήρησε κάτι παράξενο: το πρόσωπο που

έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε, όταν κοιτάζουμε το φεγγάρι, τώρα φαινόταν να τον κοιτάζει έκπληκτο, σαν αυτό που έκαναν οι δυο τους, να μην έπρεπε να γίνεται.

Ή, ίσως, όχι ακόμα.

Ο Μαρρόν ανατρίχιασε για λίγο, αλλά επανήλθε αμέσως κι ενεργοποίησε την ανταλλαγή. Το εργαστήριο βυθίστηκε στο απόλυτο σκοτάδι. Ο φοιτητής, ξαφνικά, πάγωσε· το μέτωπό του γέμισε σταγόνες ιδρώτα.

<Καθηγητά...>, μουρμούρισε.

Σαν απάντηση, άκουσε μόνο ένα δυνατό κλικ. Δεν τόλμησε να κινηθεί. Ο ιδρώτας αυξανόταν.

Ο χρόνος φαινόταν να είχε σταματήσει σε εκείνο το εργαστήριο.

Πάντα σκοτεινά, με ένα σκοτάδι συντριπτικό σαν ένα μεγάλο χέρι να να το έκανε ακόμη πιο έντονο.

Η ένταση ήταν, πλέον, αβάσταχτη.

Πέρασε μισό λεπτό ακόμη, μετά ο άνεμος έδιωξε μακριά το σύννεφο που κάλυπτε το φεγγάρι, εν αγνοία των δυο τους, κι εκείνο φώτισε ψυχρά το σκηνικό.

Ο Μαρρόν κοίταξε τον Καθηγητή.

Ο ηλικιωμένος καθηγητής είχε ορθάνοιχτα τα μάτια του, το πρόσωπό του ήταν άσπρο σαν πανί και τα χέρια ήταν γραπωμένα στον πάγκο και τον έσφιγγαν δυνατά, με τις αρθρώσεις άσπρες από την πίεση. Αυτό το σφίξιμο παρήγαγε το δυνατό κρότο που άκουσε ο φοιτητής, λίγο πριν. Η σιγουριά και ο αυτοέλεγχος του Ντρου είχαν φύγει

και, εκείνη την στιγμή, ο άνθρωπος εξέφραζε μόνο ένα πράγμα: φόβο.

<Καθηγητά...>, προσπάθησε πάλι ο Μαρρόν.

Ο Ντρου φαινόταν να συνέρχεται αργά.

<Άναψε το φως, Μαρρόν>, είπε ασθμαίνοντας από κούραση.

Το αγόρι αναζήτησε τον διακόπτη και άναψε τη λάμπα. Ένα ζωντανό φως φώτισε τον πάγκο. Χωρίς να πει λέξη, πήγε στον τοίχο και άναψε όλα τα φώτα του εργαστηρίου.

Φαινόταν σαν να επέστρεψε η ζωή, ότι εκείνες οι στιγμές τρόμου έσβησαν ταχύτατα από αυτό το φως. Ο Ντρου σηκώθηκε από την καρέκλα κι έκανε λίγα βήματα. Σκούπισε το μέτωπό του με ένα μαντήλι.

Ο Μαρρόν επέστρεψε στον πάγκο και παρατήρησε την πλάκα του πειράματος. Το υλικό είχε εξαφανιστεί, όπως πάντα. Τίποτα δεν ήταν διαφορετικό. Ο φοιτητής κοίταξε τον Καθηγητή, ο οποίος στο μεταξύ, επέστρεψε στη θέση του. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν και ήξεραν και οι δύο, ότι εκείνη τη δραματική στιγμή αισθάνονταν το ίδιο.

<Ένδειξη. Μόνο ένδειξη. Είναι νύχτα, είμαστε κουρασμένοι και παλεύουμε με δύσκολα προβλήματα. Μπορεί να πετύχει...>, ο Ντρου μιλούσε, αβέβαιος, προσπαθώντας να ανακτήσει τον αυτοέλεγχό του.

<Ναι, βέβαια. Έτσι πρέπει να πάει>, ενέκρινε ο Μαρρόν, όχι πολύ πεπεισμένος, αλλά ως λογικό άτομο που θεωρούσε ότι ήταν, πίστευε ότι έπρεπε να είναι όπως τα έλεγε ο

καθηγητής, που ήταν πιο μεγάλος και πιο σοφός.

Οι δύο τους συνέχισαν τη δουλειά τους, όχι χωρίς έναν αρχικό δισταγμό, ωστόσο.

Οι παράμετροι στον υπολογιστή ήταν 28 και, στις δύο τη νύχτα, ο Μαρρόν και ο Ντρου τελείωναν τις δοκιμές. Είχαν καταγράψει τα πάντα, είχαν σώσει όλα τα δεδομένα που είχαν χρησιμοποιήσει, τα μάτια τους, διευρυμένα από την ένταση, με μαύρους κύκλους και γεμάτα αίμα από την καταπόνηση, εξέφραζαν μία κούραση, που δεν περιγραφόταν με λόγια και συνάμα ένα φως ενός θριάμβου, που λίγες φορές καταφέρνει ένας άνθρωπος να νιώσει στη ζωή του. Το συμβάν είχε ήδη ξεχαστεί.

Κεφάλαιο III

Βλέποντας την ώρα, ο Ντρου θεώρησε αγένεια να αφήσει τον Μαρρόν να γυρίσει στη φοιτητική εστία, μόνος κι εξαντλημένος, με όλα αυτά που κατάφερε το αγόρι και για τους δύο τους.

<Μαρρόν, τι θα έλεγες να έρθεις να κοιμηθείς σπίτι μου; Η αδελφή μου είναι σε μία φίλη της στο Λιντς, για μερικές ημέρες, και θα μπορούσες να χρησιμοποιήσεις το δωμάτιό της>.

<Ευχαριστώ, Καθηγητά, νομίζω θα δεχτώ, ευχαρίστως>, απάντησε με ευγνωμοσύνη το εξαντλημένο αγόρι.

Για να αποφύγει το ενδεχόμενο κάποιος να πειράξει, έστω άθελά του, το πείραμα την επόμενη ημέρα, ο Ντρου κόλλησε στο εξωτερικό μέρος της πόρτας εισόδου του εργαστηρίου, ένα χαρτί, πρόχειρα γραμμένο στη στιγμή, το οποίο έλεγε: «ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΧΕΙ ΜΟΛΥΝΘΕΙ ΑΠΟ ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ. ΜΗΝ ΕΙΣΕΡΧΕΣΤΕ!», μετά μπήκαν στο αυτοκίνητο του Ντρου και, σύντομα, ήταν στην εξοχική κατοικία, η οποία βρισκόταν μόλις έξω από την περίμετρο του Πανεπιστημίου.

«Δόξα τω Θεώ, μένει κοντά...» σκέφτηκε ο Μαρρόν, τόσο γιατί ο Καθηγητής μπόρεσε να φτάσει γρήγορα στο εργαστήριο εκείνο το βράδυ, όσο και γιατί αισθανόταν τόσο κουρασμένος, που έκλειναν τα μάτια του. Είχε απόλυτη

ανάγκη να κοιμηθεί.

Ανέβηκαν το δρομάκι που οδηγούσε στην είσοδο και ο Ντρου χασομέρησε λίγο με τα κλειδιά κι, επιτέλους, ήταν μέσα.

Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού οδήγησε το Ν φοιτητή στο δωμάτιο της αδελφής του και του έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες, όσον αφορά τις διάφορες ανέσεις και την κουζίνα, και μετά πρότεινε:

<Άκου λίγο, Μαρρόν, τώρα θα βάλουμε πιτζάμες και θα πλύνουμε τα δόντια, σαν καλά παιδιά, αλλά τι θα έλεγες να τσιμπήσουμε κάτι, για να διώξουμε την ένταση, πριν κοιμηθούμε;>

Ο φοιτητής δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του, από τη νύστα, αλλά έπρεπε να παραδεχτεί ότι τα νεύρα του ήταν τεντωμένα στο έπακρο κι αυτή η κατάσταση θα μπορούσε να τον κρατήσει ξύπνιο όλη τη νύχτα. Επιπλέον, δεν είχε φάει βραδινό αλλά, τέτοια ώρα, ποιος είχε όρεξη για να φάει, πόσω μάλλον να ετοιμάσει φαγητό; Το να παρακάμψεις ένα γεύμα δεν ήταν το τέλος του κόσμου, για εκείνον, ωστόσο συγκατένευσε.

<Καλή ιδέα, είναι κι ένας τρόπος για να γιορτάσουμε, σωστά;>

Μετά από ένα τέταρτο ήταν βυθισμένοι στις πολυθρόνες του καθιστικού, με ένα πολύ καλό ούισκι στα χέρια τους. Η ευχάριστη ζεστασιά από τις πρώτες γουλιές τους χαλάρωσε αρκετά κι η συζήτηση ήταν ήρεμη.

<Αυτή είναι μία ξεχωριστή ημέρα, Μαρρόν>, είπε ο Ντρου, <πολύ ξεχωριστή. Όπως το αντιλαμβάνομαι εγώ, έχουμε στα χέρια μας ένα εργαλείο που παράγει ένα εντελώς καινούργιο αποτέλεσμα, που δεν υπάρχει ούτε καν στη θεωρία. Θα πρέπει να λάβουμε υπόψη τις τρέχουσες θεωρίες της Φυσικής και να δούμε αν είναι δυνατόν να εξηγήσουμε, μέσω αυτών, το αποτέλεσμα ή, σε αντίθετη περίπτωση, αν είναι απαραίτητο να φτιάξουμε μία νέα θεωρία που θα το εξηγεί. Θα πρέπει να γίνει πολλή δουλειά, από εμένα και τους συναδέλφους μου, ανά τον κόσμο, από τη στιγμή που θα τους εμπλέξω στο πείραμα>.

<Θα είναι, σίγουρα, ένα ωραίο εγχείρημα. Θα μου άρεσε να συμμετάσχω στη μελέτη...>

<Γιατί, είχες αμφιβολίες; Μετά από όλο αυτό, χάρη σε σένα αυτό το αποτέλεσμα χαρίζεται στον κόσμο και μπορείς να είσαι σίγουρος ότι, στο εξής, μόνο ένα πράγμα σε περιμένει: ένα σωρό δουλειά. Στο μεταξύ, θα μπορείς να συνεχίσεις τη ροή των κανονικών σπουδών σου και, μετά, θα δίνεις ψυχή και σώμα σε αυτή τη νέα πρόκληση. Συγχαρητήρια, Μαρρόν, πρόκειται να γίνεις διάσημος και, ταυτόχρονα, θα πεθαίνεις στη δουλειά, όπως ένας μούτσος στο καράβι. Τι άλλο θες;> ο Ντρου απευθυνόταν στον Μαρρόν με πατρικό τόνο, ικανοποιημένος από τα κατορθώματα του παιδιού.

<Αυτή τη στιγμή, θα έλεγα, ένα ωραίο κρεβάτι!>, απάντησε ο Μαρρόν τελειώνοντας το ποτό του.

<Σύμφωνοι>, συγκατένευσε ο Ντρου, <Παρεμπιπτόντως, πώς σε λένε;>

<Μαρρόν!...Α...ε...Τζόσουα Μαρρόν. Τζος>.

Ο Ντρου τον παρατηρούσε ευχαριστημένος.

Αυτό το παιδί με το σοκολατί δέρμα, είχε την τύχη και την οξυδέρκεια να συλλάβει ένα φαινόμενο το οποίο, διαφορετικά, θα μπορούσε να παραμείνει άγνωστο για την ανθρωπότητα, ποιος ξέρει για πόσο καιρό, ίσως για πάντα.

«Άλλος ένας πόντος για τους νέγρους», στοχάστηκε, «Χρειαζόταν. Τους άξιζε. Στην κόλαση όσοι ήθελαν να κάνουν διακρίσεις εις βάρος τους. Ο κόσμος άρχισε να γυρνά προς τη σωστή κατεύθυνση, δόξα τω Θεώ, και πιστεύω ότι...» ο Ντρου επανήλθε, καταλαβαίνοντας ότι τον είχε «πιάσει» το ουίσκι.

<Καληνύχτα, Τζος>.

<Καληνύχτα, Καθηγητά Ντρου.>

Λίγο μετά, ο Ντρου ήταν στο κρεβάτι του, μόνος όπως πάντα, στην εργένικη ζωή του.

Είχε γνωρίσει κάποιες γυναίκες, πολύ καιρό πριν, αλλά ήταν φίλοι ή κάτι λιγότερο από αυτό. Εκείνος δεν προχωρούσε ποτέ τη σχέση, κι εκείνες τον άφηναν, μετά από λίγο, καταλαβαίνοντας ότι δεν μπορούσε να συμβεί τίποτε με αυτόν τον τύπο, που φαινόταν να έχει το μυαλό του πάνω από το κεφάλι του.

Σίγουρα, η Φυσική έπιανε όλο τον χώρο στη ζωή του Ντρου, αλλά εκείνος, εκτός όλων των άλλων, ήταν και

άντρας κι ο αληθινός λόγος για τον οποίο δεν κατάφερε τίποτα, από συναισθηματικής άποψης, ήταν η αδελφή του.

Η Τιμορίνα Ντρου έμενε πάντα μαζί του. Στα πενήντα της, δέκα χρόνια μικρότερη από τον αδελφό της, ανύπαντρη κι αυτή, ασχολούταν με τον ίδιο και με το σπίτι, με τόσο υποδειγματικό τρόπο, που ο Ντρου αισθανόταν, άθελά του, υποχρεωμένος απέναντί της, γι' αυτό που έκανε. Πράγματι, η προθυμία της αδελφής του τού επέτρεπε να αφιερωθεί εξ ολοκλήρου στη δουλειά του, πράγμα που τον ικανοποιούσε πλήρως.

Ως εκ τούτου, ο Ντρου απέφευγε να παντρευτεί κάποια γυναίκα γιατί, υποσυνείδητα, φοβόταν ότι αυτή η γυναίκα δε θα μπορούσε να σταθεί στο ύψος της αδελφής του και θα περιόριζε τη δραστηριότητά της, πράγμα αδιανόητο, για εκείνον. Επιπλέον, η υποτιθέμενη σύζυγος, θα μπορούσε να έρθει σε σύγκρουση με την Τιμορίνα κι αυτό θα ήταν ανυπόφορο, εφόσον είχε τέτοια υποχρέωση να δείχνει ευγνωμοσύνη απέναντι στην αδελφή του και θα έπρεπε να δίνει και την προσοχή ενός συζύγου στη γυναίκα του. Θα βρισκόταν μέσα σε έναν φαύλο κύκλο και δε θα ήξερε πώς να βγει από αυτόν.

Εν ολίγοις, ο Ντρου είχε τα συμπλέγματά του κι αυτό δεν έκανε εύκολη τη ζωή του, παρόλο που εκείνος την αντιλαμβάνόταν ως μία καλή ζωή.

Πράγματι, η Τιμορίνα, τον εκβίαζε ψυχολογικά, όπως κάνουν πολλές γυναίκες, χωρίς να το αντιλαμβάνονται οι

άντρες, και τον έβαζε να κάνει δουλειές τις οποίες εκείνη, απλώς, δεν ήθελε να κάνει, παρουσιάζοντάς τες στον Ντρου ως δουλειές «που μόνο εσύ ξέρεις να κάνεις καλά».

Μία από αυτές ήταν το κούρεμα του γκαζόν, μπροστά από την εξοχική κατοικία.

Είχε επιφάνεια, περίπου, 200 τ.μ. και με τη μηχανή του γκαζόν χρειαζόταν, περίπου, μία ώρα. Δεν ήταν πολλή ώρα αλλά, τελευταία, η αδελφή του του το φόρτωνε το πρωί της Κυριακής, στιγμή ιερή για εκείνον, κατά την οποία ήθελε να χαλαρώνει εντελώς και να κάθεται στην πολυθρόνα ακούγοντας κλασική μουσική. Μέχρι πριν ένα-δύο μήνες, εκείνος κούρευε το γκαζόν το μεσημέρι του Σαββάτου αλλά, από τότε, η Τιμορίνα ξεκίνησε να καλεί τις φίλες της- που πρώτα της καλούσε την Κυριακή- από το Σάββατο και υποστήριζε ότι «δεν μπορούμε να παίρνουμε το τσάι μας με το θόρυβο της μηχανής του γκαζόν!».

Ο Ντρου προσαρμόστηκε αλλά, τις τελευταίες εβδομάδες, το πράγμα έγινε ανυπόφορο για εκείνον, έτσι του ήρθε μία ιδέα.

Σκέφτηκε ότι, ως καθηγητής Φυσικής που ήταν, θα μπορούσε να κατασκευάσει μία μηχανή, που θα ήταν σε θέση να καίει στη στιγμή το γκαζόν, πάνω από ένα συγκεκριμένο ύψος, δίνοντας ένα αποτέλεσμα παρόμοιο με το κούρεμα της μηχανής.

Ο Ντρου πίστευε ότι τοποθετώντας μία ικανοποιητική ποσότητα αγωγών στο γκαζόν και δημιουργώντας ένα

ηλεκτρικό πεδίο υψηλής τάσης, που να ξεκινά, ας πούμε από τα πέντε εκατοστά πάνω από το γρασίδι, αυτό θα κοβόταν κατά ένα συγκεκριμένο μήκος, διατηρώντας το ίδιο αποτέλεσμα με το κόψιμο της μηχανής του γκαζόν.

Δεν λάμβανε υπόψη, αφελώς, ότι στην αδελφή του δε θα ξέφευγαν τα σημάδια καψίματος στις κορυφές του γρασιδιού κι έτσι, εκείνος θα έπρεπε να επιστρέψει στη μηχανή του γκαζόν, όπως πάντα.

Παρόλα αυτά, από όλο αυτό γεννήθηκε η συσκευή που βρισκόταν πάνω στον πάγκο του εργαστηρίου.

Αν ήξερε μόνο ότι «η φίλη από το Λιντς», την οποία, εδώ και λίγο καιρό, επισκεπτόταν η Τιμορίνα τις Κυριακές και, κάποιες φορές, για όλο το Σαββατοκύριακο ή και ως τη Δευτέρα, ήταν ένας συμπαθητικός μεσήλικας άντρας, ο οποίος εκείνη τη δεδομένη στιγμή, έκανε μία ξεχωριστή γυμναστική με την αδελφή του, σε ένα ημίδιπλο κρεβάτι!

Κεφάλαιο IV

Ο Μαρρόν ξύπνησε νωρίς, την αυγή. Κανονικά, τα πρωινά δεν είχε καμία δυσκολία να ξυπνήσει και, παρά το γεγονός ότι, κάποιες φορές, η κούραση της νύχτας δεν είχε φύγει. Έμεινε, όμως, λίγο ακόμη στο κρεβάτι, για να ζυγίσει στο μυαλό του αυτό που είχε συμβεί, και άρχισε να αναρωτιέται πού είχε στείλει η συσκευή το υλικό που είχε εξαφανιστεί. Ίσως σε μία ιαπωνική παγόδα; Ή σε μία έρημο στην Αυστραλία; Ή ίσως σε κάποιο μακρινό αφρικανικό χωριό;

<Μπα! Αν υπάρχει τρόπος να ανακαλυφθεί, θα ανακαλυπτόταν!>, συμπέρανε φιλοσοφικά.

Κατέβηκε στην κουζίνα και βρήκε τον Ντρου, που ετοίμαζε ένα πλούσιο πρωινό για δύο.

Χαιρετήθηκαν και όρμησαν με όρεξη στα αυγά με μπέικον, τα οποία συνοδεύονταν από ένα ωραίο τσάι.

Κατά τη διάρκεια του γεύματος, μίλησαν λίγο, καθώς ο χρόνος πίεζε.

Όταν τελείωσε το πρωινό, ο Ντρου τηλεφώνησε στη Γραμματεία του Πανεπιστημίου, για να ειδοποιήσει ότι θα αργούσε.

Ο Μαρρόν, αντίθετα, εκείνο το πρωί δεν είχε μαθήματα, οπότε ήταν ελεύθερος.

Ετοιμάστηκαν και βγήκαν.

Πρώτα, πήγαν σε ένα συμβολαιογράφο, φίλο του Ντρου. Μετά από σύντομη επεξήγηση, ο συμβολαιογράφος, άρχισε να ετοιμάζει ένα έγγραφο, με το οποίο δήλωνε ότι με αυτά τα δεδομένα, οι κύριοι Λέστερ Ντρου και Τζόσουα Μαρρόν είχαν ανακαλύψει έναν νέο φυσικό φαινόμενο, το οποίο περιγραφόταν εν συντομία, και ότι αυτό το φαινόμενο παράχθηκε από μία συσκευή την οποία κατασκεύασε ο Ντρου και τη ρύθμισε κατάλληλα ο Μαρρόν. Ο γάτος δεν αναφερόταν στο έγγραφο αυτό.

Μετά από τις απαραίτητες υπογραφές, οι δυο τους ξαναμπήκαν στο αυτοκίνητο και ο Ντρου οδήγησε ως το πάρκινγκ, κοντά στο γραφείο του Πρύτανη.

Ζήτησαν να τους αναγγείλουν και λίγα λεπτά μετά, έμπαιναν.

Ο Πρύτανης ΜακΚίντοκ, ήταν εγκατεστημένος σε αυτό το γραφείο με σπαρτιάτικο τρόπο και χωρίς πολυτέλειες. Μόνο τα αμέσως απαραίτητα και χρήσιμα είχαν θέση σε αυτόν τον χώρο. Και μόνο η εμφάνιση του Πρύτανη, εξέπεμπε διαύγεια και αποτελεσματικότητα.

<Ντρου, φίλε μου, τι μπορώ να κάνω για σένα;> έριξε μόνο μία ματιά στο Μαρρόν, χωρίς να τον χαιρετίσει.

<Γεια σου, ΜακΚίντοκ. Έχω μία ανακάλυψη>.

Η σπουδαιότητα της δήλωσης του Ντρου, έκανε το μέτωπο του Πρύτανη να ζαρώσει, πλήττοντας το ψυχρό προσωπίο, που συνήθιζε να παρουσιάζει στην εργασία του. Αυτό το προσωπίο έπρεπε να εκφράζει αυτοέλεγχο και

πλήρη έλεγχο πάνω στους πάντες και τα πάντα κι ήταν μία αποτελεσματική βοήθεια στη διατήρηση της ιεραρχίας σε τάξη.

Ο ΜακΚίντοκ ήξερε ότι ο Ντρου ήταν ικανός αλλά δεν περίμενε ότι, στα εξήντα του, ο Φυσικός θα παρήγαγε κάτι ιδιαίτερο, έχοντας περάσει μία ζωή στη σκιά μίας αξιοπρεπούς, μα ανώνυμης διδασκαλίας.

<Μία ανακάλυψη; Ποια;>

<Εγώ κι ο φοιτητής Μαρρόν δημιουργήσαμε μία συσκευή που είναι σε θέση να ανταλλάξει, μεταξύ τους, δύο όγκους χώρου, με τρόπο στιγμιαίο και με μικρή δαπάνη ενέργειας>.

Ο Πρύτανης ήταν καθηγητής Κλασικών Σπουδών και η Φυσική ήταν για εκείνον ένας άυλος και ακατανόητος κόσμος. Έννοιες όπως ο χωροχρόνος, η σχετικότητα ή ακόμη και η δομή του ατόμου του ήταν εντελώς ξένες.

Πίστευε ότι καταλάβαινε αυτό που του έλεγε ο Ντρου, έτσι τον κοιτούσε με μία υποψία σαρκασμού, μετά πήρε ταυτόχρονα, από το γραφείο ένα πρεσ παπιέ και μία θήκη γυαλιών, σταύρωσε τα χέρια και τα άλλαξε θέση.

<Δε μου φαίνεται μεγάλη ανακάλυψη, Ντρου. Μπορώ κι εγώ να το κάνω με γυμνά χέρια και χωρίς τη βοήθεια εργαλείων, όπως βλέπεις>.

<Μπράβο, αλλά έχεις αρκετά μακριά χέρια, για να το καταφέρεις μεταξύ Μάντσεστερ και Πεκίνου;>, ο Ντρου ήξερε τα κενά που είχε ο ΜακΚίντοκ στην Επιστήμη και ήξερε και τάση του για σαρκασμό, έτσι είχε αποφασίσει να

απαντήσει αναλόγως.

<Τι πράγμα; Στο Πεκίνο;...>, ο Πρύτανης είχε μπερδευτεί.

<Έτσι ακριβώς, ΜακΚίντοκ>, τόνισε ο Ντρου, <η συσκευή μας είναι σε θέση πραγματοποιεί την ανταλλαγή, σε απόσταση η οποία θεωρούμε ότι εξαρτάται από τις ρυθμίσεις του, αλλά σίγουρα, μιλάμε για χιλιόμετρα, εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες.>

<<Θεωρούμε» με ποια έννοια;>, ο ΜακΚίντοκ είχε επανακτήσει τον έλεγχο της κατάστασης.

<Με την έννοια ότι δουλέψαμε απόψε και καταφέραμε να αντλήσουμε πολλά θεμελιώδη στοιχεία, ως προς τη λειτουργία της συσκευής, ενώ πρέπει ακόμη να καθορίσουμε το πού στοχεύει η συσκευή και πώς μπορούμε να διαφοροποιήσουμε αυτές τις συνισταμένες. Εφόσον, η ανταλλαγή δεν είχε σαν προορισμό το εσωτερικό του εργαστηρίου, προφανώς, προς στιγμήν, αυτό παραμένει ένα δεδομένο το οποίο πρέπει να προσδιορίσουμε>.

Τον Ντρου αυτό το «θεωρούμε», τον έκανε να χάσει το πλεονέκτημα που είχε στον Πρύτανη, κι αυτό μπορούσε να αποτελέσει πρόβλημα.

Εκείνη τη στιγμή, άκουσε φασαρία στη Γραμματεία. Ένα χτύπημα στην πόρτα, έντονα βήματα και μία διαπεραστική φωνή, η οποία επιτιθόταν στη γραμματέα, μετά κι άλλα έντονα βήματα, με πολύ χτύπημα τον τακουνιών κι η πόρτα του Πρύτανη, ξαφνικά άνοιξε διάπλατα, με την

καθηγήτρια Μπράις να μπαίνει ορμητικά και να προχωρά με αποφασιστικότητα ως το γραφείο, αδιαφορώντας για τους επισκέπτες.

Ανάμεσα στις ανοιχτές πόρτες, η γραμματέας ξαφνιασμένη άπλωσε τα χέρια και κούνησε το κεφάλι, εξηγώντας έτσι στον Πρύτανη ότι δεν κατάφερε να τη σταματήσει.

<Πρύτανη ΜακΚίντοκ!> ξεκίνησε η γυναίκα με αλλοιωμένη φωνή, σχεδόν ουρλιάζοντας, <αυτή τη φορά παράγινε το κακό! Κοιτάξτε τι βρήκα, σήμερα το πρωί, στην πολυθρόνα του γραφείου μου!>

Η καθηγήτρια κράδαινε μία διάφανη πλαστική σακούλα, η οποία περιείχε διάφορα μικροαντικείμενα με ποικίλα χρώματα.

<Έφτασα στο γραφείο, κάθισα και, ξαφνικά, κατάλαβα ότι από κάτω είχα αυτό το πράγμα. Κοιτάξτε χάλι: γυαλί, μέταλλο, πλαστικό και ωωω, αποφάγια! Μου κατέστρεψαν τη φούστα και δεν ξέρω αν μπορώ να την επιδιορθώσω. Οι δευτεροετείς φοιτητές, αυτή τη φορά, υπερέβησαν τα εσκαμμένα και περιμένω ότι θα λάβετε τα απαραίτητα μέτρα. Από πλευράς μου, έχω ήδη τον τρόπο για να τους τακτοποιήσω!>

Κατά τη διάρκεια του λογιδρύου, ο Ντρου κι ο Μαρρόν, άσπρισαν, ξαφνικά: πράγματι, αναγνώρισαν στο περιεχόμενο της σακούλας, τα υλικά που είχαν ανταλλάξει, κατά τη διάρκεια της νύχτας. Το μυστήριο του

πού έδειχνε η συσκευή είχε λυθεί, αλλά τώρα υπήρχε ένα πιο άμεσο πρόβλημα.

Ο ΜακΚίντοκ είχε μείνει ανέκφραστος μπροστά στον παροξυσμό της Μπράις. Πράγματι, τέτοιες φάρσες συνέβαιναν συνέχεια, με αξιοσημείωτη συχνότητα, κι εκείνος γνώριζε ότι αυτή η περίπτωση ήταν μία από τις πολλές, χωρίς να είναι σε θέση να συνδέσει την ανακάλυψη του Ντρου με τα αντικείμενα του σκανδάλου.

Ο Ντρου αντιλαμβανόταν την κατάσταση, αλλά είδε ότι κι η καθηγήτρια ήταν πολύ θυμωμένη για να δεχτεί εξηγήσεις: ήθελε μόνο εκδίκηση. Οπότε, άφησε τον Πρύτανη να προνοήσει για εκείνη.

Ο ΜακΚίντοκ πήρε μία έκφραση μεγάλης αποδοκιμασίας.

<Έχετε απόλυτο δίκιο, καθηγήτρια Μπράις. Αυτοί οι φοιτητές δε γνωρίζουν τίποτε περί πειθαρχίας και σεβασμού για τους καθηγητές, οπότε, μπορείτε να είστε σίγουρη ότι θα ενεργήσω άμεσα, γιατί απαιτείται μία παραδειγματική τιμωρία, κατόπιν της οποίας δε θα έχουν πια καμία όρεξη για κάτι που δεν αφορά τις σπουδές τους>.

Η Μπράις αποδέχτηκε την απάντησή του με ένα ξερό βλέμμα επιδοκιμασίας, μετά γύρισε επί τόπου με τα τακούνια και, με μεγάλα βήματα, βγήκε από το γραφείο, κατευθυνόμενη στην αίθουσα της Βιολογίας, της ειδικότητάς της, για να επιβάλλει τη δική της τιμωρία στους δευτεροετείς φοιτητές, οι οποίοι είχαν καταδικαστεί

σε γραπτή εξέταση. Τους έβαλε μία απίθανη άσκηση και την βαθμολόγησε κατά τρόπο, που κατέστρεφε το μέσο όρο σε όλους.

Αυτά τα παιδιά, θα ήταν τα πρώτα θύματα της Ανταλλαγής.

Στο γραφείο του Πρύτανη, η ατμόσφαιρα ξαναέγινε φυσιολογική, μετά από τη θορυβώδη παρένθεση, κι ο Ντρου πήρε τον λόγο.

<ΜακΚίντοκ, απάλλαξε αυτούς τους φοιτητές. Αυτά τα αντικείμενα είναι δικά μας. Τώρα ξέρουμε που δείχνει η συσκευή: περίπου 300 μέτρα ανατολικά από το εργαστήριο Φυσικής>.

Ο Πρύτανης κοίταξε το Ντρου με αέρα αμφισβήτησης.

<Θες να πεις ότι εσείς στείλατε, απόψε, αυτό το πράγμα στην πολυθρόνα της Μπράις;>

<Ναι, έτσι είναι. Αναγνώρισα τα αντικείμενα. Είχαν όλα τη μορφή που περίμενα και τα υλικά ήταν τα ίδια. Εμείς τα στείλαμε>.

Ο ΜακΚίντοκ άλλαξε εντελώς έκφραση, προσπαθούσε να συγκρατηθεί αλλά, σε λίγα δευτερόλεπτα, ξέσπασε σε γέλια και, τόσο ο Ντρου όσο κι ο Μαρρόν, τον ακολούθησαν, χωρίς ενδοιασμό.

<Από όλα τα μέρη που μπορούσαν να πάνε, πήγαν κατευθείαν στη Μπράις...χα...χα...χα!>, ο Πρύτανης είχε κοκκινίσει από τα γέλια.

<Είδες το πρόσωπό της; Έμοιαζε με τη γυναίκα της

Αποκάλυψεως...χα...χα...χα!>, συμπλήρωσε ο Ντρου.

Ο Μαρρόν είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια και κρατούσε την κοιλιά του.

Η γενική ευδιαθεσία κράτησε αρκετά δευτερόλεπτα και, στη συνέχεια, επέστρεψε σταδιακά στην κανονική κατάσταση.

Ο ΜακΚίντοκ ήταν ο πρώτος που μίλησε.

<Ωραία, αγαπητέ Ντρου, φαίνεται ότι η ανακάλυψή σου είναι πραγματική ανακάλυψη, δεδομένου ότι εγώ δεν έχω χέρια 300 μέτρα μακριά και δε θα κατάφερνα να το κάνω>, κοίταξε προκλητικά τον καθηγητή, <οπότε, τώρα, ποιες είναι οι προθέσεις σου;>

Ο Ντρου δεν υποχώρησε στην πρόκληση και αρκέστηκε στο να σηκώσει τα φρύδια με προσποιητή έκπληξη.

<Σκοπεύω να δημοσιεύσω την ανακάλυψη. Επιπλέον, θέλω να μεταδώσω τις λεπτομέρειες του πειράματος στους ξένους συναδέλφους, με τους οποίους έχουμε Σύμβαση, ως Πανεπιστήμιο, κατά τρόπο που να μπορούν να το αναπαράγουν και να το μελετήσουν. Έχουμε ανάγκη τη βοήθειά τους, ώστε να ετοιμάσουμε τη θεωρία που...>

<Ηρέμησε, ηρέμησε, Ντρου. Μη βιάζεσαι τόσο>, τον διέκοψε ο Πρύτανης, <το να δημοσιεύσεις την ανακάλυψη δεκτό, αλλά το να μεταδώσεις τις λεπτομέρειες, δε μου φαίνεται σωστό. Βλέπεις, το Πανεπιστήμιό μας χρειάζεται χρήματα, τα χρειάζεται πολύ, κι αν αυτή η ανακάλυψη μπορεί να τα φέρει, τότε πρέπει να κρατήσουμε για εμάς

τις λεπτομέρειες και να εκμεταλλευτούμε στο έπακρο το πλεονέκτημα που έχουμε, δηλαδή το να είμαστε οι μόνοι στον κόσμο, που κατέχουμε αυτή την τεχνολογία>.

Ο Ντρου παρέλυσε για μία στιγμή. Δεν περίμενε μία τέτοια στάση. Εκείνος, πάντα, θεωρούσε την Επιστήμη σαν κάτι που πρέπει να μοιράζεται με τους άλλους, με τέτοιο τρόπο ώστε η ανθρωπότητα να μπορεί να προοδεύσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα και με αρμονικό τρόπο, για το κοινό καλό. Θα έπρεπε να παλέψει.

<ΜακΚίντοκ, καταραμένε Σκωτσέζε!>, επιτέθηκε με θυμό, τον οποίο μόλις που συγκρατούσε, <Καταλαβαίνεις τι λες; Για μία χούφτα χρήματα, που δε θα έκαναν μεγάλη διαφορά σε ένα Πανεπιστήμιο, όπως το δικό μας που είναι το πλέον χρηματοδοτούμενο σε όλη τη Μεγάλη Βρετανία, υποστηρίζεις ότι η ανακάλυψη που κάναμε ο Μαρρόν κι εγώ, θα παραμείνει περιορισμένη ανάμεσα σε αυτούς τους τέσσερις τοίχους. Πώς μπορεί να προοδεύσει η Επιστήμη; Πώς μπορεί να προοδεύσει η ανθρωπότητα; Σκέψου αν...>, έψαξε να βρει ένα παράδειγμα, το οποίο θα μπορούσε να καταλάβει, <...αν ο Γουλιέλμος Μαρκόνι δε μοιραζόταν την ανακάλυψη του για το ραδιόφωνο. Αν ήθελες να αγοράσεις ένα ραδιόφωνο, θα έπρεπε να πας στους απογόνους του, υποθέτοντας ότι εξακολουθούν να τα κατασκευάζουν, ή θα τα παρατούσες και θα έβρισκες κάτι άλλο να σου κάνει παρέα, ενώ οδηγείς ως το Λίβερπουλ, όταν πας στη φιλενάδα σου. Για παράδειγμα, ένα καριγιόν>.

Ο ΜακΚίντοκ δεν εντυπωσιάστηκε.

<Ε, γιατί, πώς πιστεύεις ότι θα μπορούσες να βγάλεις χρήματα από την ανακάλυψή σου;>

<Οργανώνοντας σεμινάρια, γράφοντας άρθρα για τα περιοδικά του κλάδου....>

<Ντρου, είσαι αναμφίβολα ένας άριστος Φυσικός, αλλά δεν έχεις πρακτική σκέψη. Δεν έχεις σκεφτεί ότι, κατάλληλα ρυθμισμένη, η συσκευή σου θα μπορούσε να μεταφέρει υλικά για εμπορικούς σκοπούς; Στην ουσία, αν θέλαμε να στείλουμε ένα πακέτο από το Μάντσεστερ στο Πεκίνο, θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε έναν ταχυμεταφορέα, που θα έπαιρνε μέρες, στην καλύτερη των περιπτώσεων, και θα κόστιζε αρκετά. Με τη συσκευή σου, η μεταφορά θα ήταν άμεση και, θα κόστιζε, για παράδειγμα, τα μισά από τον ταχυμεταφορέα, το οποίο θα ήταν εξαιρετικά βολικό. Έχεις ιδέα πόσα πακέτα αποστέλλονται από το Μάντσεστερ, σε μία μόνο ημέρα; Εγώ όχι, αλλά πιστεύω ότι θα είναι χιλιάδες. Επέκτεινε την αγορά στην Αγγλία, την Ευρώπη, τον κόσμο...>

Ο Ντρου ήταν μπερδεμένος. Δεν είχε σκεφτεί αυτές τις δυνατότητες και, τώρα, άρχιζε να καταλαβαίνει την οπτική του Πρύτανη, αλλά αυτό δεν τον αποσπούσε από την «σταυροφορία» του για την Επιστήμη.

<Άκου, ΜακΚίντοκ, οι εμπορικές εφαρμογές θα μπορούν να μελετηθούν εν ευθέτω χρόνω, αλλά τώρα είναι απολύτως απαραίτητο να δημιουργήσουμε μία θεωρία,

η οποία θα εξηγεί τη λειτουργία της συσκευής και θα μας επιτρέπει να τη ρυθμίζουμε κατάλληλα. Χωρίς αυτή, είναι εξ ολοκλήρου άχρηστη, εκτός κι αν θες να περιοριστείς στο να στέλνεις καραμέλες πάνω στην πολυθρόνα της Μπράις. Το φαινόμενο της ανταλλαγής είναι εξ ολοκλήρου εκτός κάθε γνωστής θεωρίας, και είναι πολύ δύσκολο μόνο εγώ κι ο Μαρρόν, ακόμη και με την ενδεχόμενη βοήθεια των συναδέλφων μου που δουλεύουν εδώ, να μπορέσουμε σε λογικό χρόνο να φτάσουμε σε ένα ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Εφόσον έχουμε τη θεωρία, μετά θα μπορούμε να κατασκευάσουμε άλλες συσκευές και να μελετήσουμε πώς να τις βελτιώσουμε και να τις κάνουμε πιο αποτελεσματικές. Εν ολίγοις, χρειαζόμαστε τη βοήθεια των καλύτερων μυαλών που κυκλοφορούν, κι αυτό δεν αλλάζει», κατέληξε απόλυτος ο Ντρου.

Ο Πρύτανης, ζύγισε προσεκτικά τα επιχειρήματα του Ντρου και στο τέλος συμφώνησε ότι, για να βγάλουν χρήματα από τη συσκευή, ήταν απαραίτητο να γνωρίζουν πώς λειτουργούσε και γιατί λειτουργούσε.

<Εντάξει, Ντρου, με έπεισες. Θα κάνουμε το εξής: θα διαλέξουμε μία κλειστή ομάδα επιστημόνων, τους οποίους μπορούμε να εμπιστευτούμε, συμφωνούμε μαζί τους μία επαρκή αμοιβή, για τη συνεργασία που παρέχουν, τους μεταφέρουμε τις πληροφορίες μας και προσπαθούμε να φτάσουμε, κατά το δυνατόν γρηγορότερα, στον προσδιορισμό της θεωρίας για την οποία μιλάς. Όταν

θα έχουμε τη θεωρία και συσκευές που θα λειτουργούν όπως θέλουμε εμείς, μόνο τότε, θα δημοσιεύσουμε την ανακάλυψη. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν μπορείτε να μιλήσετε γι' αυτή με κανέναν, χωρίς τη δική μου άδεια>.

Ο Ντρου δεν ήταν ικανοποιημένος. Ήταν ιδεαλιστής και δεν μπορούσε να συλλάβει την αναγωγή των πάντων σε χρήματα.

<Μα, η πρόοδος, η Επιστήμη...>, ξεκίνησε με πικρία, αλλά ο ΜακΚίντοκ, τον διέκοψε.

<Ο κόσμος θα προοδεύσει και η Επιστήμη θα εξελιχθεί με την ανακάλυψή σας, αλλά δεν βλέπω κάτι κακό, αν η ανακάλυψη αυτή συμβάλλει και στην αύξηση των εισροών αυτού του Πανεπιστημίου. Πραγματικά, χρειαζόμαστε χρήματα, Ντρου, και πίστεψέ με όταν σου λέω ότι πρέπει να αδράξω καθετί που συμβαίνει, ακόμη και για να εισπράξω μερικά ακόμη σεντς. Ωραία, είμαστε σύμφωνοι>, δήλωσε μονομερώς. <Ετοίμασε τη λίστα με τους επιστήμονες, με τους οποίους θα επικοινωνήσουμε, και, μετά, έρχεσαι να μου την υποβάλλεις. Θα κινηθούμε αμέσως>.

Ο Ντρου συμφώνησε, αποθαρρυσμένος.

<Ωραία,> απάντησε ξερά, <τα λέμε το απόγευμα>.

Σηκώθηκε και, συνοδευόμενος από το Μαρρόν, που δεν είχε πει λέξη καθ' όλη τη διάρκεια της συνάντησης, βγήκε από το γραφείο.

Ο φρέσκος αέρας του Μάρτη, μπήκε στα πνευμόνια τους, με ζωντάνια, κι έδιωξε μακριά την καταπίεση που

αισθάνθηκαν. Λευκοί θύσανοι χάρασαν εδώ κι εκεί το
γαλάζιο ουρανό. Ο ήλιος έλαμπε με σιγουριά.

Ο Μαρρόν τόλμησε να πει:

<Ήταν δύσκολο ε;>

Ο Ντρου δεν απάντησε.

Το Νόμπελ έπρεπε να περιμένει.

Κεφάλαιο V

<Ααααααααα!>

Ήταν νύχτα και ο Μαρρόν, τελείωνε μία έντονη συνουσία με την Σαρλίν Μπονβίλ, την αρραβωνιαστικιά του. Ήταν πάνω από μία ώρα που ξεκίνησαν, και όλη αυτή την ώρα, έκαναν τόσο θόρυβο που το μεγάλο φινάλε, δεν πέρασε απαρατήρητο. Από τα διπλανά δωμάτια, υπήρχαν αντιδράσεις κάθε είδους.

<Φτάνειiiii! Δεν αντέχουμε άλλοοοο! Θέλουμε να κοιμηθούμεεεε!>

<Πάμε, Σαρλ! Κάν'τους να καταλάβουν από τι είμαστε φτιαγμένες εμείς της Ψυχολογίας!>

<Η μαυρούλα, σε ξετινάζει ε;>

<ΑΝ ΣΕ ΠΙΑΣΩ ΑΥΡΙΟ, ΘΑ ΣΟΥ ΣΠΑΣΩ ΤΑ ΠΟΔΙΑ!>

Ο Μαρρόν δεν άκουγε, πλέον, τίποτε. Μετά την παράσταση, κατέρρευσε δίπλα στη Σαρλίν, από τη μέση και πάνω, και κοιμήθηκε αμέσως, ιδρωμένος και διαλυμένος. Εξάλλου, αυτή ήταν μία κατάσταση στην οποία είχε συμβάλλει, εκείνες τις ημέρες. Φορούσε ακόμη το προφυλακτικό κι η κοπέλα ξέσπασε σε γέλια, βλέποντας πόσο γελοίος ήταν ο Μαρρόν, έτσι διαλυμένος. Η συμμετοχή του στη συνουσία ήταν βαθιά, όπως πάντα. Πράγματι και σ'εκείνη άρεσε να κάνει έντονο έρωτα, χρησιμοποιώντας πλήρως το κορμί της και εκδηλώνοντας μία αξιοσημείωτη

φυσική δραστηριότητα. Αλλά, όπως πολλές γυναίκες, κρατούσε τον έλεγχο της κατάστασης. Το μυαλό της ήταν πάντα συγκεντρωμένο και προσεκτικό στην εξέλιξη της κατάστασης. Αξιολογούσε και έκρινε, απομνημόνευε, για το μέλλον.

Ο Μαρρόν, αντίθετα, αφηνόταν πλήρως στα πρωτόγονα ένστικτα, γινόταν ένα ζώο, που κυριευόταν από τις ορμόνες και συμπεριφερόταν αναλόγως. Το τέλος της συνουσίας ήταν, συχνά, εκρηκτικό, αλλά εκείνο το βράδυ έφτασε σε έναν παροξυσμό, μεγαλύτερο από όλες τις άλλες φορές.

Η Σαρλίν έφυγε για να κάνει ντους και σκεφτόταν το αγόρι.

Το τόσο παρεξηγημένο γυναικείο ένστικτο είναι, παρόλα αυτά, μία μεγάλη αλήθεια. Πράγματι, αισθανόταν ότι υπήρχε κάτι καινούργιο, σχετικά με τον αρραβωνιαστικό της. Ίσως, μπορούσε να είναι μία μεγαλύτερη έλξη για εκείνη, αλλά δε της φαινόταν πιθανό, καθώς ο Μαρρόν ήταν τόσο ερωτευμένος, που μία μεγαλύτερη έλξη δε θα ήταν δυνατή.

Το νερό κυλούσε καυτό και ευχάριστο, της έκανε ένα γενναιόδωρο μασάζ και την ανακούφιζε, μετά από όλη αυτή την κίνηση.

«Όχι, κάτι άλλο είναι», σκέφτηκε η Σαρλίν, «Πάνω από μία φορές, απόψε, ήταν έτοιμος να μου πει κάτι, μα πάντα το συγκρατούσε. Ποιος ξέρει γιατί;»

Έκλεισε το νερό του ντους και μπήκε σε ένα κίτρινο,

μαλακό και αφράτο μπουρνούζι.

Σκουπίστηκε ζωηρά, τρίβοντας με ενέργεια όλο της το κορμί, ταμπονάροντας τα μαλλιά της και, στο τέλος, ξεκίνησε να τα στεγνώνει με το πιστολάκι.

«Δεν θα πρέπει να είναι δύσκολο να το ανακαλύψω», κατέληξε με ένα πονηρό χαμόγελο.

Κεφάλαιο VI

Εκείνη την ίδια βραδιά, ο Πρύτανης ΜακΚίντοκ είχε τελειώσει την πολλοστή ημέρα δουλειάς στο Πανεπιστήμιο. Ήταν, ως συνήθως, μία δύσκολη ημέρα. Η διαχείριση μίας κολοσσιαίας δομής, όπως αυτή, ήταν ένα εξαιρετικά πολύπλοκο έργο και, ταυτόχρονα, δυσάρεστο, καθώς οι αποφάσεις που λαμβάνονταν προς όφελος κάποιου, δυσαρεστούσαν κάποιον άλλον και, με ένα προσωπικό άνω των 10.000 καθηγητών, οι στατιστικές ενεργούσαν με τρόπο ακριβή και αδυσώπητο: ό,τι κι αν έκανε εκείνος, ήταν γραφτό, κάθε μέρα, να δημιουργεί κι έναν καινούργιο εχθρό. Έναν εχθρό που θα έπρεπε, στη συνέχεια, να ξανακερδίσει αποδεχόμενος, ενδεχομένως, κάθε κίνησή του, χωρίς πολλά παράπονα, πράγμα που θα του δημιουργούσε νέους εχθρούς κάπου αλλού.

Αυτή, λοιπόν, ήταν η δουλειά του και το πεπρωμένο του. Αγαπητός και σεβαστός και, ταυτόχρονα, μισητός και αντικείμενο ύβρεως. Και ποτέ από τα ίδια άτομα, για περισσότερο από δύο συνεχόμενες εβδομάδες.

Τουλάχιστον να είχε έναν εχθρό που να γνώριζε καλά ποιος είναι, από τον οποίο να μπορεί να φυλάγεται. Αντίθετα, ενώ περπατούσε στα ανθισμένα μονοπάτια που οδηγούσαν στα διάφορα κτήρια του συγκροτήματος του Πανεπιστημίου, ή ενώ διέσχιζε κάποιο γραφείο γεμάτο

υπαλλήλους, ή περνώντας ακόμη και στους διαδρόμους, ανάμεσα στις αίθουσες, του φαινόταν ότι βρισκόταν σε ένα μονοπάτι που ελεγχόταν από ελεύθερους σκοπευτές έτοιμους να τον πυροβολήσουν, στην πρώτη λάθος κίνηση. Ο καθηγητής που σήμερα τον χαιρετούσε χαμογελώντας, μπορούσε να είναι ο ίδιος που μέσα σε ένα-δύο μήνες θα τον κακολογούσε και θα τον χλεύαζε με συναδέλφους.

Ήταν μία άσχημη ζωή, αλλά ήταν εκείνη που είχε επιλέξει και για την οποία είχε επιλεγεί, οκτώ χρόνια πριν. Η ανταμοιβή, όμως, ήταν μεγάλη. Διοικούσε το πιο μεγάλο Πανεπιστήμιο της χώρας κι αυτό του έδινε πολύ μεγάλο κύρος, μία προσωπική επιβεβαίωση, που λίγοι μπορούσαν να νιώσουν και, για την οποία, πολλοί τον ζήλευαν.

Και γι' αυτό ήταν μόνος.

Μόνος σαν αδέσπτο σκυλί. Από την κορυφή του βάρους της δύναμής του, η απόσταση με τους ανθρώπους που τον περιέβαλλαν ήταν τόση που οι ανθρώπινες σχέσεις ήταν αδύνατες.

Η γυναίκα του είχε ήδη φύγει εδώ και χρόνια, μνημονεύοντάς τον ως έναν ελαττωματικό οργανισμό, που λειτουργούσε μόνο στον εργασιακό χώρο, ο οποίος τροφοδοτούνταν από την έπαρση και την αυταρέσκεια, ενώ στο σπίτι, ως σύζυγος, ήταν εντελώς άχρηστος και ανίκανος. Δεν ήξερε να την κατανοεί, δεν ήξερε ούτε να σκέφτεται μία γυναίκα, πάντα αφοσιωμένος στη δική του εξέλιξη, σε υποχρεώσεις πιο σημαντικές και με μεγαλύτερο

κύρος αλλά, στο μεταξύ, στείρες και απομακρυσμένες από συναισθήματα. Δεν είχαν παιδιά, έτσι όταν εκείνη βαρέθηκε να ζει σαν μία γνωστή του, απλώς άλλαξε διεύθυνση και ξεκίνησε όλες τις διαδικασίες για το διαζύγιο, με μία φίλη της δικηγόρο. Ούτε μιλούσαν, πια, μεταξύ τους.

Αρχικά, ο ΜακΚίντοκ δεν είχε αντιληφθεί το συμβάν. Δεν περνούσε πολύ χρόνο στο σπίτι κι, όταν ήταν εκεί, δεν είχε μεγάλη έφεση στις οικογενειακές σχέσεις. Το άγχος της δουλειάς τον βάραινε, εκείνη την εποχή, και το να έχει και τη γυναίκα του μέσα στα πόδια του τον εκνεύριζε πολύ. Προτιμούσε να είναι μόνος του, στον κήπο ή τη βιβλιοθήκη.

Μετά από μία εβδομάδα, από την αναχώρησή της, ωστόσο, ο ΜακΚίντοκ επιστρέφοντας στο σπίτι είχε βρει την υπηρέτρια, η οποία άφηνε κάποιες βαλίτσες κοντά στην πόρτα. Όταν τη ρώτησε σχετικά, εκείνη πήρε ένα ύφος ντροπής και τον ενημέρωσε ότι η γυναίκα του είχε κανονίσει την αποστολή των προσωπικών της αντικειμένων, στην καινούργια της διεύθυνση.

Σαν να ξύπνησε από όνειρο που έβλεπε ενώ ήταν ξύπνιος, κοίταξε μέσα, ψάχνοντας ενστικτωδώς τη γυναίκα του και, μόνο τότε, κατάλαβε την πραγματική κατάσταση.

Κλείστηκε στον εαυτό του, γεμάτος ενοχή αλλά, ταυτόχρονα, ανίκανος να ξεπεράσει το εμπόδιο που ο ίδιος είχε δημιουργήσει, μέσα σε πολλά χρόνια στείρας συζυγικής ζωής.

Και ξεκίνησε τη ζωή του ως ένας μοναχικός άνδρας.

Μόνο, λίγο πιο μόνος από ότι ήταν πριν.

Μέχει να γνωρίσει τη Σίνθια.

Περίπου πριν ένα χρόνο, αποφάσισε να χρησιμοποιήσει μία εβδομάδα διακοπών, για να συμμετάσχει σε ένα συνέδριο στο Μπέρμιγχαμ και, αφού αυτό θα διαρκούσε για τρεις συνεχόμενες ημέρες, έκλεισε ένα δωμάτιο σε ξενοδοχείο.

Ένα βράδυ ήταν στο μπαρ, μετά από μία ημέρα την οποία πέρασε ακούγοντας κάποιες σπουδαίες προσωπικότητες της ελληνικής μυθολογίας σε έναν πολύ ζωντανό, δημόσιο διάλογο, σχετικά με τις διάφορες δυνατές μεταφράσεις των επιγραφών που ήταν χαραγμένες στο κάλυμμα μίας λάρνακας, η οποία είχε ανακαλυφθεί, πρόσφατα, στην Κόρινθο.

Ήταν το στοιχείο του, το αντικείμενο στο οποίο είχε φυσική κλίση και πάνω στο οποίο έκανε την πρώτη του ειδικότητα, διδάσκοντάς το για πολλά χρόνια, επιβλέποντας σημαντικά ερευνητικά προγράμματα και παρέχοντας συμβουλές στα μεγαλύτερα ιδρύματα του κόσμου, τα οποία είχαν αναλάβει τη διατήρηση του Κλασσικού πολιτισμού.

Όλα αυτά, προτού το καθήκον του Πρύτανη του προβάλλει μία νέα διάσταση, πολύ διοικητική και λίγο πολιτιστική κι, επιπλέον, με τη συγγενή έννοια της κολακευτικής εξουσίας. Έκτοτε, τον ικανοποιούσε να ακολουθεί τις έρευνες των άλλων, να παρέχει συμβουλές

στις νέες εκδόσεις, πάνω στο αντικείμενο, να συμμετέχει σε σεμινάρια, όταν μπορούσε.

Εκείνο το βράδυ δεν είχε ύπνο και καθόταν στον πάγκο του μπαρ του ξενοδοχείου, πίνοντας σκεπτικός ένα ουίσκι pure malt, πολύ παλαιωμένο. Ήταν ο μόνος εναπομείνας πελάτης, παρόλο που η ώρα δεν ήταν πολύ περασμένη. Ο μπάρμαν γυάλιζε, για τρίτη φορά, τα κρυστάλλινα ποτήρια. Τα φώτα ήταν χαμηλά και οι αποχρώσεις του πολύτιμου ξύλου, που χαρακτήριζε τη διακόσμηση, εξέπεμπαν ηρεμία, κάνοντάς τον να νιώθει άνετα.

Ετοιμαζόταν να πιει κάποιο άλλο είδος λικέρ, όταν, απρόσμενη και αόρατη, η μυρωδιά ενός απίστευτα θηλυκού αρώματος τον τύλιξε, πιάνοντάς τον εντελώς απροετοίμαστο και κάνοντάς τον να γυρίσει το κεφάλι, για μία στιγμή. Έμεινε ακίνητος στη θέση του, σαν να είχε πετρώσει, πλήρως βυθισμένος στο άρωμα. Στα αριστερά του εμφανίστηκε μία γυναίκα, πολύ καλά ντυμένη, με πολύ σίγουρη και κομψή στάση, η οποία ενώ στεκόταν όρθια, λίγο απομακρυσμένη από τον πάγκο, έκανε την παραγγελία της: <Σερί. Ευχαριστώ>.

Η φωνή ήταν ζεστή, κοντράλτο, τέλεια ελεγχόμενη, σαν ανθρώπου συνηθισμένου να μιλά σε κοινό, σε ένα κοινό μορφωμένο και προσηλωμένο.

Ο ΜακΚίντοκ την παρατήρησε με την άκρη του ματιού του, προσπαθώντας να μη δείξει ενδιαφέρον.

Η γυναίκα τον αγνοούσε εντελώς. Ήταν μεσαίου ύψους,

με λευκή επιδερμίδα και κόκκινα μαλλιά, πιασμένα με ένα πιαστράκι στο χρώμα του μαρμάρου. Το κορμί της είχε πολύ θηλυκές αναλογίες.

Φορούσε ένα σκωτσέζικο ταγιέρ εξαιρετικής ποιότητας, με ασορτί, τέλεια φούστα, που έφτανε ως το γόνατο, παπούτσια σε σκούρο μπορντό, με ψηλό λεπτό τακούνι και μαύρο καλσόν. Το σακάκι κάλυπτε ένα λευκό πουκάμισο με ένα ντεκολτέ αποκαλυπτικό, μα μετρημένο. Στο πέτο μία χρυσή καρφίτσα, σε σχήμα C, ξεχώριζε με χάρη. Στο λαιμό φορούσε ένα ογκώδες χρυσό κολιέ, λαξευμένο με επιδεξιότητα και τα σκουλαρίκια με τη δική τους γενναιόδωρη λάμψη, τρυπούσαν με φως τους λοβούς των αυτιών της.

Το πρόσωπο ήταν λεπτό, με λεπτές, μα ευδιάκριτες γραμμές. Τα μάτια, με χρώμα ανοιχτό πράσινο, ήταν σωστά τοποθετημένα σε σχέση με τη μύτη και ελαφρά αετίσια. Τα χείλη λεπτά, αλλά όχι υπερβολικά λεπτά, ήταν σε αρμονία με το πηγούνι, το οποίο μόλις που προεξείχε.

Ελαφρύ μακιγιάζ σε παλ χρώματα και μόνο μερικές λεπτές ρυτίδες στο μέτωπο και στα μάγουλα της γυναίκας, η οποία φαινόταν να είναι κοντά στα πενήντα.

Ο μπάρμαν σέρβιρε το σέρι, τοποθετώντας το ποτήρι στον πάγκο, χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο, μετά εξαφανίστηκε στο χώρο πίσω από τη βιτρίνα του μπαρ, για να τελειώσει κάποια δουλειά.

Η γυναίκα τέντωσε το δεξί της χέρι, με τα λεπτά και ψηλά

δάχτυλα και με νύχια προσεκτικά περιποιημένα, βαμμένα με ένα λευκό περλέ βερνίκι, και πήρε με λεπτότητα το ποτήρι. Καθώς το σήκωνε, ο ΜακΚίντοκ δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί, μαγεμένος ίσως από το άρωμα κι από αυτή τη θέα, και σήκωσε κι εκείνος το ποτήρι του, λέγοντας χαμηλόφωνα:

<Εις υγείαν!>

Εκείνη γύρισε ελαφρά το κεφάλι της προς εκείνον, γέρνοντας ταυτόχρονα λίγο μπροστά. Χαμογέλασε ελαφρά και χωρίς εναλλαγές στον τόνο της φωνής:

<Εις υγείαν>.

Μετά γύρισε και κοίταζε μπροστά της και ήπια μία μικρή γουλιά από το ποτό της, ενώ ο ΜακΚίντοκ ήπια μονορούφι, ό,τι απέμενε από το δικό του.

Κι ο ΜακΚίντοκ έμεινε έτσι, με το ποτήρι άδειο στα χέρια του, συνειδητοποιώντας, μόλις εκείνη τη στιγμή, ότι είχε πει μονομιάς τα $\frac{3}{4}$ του περιεχομένου του. Το ουίσκι τον γέμισε με ένα κύμα ευχάριστης ζέστης, και το άρωμα της γυναίκας τον μεθούσε και ξυπνούσε πάλι μέσα του αισθήσεις, που αδρανούσαν εδώ και πολύ καιρό. Και, κυρίως, ήταν εκείνη, σε απόσταση ενός μέτρου, απίστευτα ελκυστική και τέλεια, αυτή που θα μπορούσε να είναι η ιδανική γυναίκα, αν μπορούσε ποτέ να σκεφτεί ένα τέτοιο πρότυπο.

Χωρίς να αντιλαμβάνεται αυτό που έκανε, άφησε το ποτήρι, σηκώθηκε από το σκαμπό και έκανε ένα βήμα προς τη γυναίκα, της χαμογέλασε και τείνοντας φιλικά το χέρι,

είπε χαμηλόφωνα:

<Επιτρέπετε; Λάχλαν ΜακΚίντοκ>.

Εκείνη άφησε, με τη σειρά της, το ποτήρι, γύρισε προς εκείνον και έδωσε το χέρι της με χάρη.

<Σίνθια Φάρναμ, χάρηκα.>

<Σίνθια...>, ο ΜακΚίντοκ έμεινε έκπληκτος. Μετά συνήλθε και είπε με χαμηλή και ήρεμη φωνή: <Είναι ένα από τα επίθετα της θεάς Αρτέμιδος, κόρης του Δία και της Λητούς, δίδυμης αδελφής του Απόλλωνα. Γεννήθηκε στο νησί της Δήλου, στην κορυφή του όρους Κύθνος, από το οποίο προέρχεται το όνομα Σίνθια. Θεά του φεγγαριού, ήταν υπερβολικά όμορφη κι ήταν μία από τις πιο αγαπητές θεότητες της Αρχαίας Ελλάδας. Και...> Σταμάτησε, αβέβαιος.

Ενώ μιλούσε, η Σίνθια άρχισε να χαμογελά ευχαριστημένη.

<Και...;> τον παρότρυνε, γέρνοντας ελαφρά το κεφάλι στα αριστερά.

Τώρα πια, ο ΜακΚίντοκ δεν μπορούσε να κάνει πίσω. Ο κύβος ερρίφθη.

<...κι ελπίζω να μην έχω το τέλος του Ακταίωνα. Ήταν ένας πρίγκιπας από τη Θήβα ο οποίος, πηγαίνοντας για κυνήγι, είδε την Άρτεμη, ενώ έκανε γυμνή μπάνιο. Κρύφτηκε και παρέμεινε να την παρατηρεί, μα ήταν τόσο συνεπαρμένος, που δεν κατάλαβε ότι πάτησε ένα κλαδί. Ο ήχος τον έκανε να αποκαλυφθεί κι η Άρτεμις

δυσανεστῆθηκε τόσο πολύ από το επίμονο βλέμμα του Ακταίονα, που τον έριξε στο μαγικό νερό και τον μετέτρεψε σε ελάφι. Τα σκυλιά του τον πέρασαν για θήραμα και του όρμησαν, σκοτώνοντάς τον>. Έκανε μία παύση, μεταμελημένος, και μετά επανέλαβε: <Ελπίζω να μην έχω το τέλος του Ακταίονα...>

Εκείνη χαμογέλασε ελαφριά, διασκεδάζοντας.

<Δε βλέπω σκυλιά εδώ>.

Ο ΜακΚίντοκ αναστέναξε, ανακουφισμένος και, με τη σειρά του, χαμογέλασε ελαφριά και μετά πήρε τόνο αυτοπεποίθησης:

<Ε, γι'αυτή τη φορά σώθηκα. Με συγχωρείτε αν σας ενόχλησα>, και γύρισε στη δική του θέση.

<Δεν υπάρχει κάτι να συγχωρήσω. Κι εγώ χρειάζομαι μία χαλαρωτική κουβέντα, μετά από την ημέρα που πέρασα. Λάχλαν, είπατε; Από πού προέρχεται;>

Ο ΜακΚίντοκ χαλάρωσε.

<Είναι κέλτικο όνομα και, από ότι φαίνεται, σημαίνει «ο προερχόμενος από τη λίμνη» ή «ο βίαιος πολεμιστής»>.

<Προτιμώ τον πρώτο ορισμό. Εσείς τι λέτε;>

<Σίγουρα. Συμφωνώ>. Ο ΜακΚίντοκ αισθανόταν απόλυτα άνετα, ενώ μιλούσε με τη Σίνθια. Ήταν ευχάριστο να συζητά μαζί της και, ακόμη πιο ευχάριστο, το να βρίσκει αμέσως κοινά σημεία. Εδώ και καιρό οι σχέσεις του με τους άλλους περιλάμβαναν μόνο αγχωτικές διαφωνίες, πικρές αποφάσεις και πομπώδεις δημόσιες συζητήσεις!

Ο ΜακΚίντοκ πρότεινε στη γυναίκα:

<Τι θα λέγατε να καθόμασταν λίγο πιο άνετα;>, δείχνοντας έναν άνετο χώρο, δίπλα στο μπαρ, με χαμηλά τραπεζάκια και μαλακές πολυθρόνες.

Εκείνη κοίταξε το ρολόι της και ζύγισε για λίγο την πρόταση, πράγμα που τάραξε το ΜακΚίντοκ, και μετά είπε:

<Μα ναι, εξάλλου δεν είναι και τόσο αργά>.

Πήρε το ποτήρι της και πήγε μαζί του προς τα τραπεζάκια. Κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλον, με ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους.

Εκείνη ήπια άλλη μία γουλιά σέρι, ο ΜακΚίντοκ, που δεν είχε πια τίποτα να πει, στράφηκε προς τον πάγκο του μπαρ κι έκανε νόημα στο μπάρμαν, ο οποίος μόλις είχε γυρίσει στη θέση του. Εκείνος έφτασε αμέσως και ο ΜακΚίντοκ απευθύνθηκε στη Σίνθια:

<Μπορώ να σας προσφέρω κάτι; Όπως αλμυρά σνακς, ή ίσως κάποιο γλυκό; Ένα παγωτό;>

Εκείνη το σκέφτηκε και αποφάσισε:

<Γιατί όχι; Αλμυρά σνακς, ευχαριστώ>.

Ο ΜακΚίντοκ, αντίθετα, παρήγγειλε ένα τόνικ κι ο μπάρμαν έφυγε για να ετοιμάσει την παραγγελία.

Η Σίνθια σταύρωσε τα πόδια και πήρε μία πολύ άνετη στάση.

<Πώς βρεθήκατε στο Μπέρμιγχαμ;> τον ρώτησε.

<Είμαι εδώ για το συνέδριο πάνω στην ελληνική μυθολογία. Είμαι καθηγητής Κλασικών Σπουδών και θέλω

να ενημερώνομαι>.

<Α, καταλαβαίνω. Και για αυτό ξέρατε τα πάντα για την Άρτεμη. Αλλά...> πρόσθεσε με λίγη δόση κακίας <... κι αν σας έστελνα ένα αγριογούρουνο;>

Ο ΜακΚίντοκ έμεινε εμβρόντητος. Ανατρίχιασε ως τις ρίζες τον μαλλιών κι αισθανόταν εντελώς ηλίθιος. Η Σίνθια ήξερε τα πάντα για την Άρτεμη, τα πάντα! Του έκανε πλάκα εκείνη την ώρα κι εκείνος την πάτησε.

<Θα είχα το τέλος του Άδωνη, που σκοτώθηκε από ένα αγριογούρουνο, που έστειλε η Άρτεμις>, σημείωσε μελαγχολικά. Μετά είχε μία έμπνευση:

<Μα ήταν λογικό: ποιος θα μπορούσε να ξέρει του θρύλους για εκείνη, περισσότερο από την ίδια τη θεά;>

Η Σίνθια χαμογέλασε κολακευμένη.

<Αυτό σημαίνει ότι αυτή τη φορά θα φανώ μεγαλόψυχη. Γιατί, επιπλέον, αυτή η θεά ασχολείται περισσότερο με επενδύσεις, παρά με σαπουνόπερες του Ολύμπου>.

Τώρα χαμογέλασε και ο ΜακΚίντοκ κι αισθάνθηκε χαρούμενος που τη γνώρισε. Ήταν μία γυναίκα μορφωμένη κι έξυπνη, απίστευτα συναρπαστική.

Ο μπάρμαν έφερε τις παραγγελίες. Επειδή η Σίνθια είχε τελειώσει το σέρι, ο ΜακΚίντοκ την κοίταξε διερευνητικά κι εκείνη παρήγγειλε:

<Τόνικ και για μένα, ευχαριστώ>.

Ξεκίνησαν να σερβίρονται τα αλμυρά σνακς, τα οποία ήταν πραγματικά ποικίλα και λαχταριστά. Για λίγη ώρα

έμειναν σιωπηλοί και, μετά, ο ΜακΚίντοκ τη ρώτησε:

<Επενδύσεις, λοιπόν; Ενδιαφέρον. Πρέπει να είναι δουλειά με μεγάλη ευθύνη>.

<Σίγουρα>, επιβεβαίωσε εκείνη. <Πρέπει να αναλογιστείς ότι αυτός που αποφασίζει να επενδύσει χρήματα, προσδοκά ένα κέρδος, ή, στη χειρότερη περίπτωση, τουλάχιστον να διατηρήσει το κεφάλαιο που επένδυσε. Αυτό εξαρτάται σημαντικά από το προφίλ κινδύνου που επιλέγει ο επενδυτής. Όσο πιο υψηλός είναι ο κίνδυνος, οπότε μιλάμε για επενδύσεις με πολλές μετοχές, τόσο πιο μεγάλος είναι το κέρδος, με την προϋπόθεση ότι ο χρονικός ορίζοντας της επένδυσης είναι, τουλάχιστον, πέντε χρόνια. Αυτή η διάρκεια είναι αρκετά μεγάλη για να επιτρέψει στις μετοχές να αυξηθούν σε αξία με τον καιρό, ενώ υπόκεινται σε έντονες διακυμάνσεις, στη βραχυπρόθεσμη περίοδο, οι οποίες συνδέονται με την πορεία της αγοράς. Η τάση είναι που μετράει, σε αυτή την περίπτωση, γιατί αν οι μετοχές είναι από υγιείς εταιρίες, η αξία τους θα αυξηθεί αναπόφευκτα, εκτός από περίπτωση πολέμων και εξεγέρσεων ή διαταραχών σε εθνικό ή παγκόσμιο επίπεδο. Αν ο επενδυτής είναι, σε λογικά πλαίσια, σίγουρος ότι δε χρειάζεται τα χρήματα που επενδύονται, τουλάχιστον για την ελάχιστη διάρκεια αυτού του είδους συναλλαγών, τότε είναι πολύ πιθανό ότι μετά από μερικά χρόνια, θα βρεθεί να έχει ένα σημαντικό κέρδος. Σίγουρα, κανείς δε γνωρίζει το μέλλον, ως εκ τούτου ο

κίνδυνος να χάσεις λεφτά υπάρχει, είναι πραγματικός, αλλά οι οικονομία παρουσιάζει συγκεκριμένες κυκλικές πορείες, οι οποίες επιτρέπουν να κάνουμε λογικές προβλέψεις και να επενδύουμε αναλόγως>.

Ο μπάρμαν είχε, στο μεταξύ, φέρει το τόνικ για τη Σίνθια, από το οποίο ήπιε μία γουλιά και συνέχισε:

<Το άλλο άκρο είναι ο χαμηλός κίνδυνος, δηλαδή η επένδυση σταθερής απόδοσης. Σε αυτή την περίπτωση ο χρονικός ορίζοντας είναι πολύ πιο σύντομος, μπορεί να είναι και κάτω από ένα έτος. Αυτοί οι τίτλοι, πράγματι, δίνουν μία χαμηλή, μα σίγουρη απόδοση κι έτσι είναι κατάλληλοι για όποιον δε θέλει να ρισκάρει τίποτα, είναι ευχαριστημένος με ένα μικρό κέρδος και ξέρει ότι έχει το κεφάλαιό του στη διάθεσή του, κυριολεκτικά, όποτε θέλει.

Μεταξύ των δύο άκρων, υπάρχουν οι μικτές επενδύσεις, στις οποίες επιλέγεται να επενδυθεί ένα μέρος του κεφαλαίου σε μετοχές κι ένα μέρος σε επενδύσεις σταθερής απόδοσης, σε αναλογίες που ποικίλουν, ανάλογα με το ποσοστό κινδύνου. Με αυτή τη μέθοδο, είναι λογικό να περιμένει κανείς ότι αν ένα μέρος της επένδυσης δεν πηγαίνει πολύ καλά, σε μία δεδομένη περίοδο, το άλλο αντίθετα θα είναι διασφαλισμένο, έτσι ο επενδυτής είναι πιο ήσυχος. Η δουλειά μου είναι να καθοδηγώ τον επενδυτή στην επιλογή του είδους επένδυσης, που είναι πιο κατάλληλη για εκείνον. Επειδή διακυβεύονται τα χρήματα του πελάτη, χρειάζεται ικανότητα, ευσυνειδησία και μεγάλη

υπευθυνότητα, ώστε να προτείνεις μία επένδυση έναντι κάποιας άλλης. Τα λάθη δεν επιτρέπονται. Ή καλύτερα, δεν υπάρχει δεύτερη φορά για το λάθος γιατί, μετά την πρώτη, είναι σίγουρο ότι θα πρέπει να αλλάξεις δουλειά>.

Ήπια ακόμη μία γουλιά από το τόνικ και τον κοίταξε:

<Σας κουράζω, έτσι;>

Ο ΜακΚίντοκ την άκουγε γοητευμένος για κάμποση ώρα. Αυτή η φωνή που εξέφραζε με μαεστρία άχαρα θέματα, όπως τα οικονομικά, αυτά τα πράσινα μάτια που κοιτούσαν μακριά όσο μιλούσε, τον είχαν μαγέψει ολοκληρωτικά.

<Όχι, κάθε άλλο>, απάντησε ζεστά. <Είναι πολύ ενδιαφέρον θέμα. Όπως πολλοί άλλοι, έχω κι εγώ επενδύσεις, αλλά οφείλω να πω ότι ποτέ δε γνώρισα κανέναν που να μου μίλησε γι' αυτό το θέμα, όπως εσείς>.

Εκείνη πήρε ένα ακόμη αλμυρό και ρώτησε ευχάριστα:

<Και πώς πάνε οι επενδύσεις σας;> και ξεκίνησε να ροκανίζει το αλμυρό: ήταν με πιπεριά και αντσούγια, πολύ νόστιμο.

Ο ΜακΚίντοκ ήπια σκεπτικός μία γουλιά από το τόνικ και μετά απάντησε:

<Πραγματικά, δε γνωρίζω. Τώρα που το σκέπτομαι, είναι αρκετό το ότι δε με προβληματίζει. Ποιος ξέρει ποια είναι η πορεία των χρημάτων μου. Θα φροντίσω να το ελέγξω, μία από αυτές τις ημέρες>.

Ναι, μία από αυτές τις ημέρες. Όπως για πολλά άλλα πράγματα, εκείνη η ημέρα δεν ήρθε ποτέ, απορροφημένος

καθώς ήταν από τη δουλειά και λόγω της υποσυνείδητης απόστασης που είχε πάρει από οτιδήποτε δεν αφορούσε άμεσα το Πανεπιστήμιο. Ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι είχε αφήσει πολλά πράγματα στη μοίρα τους, χωρίς να τα ορίζει εκείνος. Τις φιλίες, τις επενδύσεις, τη μοναξιά του.

Η μοναξιά.

Αισθάνθηκε, στο βάθος της ψυχής του, πόσο μόνος ήταν. Και πόσο καιρό ήταν μόνος του.

Εκείνη τη στιγμή, ο ΜακΚίντοκ είδε τον εαυτό του. Είδε αυτό που είχε γίνει. Μία ισχυρή προσωπικότητα με κύρος, στα μάτια του κόσμου.

Αλλά δυστυχισμένος, ως άνθρωπος.

Την κοίταξε σταθερά στα μάτια.

<Αναρωτιόμουν...>, ξεκίνησε να λέει διστακτικά, <αναρωτιόμουν αν...> διέκοψε ξανά, <αναρωτιόμουν αν θα είχατε την ευγενή καλοσύνη να αναλάβετε τις επενδύσεις μου>, κατέληξε ξεφυσώντας.

Η Σίνθια ανταπέδωσε το βλέμμα και, ενώ εκείνος μιλούσε, διάβασε στα μάτια του αυτό που είχε μέσα του αυτός ο άνδρας. Διάβασε τη μοναξιά μα και το μέγεθος της προσωπικότητάς του.

Δε δίστασε στιγμή.

<Δε θα μου άρεσε να κοιμηθώ μόνη μου, απόψε>.

Το είπε με τόση φυσικότητα, που ο ΜακΚίντοκ δε συνειδητοποίησε αμέσως το νόημα των λέξεών της.

Μετά από λίγο, ωστόσο, το συνειδητοποίησε και τον

κατέλαβε ένα πολύ δυνατό συναίσθημα. Τα μάτια του υγράνθηκαν και με τρεμάμενα χείλη, άπλωσε το χέρι του, για να πιάσει απαλά το δικό της, ενώ εκείνη χαμογελούσε με χάρη.

Πήραν μαζί τους τα ποτήρια και ανέβηκαν με το ασανσέρ, χέρι-χέρι.

Ο μπάρμαν τους κοίταζε, ενώ απομακρύνονταν.

«Ουάου, τι ταχύτητα», σκέφτηκε.

Κοίταξε μπερδεμένος, το κουτάκι που είχε σε ένα ράφι.

«Να ήταν τα αλμυρά;»

Το δωμάτιο της Σίνθια έμοιαζε πολύ με το δικό του, ευρύχωρο, με ένα ημίδιπλο κρεβάτι, μία ευμεγέθη ντουλάπα, ένα άνετο γραφείο και μία πολυθρόνα για χαλάρωση. Η δορυφορική τηλεόραση και το μίνι-μπαρ ήταν πολύτιμες ανέσεις για τον ένοικο του δωματίου. Η διακόσμηση ήταν μελετημένη, όπως άρμοζε σε ένα ξενοδοχείο Α' Κατηγορίας, όπως εκείνο. Οι πίνακες στους τοίχους αναπαριστούσαν μονοπάτια του Γιόρκσαϊρ, με τους καταπράσινους ερεικώνες να τους σαρώνει ασταμάτητα ο άνεμος.

Το μπάνιο φαινόταν πολύ φιλόξενο, με ολοκαίνουργια είδη υγιεινής που ήταν τέλεια απολυμασμένα. Η πολυτελής ντουσιέρα με κρυστάλλινη καμπίνα, ήταν εξαιρετικά θελκτική. Πράγματι, η Σίνθια ξεκίνησε αμέσως να προετοιμάζεται. Έβγαλε το κλάμερ κι άφησε τα μαλλιά της να λυθούν, γυρίζοντας αρκετές φορές το κεφάλι της δεξιά

κι αριστερά για να τα ξεμπερδέψει. Της έφταναν ως τη μέση κι αποκαλύφθηκε ένα προσεγμένο κόψιμο σε μήκη. Σήκωσε το σακάκι και το έβαλε με τάξη στην κρεμάστρα. Δεν έβγαζε αυτά τα τόσο κομψά παπούτσια. Όχι ακόμη. Όταν κατέβασε το φερμουάρ της φούστας, ο ΜακΚίντοκ ένιωσε να χάνεται και, για να καλύψει την αντίδρασή του, ρώτησε αν μπορούσε να πάει στο δωμάτιό του, για να πάρει τα προσωπικά του είδη.

Μόλις βγήκε από την πόρτα, με τις στάλες τους ιδρώτα να λάμπουν πάνω στο μέτωπό του και την καρδιά του που χτυπούσε σαν τρελή, αναρωτήθηκε αν έκανε κάποια τρέλα. Καθώς προχωρούσε στον διάδρομο με μηχανικό βήμα και έπαιρνε το ασανσέρ για να κατέβει στον πρώτο όροφο, όπου βρισκόταν το δωμάτιό του, συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν πλέον παντρεμένος. Ήταν, πλέον, χρόνια χωρισμένος και έπρεπε να θεωρεί τον εαυτό του ελεύθερο να ψάχνει για νέες ευκαιρίες. Έβαλε, βιαστικά, στη βαλίτσα μία αλλαξιά εσώρουχα, ένα σιδερωμένο κοστούμι και τα είδη προσωπικής υγιεινής, μετά έκλεισε την πόρτα και ξεκίνησε, πιο ήρεμος τώρα, προς τον δεύτερο όροφο και το δωμάτιο 216.

Χτύπησε, μα δεν πήρε απάντηση. Δοκίμασε το πόμολο και ανακάλυψε ότι η Σίνθια είχε αφήσει ανοικτή την πόρτα για εκείνον. Δεν ήταν όνειρο, λοιπόν, αυτό που ζούσε.

Μπήκε και άκουσε τον ήχο από το νερό του ντους. Έβαλε τη βαλίτσα του κοντά στη ντουλάπα και μετά είδε ότι η

πόρτα του μπάνιου είχε μείνει ανοικτή.

Και μέσα από την πόρτα, είδε τη Σίνθια.

Μέσα στην κρυστάλλινη καμπίνα, κάτω από το γενναιόδωρο μασάζ του καυτού νερού, εκείνη περνούσε το γεμάτο αφρόλουτρο σφουγγάρι πάνω από τον θώρακά της, κάτω από τα πλούσια στήθη της, πάνω στο στομάχι και την κοιλιά της. Ήταν γυρισμένη κατά $\frac{3}{4}$ προς την πόρτα, με το αριστερό της πόδι ελαφρά ανοικτό, από το γόνατο και πάνω. Τον είδε και δεν κινήθηκε ούτε χιλιοστό. Του χαμογέλασε και συνέχισε να σαπουνίζει τα χέρια, τις μασχάλες, τα πλευρά της..

Ο ΜακΚίντοκ θα ήθελα να βρει τη δύναμη να πάρει τα μάτια του από αυτό το θέαμα, τουλάχιστον από σεβασμό, αλλά δεν την έβρισκε.

Ήταν πανέμορφη. Θαυμάσια.

Έμεινε άφωνος να κοιτάζει το θαυμάσιο, χυμώδες και απίστευτα αισθησιακό κορμί.

Εκείνη ξεκίνησε να περνά το σαπούνι από τη βουβωνική χώρα, αργά, μεθοδικά και να τινάζει πίσω το κεφάλι της με ρυθμό.

Το βλέμμα του ΜακΚίντοκ ακολούθησε, χωρίς να μπορεί να αντισταθεί, τις κινήσεις του σφουγγαριού, με μάτια διάπλατα ανοικτά, χωρίς να μπορεί να κινηθεί.

Μέχρι που κατάλαβε ότι εκείνη τον κοιτούσε πονηρά χαμογελώντας.

Η Σίνθια γέμισε με νερό το καπάκι του αφρόλουτρου και

το έριξε από την ανοικτή οροφή της ντουσιέρα.

Ο ΜακΚίντοκ ξαφνιασθηκε, σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα κι έγινε κατακόκκινος από την ντροπή. Κατάλαβε πώς θα πρέπει να ένιωσε ο καημένος ο Αθέονας του γνωστού μύθου. «Ω Άρτεμις! Πόσους άνδρες κατέκτησες με την ομορφιά σου! Τώρα κι εγώ πλύθηκα με μαγικό νερό: θα γίνω ελάφι;»

Η Σίνθια έβγαλε ένα νευρικό γελάκι και πέρασε γρήγορα την πλάτη της, τους γλουτούς και τα πόδια της ενώ, στο τέλος, ξεπλύθηκε με άφθονο νερό, στριφογυρίζοντας κάτω από το ντους και περνώντας, επιπλέον, τα δάχτυλα από τα μαλλιά, για καλύτερο ξέπλυμα. Έκλεισε τη βρύση και άφησε το νερό να κυλήσει στο κορμί της, έστυψε τα μαλλιά της και στο τέλος άνοιξε διάπλατα την καμπίνα, βγήκε και του γύρισε την πλάτη της, για να φορέσει το μπουρνούζι, που ο ΜακΚίντοκ κρατούσε έτοιμο για εκείνη.

Το έσφιξε γύρω της και γύρισε μπροστά. Ήταν ζεστή, αρωματισμένη από το αφρόλουτρο με άρωμα λεβάντας, με λουσιμένα μαλλιά και δέρμα κορεσμένος από το καυτό νερό. Τρομερά ποθητό.

Κινήθηκε για να βγει από το μπάνιο. Ο ΜακΚίντοκ δεν κατάφερε να κρατηθεί και ακούμπησε τα χέρια του στους μηρούς της και φέρνοντάς τα μπροστά, αλλά χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Η Σίνθια τον κοίταξε επικριτικά:

<Το ντους!>

Εκείνος χαλάρωσε το άγγιγμά του και την άφησε να

περάσει αποθαρρυσμένος.

Η Σίνθια βγήκε από το μπάνιο, έδεσε κόμπο τη ζώνη από το μπουρνούζι, στη μέση της και πήρε το πιστολάκι από τη βαλίτσα, μετά ξαναμπήκε και άρχισε να στεγνώνει τα μαλλιά της, μπροστά στον καθρέφτη που είχε θολώσει κατά το ήμισυ.

Τότε, ο ΜακΚίντοκ βγήκε με τη σειρά του και γδύθηκε, βάζοντας τα ρούχα του σε ένα ελεύθερο σημείο της ντουλάπας και τα, χωρίς βραχιόνες γυαλιά του, πάνω στο γραφείο. Ετοίμασε μία πιτζάμα, στην αριστερή πλευρά του κρεβατιού.

Έχοντας πια συμπληρώσει τα 58 του, ήταν πολύ τακτικός. Ως καλός Σκωτσέζος έτρωγε πολύ, επίσης του άρεσε να περπατά γρήγορα και για μεγάλα χρονικά διαστήματα, ειδικά μέσα στο κτίριο του Πανεπιστημίου. Χρησιμοποιούσε το αυτοκίνητο μόνο όταν ήταν απαραίτητο και αυτό τον βοηθούσε να διατηρείται σε πολύ καλή φόρμα. Μόνο μία μικρή κοιλίτσα είχε αυτός ο αδύνατος και μεσαίου αναστήματος άνδρας, με τα γκρίζα μαλλιά και το διαπεραστικό βλέμμα των καστανών του ματιών.

Έφτασε ως μέσα στη ντουσιέρα με μία πετσέτα τυλιγμένη στη μέση του και όταν την έβγαλε και άνοιξε το νερό, έμεινε γυρισμένος προς τον τοίχο με τα πλακάκια.

Η Σίνθια δεν του έριξε ούτε ένα βλέμμα, όλη αυτή την ώρα. Συνέχισε να χρησιμοποιεί το πιστολάκι με σταθερό χέρι, πετυχαίνοντας ένα αξιοζήλευτο τελικό αποτέλεσμα.

Παρά την ηλικία της, τα μαλλιά της είχαν ακόμη όγκο και λάμψη. Η βαφή αναπαρήγαγε αξιόπιστα το πραγματικό χρώμα των μαλλιών της, έχοντας μερικές μόνο σειρές άσπρων μαλλιών, σαν η σκούρα κόκκινη βαφή να μην τα είχε καλύψει τελείως και χωρίς να έχουν μακρύνει ούτε χιλιοστό.

Ξαναπήγε το πιστολάκι στο δωμάτιο. Ο ΜακΚίντοκ πλενόταν ακόμη.

Έβγαλε το μπουρνούζι, πήρε από την τσάντα το μπουκαλάκι του αρώματος και ψέκασε επαναλαμβανόμενα στον αέρα, δημιουργώντας ένα σύννεφο. Μπήκε μέσα στο σύννεφο κι έκανε πιρουέτες για λίγα δευτερόλεπτα, επιτρέποντας στο γυμνό της κορμί να απορροφήσει το άρωμα, μετά φόρεσε ένα νυχτικό από λαμπερό μετάξι, με ανοικτό πράσινο χρώμα, με μάκρος ως τους μηρούς, χωρίς εσώρουχο. Τέλος, κάθισε σε μία πολυθρόνα, μισοστεγνωμένη σε μία λάγνα πόζα.

Είχε απλώσει χαλαρά τα χέρια της πάνω στα μπράτσα της πολυθρόνας, το κεφάλι ακουμπισμένο στην πλάτη της πολυθρόνας, το δεξί πόδι σε ορθή γωνία και ξυπόλητη πάνω στη μοκέτα ενώ το αριστερό πόδι ήταν απλωμένο μπροστά.

Ο κλιματισμός ζέσταινε ευχάριστα το περιβάλλον, εκείνη την ανοιξιάτικη νύχτα.

Η Σίνθια έκλεισε τα μάτια, χαλαρώνοντας στη ζεστασιά. Περίπου μετά από ένα λεπτό, ο ΜακΚίντοκ βγήκε από το μπάνιο φορώντας το μπουρνούζι και κατευθύνθηκε προς

την πιτζάμα του, που ήταν ακουμπισμένη στο κρεβάτι. Αλλά, στη διαδρομή, έφτασε μπροστά από τη Σίνθια. Την είδε πάνω στην πολυθρόνα, αιθέρια σαν νύμφη, κόκκινη σαν ένα λουλούδι που άνθισε με θαυμάσιο τρόπο και ένιωσε το μαγικό άρωμα. Μία έκρηξη αδρεναλίνης διαπέρασε το κορμί του, από την κορυφή ως τα νύχια κι έπεσε στα γόνατα, μπροστά της. Ακούμπησε απαλά τα δάχτυλά του στον αριστερό μηρό της, μόλις που την άγγιζε. Το δέρμα της ήταν αφεγάδιαστο, ζεστό και ενυδατωμένο. Διαπέρασε με τα δάχτυλά του μερικά εκατοστά προς τους γλουτούς της, μετά φίλησε γλυκά το στρογγυλεμένο της γόνατο. Με το άλλο χέρι χάιδεψε το εσωτερικό των μηρών της, μετά πήγε το χέρι του προς τα μέσα, αρχίζοντας να φιλά εναλλάξ, πρώτα τον έναν μηρό, μετά τον άλλον. Το μετάξι από το νυχτικό γλιστρούσε προς τα πάνω σιγά-σιγά, καθώς εκείνος προχωρούσε, μέχρι που αποκαλύφθηκε η βουβωνική της χώρα. Ο ΜακΚίντοκ βρέθηκε μπροστά στην ήβη της, στην οποία έλαμπε λίγο χνούδι σε τριγωνικό σχήμα, φτιαγμένο με γεωμετρική ακρίβεια, με τη βάση του που ξεκινούσε ένα εκατοστό πάνω από το αιδοίο της και τις πλευρές του δύο εκατοστά από τα χείλη. Φίλησε την αριστερή μεριά της βουβωνικής χώρας, μετά προχώρησε με φορά αντίστροφη αυτής του ρολογιού, γύρω από το εφηβαίο, φιλώντας σε απόσταση τριών εκατοστών, μέχρι να φτάσει στη δεξιά μεριά. Ακούμπησε με τόλμη τα χείλη στην κλειτορίδα της, δίστασε, μετά περιορίστηκε σε ένα φιλή με χείλη ακόμη

στεγνά. Το φιλί στο αιδοίο, απαλό και ρυθμικό και τριγύρω από τον αφαλό, για να φιλήσει κι αυτόν, μετά. Έβαλε τα χέρια του στα πλευρά της, φίλησε το στομάχι και μετά το αριστερό στήθος, ζεστό και πλούσιο, μετά πέρασε στο δεξί, τρίβοντας επίτηδες πάνω τους το στόμα και τη μύτη του.

Σε εκείνο το σημείο, η Σίνθια άνοιξε ξαφνικά τα μάτια της και με το δεξί της χέρι του άρπαξε το πέος και κρατώντας τον σαν ηλεκτρική δάδα, τον έκανε να σηκωθεί όρθιος και κινώντας το πέος, σαν λεβιέ ταχυτήτων έριξε τον ΜακΚίντοκ στο κρεβάτι με τα πόδια της. Έβγαλε το νυχτικό της και ανέβηκε πάνω του, με το στήθος της σηκωμένο, μετά με το χέρι της μετακίνησε τα μεγάλα χείλη, για να διευκολύνει την είσοδο του πέους στο αιδοίο της, μετά σταύρωσε τα δάχτυλά πίσω της και άρχισε να κινείται ρυθμικά πάνω-κάτω. Όταν έφτασε στο βάθος της, περιέστρεψε την κοιλιακή της χώρα, για να τρίψει την κλειτορίδα στο δέρμα του. Ο ρυθμός ήταν τέλειος και τακτικός, κατεβαίνοντας πιο αργά και ανεβαίνοντας πιο έντονα.

Ο ΜακΚίντοκ ήταν σε νιρβάνα, με τα χέρια του ακουμπισμένα στα γόνατα της Σίνθια, την κοιτούσε εκστασιασμένος με λατρεία. Εκείνη κινούταν με χάρη και γυναικεία αυτοκυριαρχία και φαινόταν σαν θεϊκό πλάσμα. Ενώ την χάιδευε όλη με το βλέμμα, πρόσεξε ότι, κάτω από τις μασχάλες, είχε δύο λεπτές ημικυκλικές ουλές, με πανομοιότυπο σχήμα. Στην αρχή δεν κατάλαβε, μετά

θυμήθηκε ότι ένας φίλος του αισθητικός χειρουργός του είχε αφηγηθεί, μία φορά, ότι ένας από τους τρόπους για να βάζουν επιθέματα σιλικόνης στο στήθος ήταν να κάνουν μία τομή, σαν εκείνη κάτω από τη μασχάλη, έτσι ώστε να κρύβεται η ουλή. Αυτό, λοιπόν, ήταν το μυστικό πίσω από ένα τόσο πλούσιο και αισθησιακό στήθος. Ο ΜακΚίντοκ δεν απογοητεύτηκε. Το αντίθετο.

«Ποιον ενοχλεί;» Σκέφτηκε. Αν αυτό ήταν το αποτέλεσμα, ήταν ευτυχής που ήταν εκεί και το απολάμβανε.

Εκείνα τα στήθη χόρευαν μπροστά στα μάτια του, καθώς η Σίνθια πήγαινε πάνω κάτω με τα μάτια της να έχουν γυρίσει και το στόμα να είναι μισάνοιχτο. Ένας ελαφρύς αναστεναγμός συνόδευε την ολοκλήρωση κάθε κατάβασης, μέχρι που άρχισε να επιταχύνει τον ρυθμό, όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα, χτυπώντας όλο και πιο έντονα πάνω του, με τον αναστεναγμό να γίνεται ένα υπόκωφο «Ωω!», με κάθε χτύπημα. Όταν τα χτυπήματα έγιναν άγρια ανεξέλεγκτα, με το κορμί της Σίνθια τεντωμένο μέχρι που είχε σπασμούς και καλύφθηκε με ιδρώτα, έλυσε τα σταυρωμένα χέρια της και έβγαλε μία διαπεραστική κραυγή, βασανιστική και παρατεταμένη, ενώ το κορμί της τεντωνόταν και συρρικνωνόταν στον ρυθμό του οργασμού, όλο και λιγότερο συντονισμένα.

Η συμμετοχή του ΜακΚίντοκ σε εκείνη την επίδοση ήταν ελάχιστη. Ποτέ στην ζωή του δεν είχε δει κάτι τέτοιο. Δεν ήξερε, καν, ότι μία γυναίκα μπορούσε να το κάνει όλο αυτό.

Η Σίνθια ηρέμησε, ο οργανισμός τελείωσε και η ανάσα επανήλθε στα κανονικά της επίπεδα. Τον κοίταξε στο πρόσωπο με μάτια που έβγαζαν αστραπές και του έδωσε ένα δυνατό χαστούκι στο αριστερό μάγουλο.

<Μαλάκα!> φώναξε, μετά απομακρύνθηκε από εκείνον, κατέβηκε στο κρεβάτι κι αποκοιμήθηκε αμέσως.

Ο ΜακΚίντοκ δεν κινήθηκε καθόλου και παρέμεινε ντροπιασμένος να κοιτά το ταβάνι, με το μάγουλό του να καίει σαν αναμμένο κάρβουνο.

Είχε εκσπερματίσει, μόλις άρχισε να επιταχύνει η Σύλβια. Βαθιά νύχτα.

Η Σίνθια κοιμόταν ελαφριά και ξύπνησε αμέσως, όταν το κεφάλι της συνειδητοποίησε την αλλαγή του ήχου στο βάθος. Μέχρι τώρα, το δωμάτιο ήταν πολύ ήσυχο, αλλά τώρα, μία φωνή κάτι μουρμούριζε.

Γυρίζοντας αργά το κεφάλι της, η Σίνθια αναζήτησε την πηγή εκείνης της φωνής και στο φως που είχε απομείνει είδε τον ΜακΚίντοκ να μιλά στον ύπνο του. Ήταν ακόμη απλωμένος, όπως τον άφησε, φορώντας μόνο το ανοικτό μπουρνούζι και η χροιά της φωνής του όλο και πιο ιδιαίτερη με κάθε λέξη που πρόφερε:

<Άρτεμιν αείδω χρυσηλάκατον, κελαδεινήν,παρθένον αιδοίην, έλαφηβόλον, ίοχέαιραν,αυτοκασιγνήτην χρυσαόρου Άπόλλωνος,ή κατ' ὄρη σκίοεντα καί ἄκριας ήνεμοέσσαςἄγρη τερπομένη παγχρύσεια τόξα τιταίνειπέμπουσα στονόεντα βέλη>.

Η Σίνθια αναγνώρισε τον ομηρικό ύμνο νούμερο 27, με τίτλο «Στην Ἄρτεμη» και αφιερωμένο στη Θεά.

Τον ήξερε πολύ καλά, αφού από όλους τους ύμνους που γράφτηκαν προς τιμήν της Αρτέμιδας, αυτός ήταν ο αγαπημένος της.

Ο ΜακΚίντοκ συνέχιζε απτόητος, σαν να απάγγελνε στο μάθημα:

<τρομέει δὲ κάρηνα

ὑψηλῶν ὀρέων, ἰάχει δ' ἔπι δάσκιος ὕλη δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν, φρίσσει δέ τε γαῖα πόντος τ' ἰχθυόεις: ἦ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχουσα πάντη ἐπιστρέφεται θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην>

Στην πραγματικότητα, η απαγγελία ήταν έντονη, εκφραστική κι εκείνος συμμετείχε με όλο του το είναι. Στο μυαλό του ΜακΚίντοκ εκείνο το άσμα θα πρέπει να ήταν αποτυπωμένο με όλη την επεξήγηση που του έδινε. Έτσι, όλο αυτό έβγαινε και κατά τη διάρκεια της ασυνείδητης απαγγελίας.

<Αὐτὰρ ἐπὴν τερφθῆ θηροσκόπος ἰοχέαιρα,

εὐφρήνη δὲ νόον, χαλάσασ' εὐκαμπέα τόξα ἔρχεται ἔς μέγα δῶμα κασιγνήτιο φίλοιο, Φοίβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν ἔς πίονα δῆμον, Μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἄρτυνέουσα.>

Σε αυτό το σημείο, η Σίνθια άρχισε να απαγγέλλει χαμηλόφωνα, ακολουθώντας τον ΜακΚίντοκ.

<ἐνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς

ἡγεῖται χαρίεντα περὶ χροῖ κόσμον ἔχουσα, ἐξάρχουσα χορούς: αἶ δ' ἄμβροσίην ὄπ' ἰεῖσαι ὑμνεῦσιν Λητῶ καλλίσφυρον, ὡς τέκε παῖδας ἀθανάτων βουλή τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους. χαίρετε, τέκνα Διὸς καὶ Λητοῦς ἠυκόμοιο: αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἄοιδῆς..>

Ο ὕμνος εἶχε τελειώσει και ἦταν γεμάτος αἴγλη, θαυμάσιος, αφήνοντάς βαθιά ικανοποιημένη.

Πολλά χρόνια πριν, εἶχε αναζητήσει την προέλευση του ονόματός της και εἶχε πέσει πάνω στην Αρτέμιδα. Εἶχε μεγάλο πάθος με τον μύθο που της ἔφερνε στη μνήμη όλα ὅσα αφορούσε και την ευχαριστούσε που ο ΜακΚίντοκ τον επαινούσε ἀκόμη και στον ὕπνο του.

Ανακάθισε στο κρεβάτι, γυμνή ὅπως ἦταν και χαμογέλασε με μητρικό ὕφος, κοιτώντας τον άντρα που κοιμόταν. Πῆρε την κουβέρτα που ἦταν ακουμπισμένη κοντά στο μαξιλάρι, την ξεδίπλωσε και την ἀπλωσε απαλά, στον κορμό και τα πόδια του ΜακΚίντοκ, καλύπτοντάς τον, μετά μπήκε κάτω ἀπὸ τα σκεπάσματα, ἔσβησε το φως, γύρισε στο πλάι και ξανακοιμήθηκε ἀμέσως.

Εκείνη την πρώτη συνάντησή τους σκεφτόταν ο ΜακΚίντοκ, ἐνῶ ἔκλεινε πίσω του την πόρτα του γραφείου του, ἐκεῖνο το βράδυ.

Η Σίνθια του εἶχε ἀλλάξει τη ζωή και, ἐδῶ κι ἓναν χρόνο, σε αὐτόν τον τομέα αισθανόταν πιο ολοκληρωμένος ως ἄνδρας, πιο ευτυχισμένος. Κατὰ μέσο ὄρο, μία φορά την εβδομάδα, πῆγαινε να μείνει στο σπίτι της, στο Λίβερπουλ.

Και όταν έφτανε η καθορισμένη μέρα, οι υποχρεώσεις της ημέρας του φαίνονταν λιγότερο φορτικές, κατάφερνε ακόμη και να δει κάποια πράγματα με φιλοσοφική διάθεση. Συνήθως, όλα τα προβλήματα, μεγάλα και μικρά, για εκείνον ήταν εμπόδια με την ίδια σπουδαιότητα, που έπρεπε να τα διώξει το συντομότερο δυνατόν και τον απασχολούσαν τόσο, που του γίνονταν εμμονή. Αλλά, όταν ήξερε ότι το βράδυ θα πήγαινε στη Σίνθια, η οπτική του άλλαζε λίγο, ήταν πιο χαλαρός και τα εμπόδια, λιγότερο δύσκολα, περνούσαν σε δεύτερη μοίρα κι, επιπλέον, κάποιες φορές τα άφηγε για την επόμενη μέρα.

Βγήκε από το κτίριο και πήρε το αυτοκίνητο. Μπήκε στην οδό Όξφορντ, που περνούσε κάθετα μέσα από το πανεπιστημιακό συγκρότημα και κατευθυνόταν βόρεια. Έστριψε αριστερά στην Μπουθ Στριτ Ηστ και μετά από λίγο προχώρησε στη ράμπα πρόσβασης προς την υπέργεια Λεωφόρο Μανκούνιαν. Η κίνηση ήταν μέτρια εκείνη την ώρα και μία ελαφριά κι επίμονη βροχούλα έβρεχε το παρμπρίζ του αυτοκινήτου. Ο υαλοκαθαριστήρας διατηρούσε με ευκολία άψογη ορατότητα.

Από την Μανκούνιαν μπορούσε να δει λίγο από το Μάντσεστερ του, την πόλη όπου είχε γεννηθεί και την οποία αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλη. Δεν μπορούσε να απορροφηθεί πολύ, όμως, γιατί αυτός ο δρόμος ήταν γνωστός για το υψηλό ποσοστό ατυχημάτων.

Η μηχανή ήταν πολύ ζεστή και ο κλιματισμός άρχισε να

βγάξει θερμό αέρα στο όχημα.

Η Μανκούνιαν έγινε Οδός Ντόσον κι από εκεί ο ΜακΚίντοκ έστριψε αριστερά στην Οδό Ρίτζεντ. Στην κυκλική διασταύρωση συνέχισε ευθεία στον Μ602, που ξεκινούσε σε εκείνο το σημείο, κι άρχισε να χαλαρώνει.

Άναψε το ραδιόφωνο και συντονίστηκε στον σταθμό που εκείνη την ώρα έλεγε τις ειδήσεις.

<... πορείες των φοιτητών στην Πλατεία Τιεν Αν Μεν παραμένουν αμείωτες. Τρίτη μέρα κινητοποιήσεων κι έχουν σημειωθεί πολλές συμπλοκές και συλλήψεις από την αστυνομία. Έχουν συλληφθεί πολλοί φοιτητές, ενώ οι δημοσιογράφοι κρατούν τις απαραίτητες αποστάσεις. Απαγορεύονται καθ'όλες τις ώρες οι φωτογραφίες και οι τηλεοπτικές λήψεις. Η πιεστική απαίτηση για Δημοκρατία φαίνεται να μην προσπερνά το «τείχος» που έχει υψώσει η Κυβέρνηση, ενώ η καταστολή φαίνεται ακόμη να είναι η μόνη απάντηση στις ειρηνικές πορείες, κατά μήκος της πλατείας...>

«Οι καημένοι», σκέφτηκε ο ΜακΚίντοκ, «περνούν, πραγματικά, άσχημα. Θα ήθελαν λίγη ελευθερία και αντί γ'αυτό τους χτυπούν και τα κλομπ. Και οι στρατιώτες πρέπει να χτυπούν, αλλιώς δεν θα φάνε ή θα τους χτυπήσουν και τους ίδιους, ή και ακόμη χειρότερα. Είναι μακριά από εμάς η Κίνα, από όλες τις απόψεις...»

Εκείνη τη στιγμή, θυμήθηκε τη συνάντηση με τον Ντρου. Πράγματι, ο Ντρου, που από το πουθενά έβγαλε από

το καπέλο του εκείνη την ανακάλυψη, μαζί με εκείνον τον έγχρωμο φοιτητή του. Πώς τον έλεγαν; Δεν θυμόταν. Θυμόταν, όμως, όσα υποστήριζαν. Αν, πράγματι, υπήρχε εμπορική εφαρμογή αυτής της ανακάλυψης, θα ήταν πολύ χρήσιμο για το Πανεπιστήμιο. Από τη στιγμή που η κυβέρνηση Χάουαρντ είχε αποφασίσει να μειώσει τα κονδύλια του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ, για να δώσει μεγαλύτερο μέρος αυτών στα άλλα Πανεπιστήμια, εκείνος έψαχνε λύση για να κρατήσει το Πανεπιστήμιο στο επίπεδο που είχε πριν, αλλά ήταν πρακτικά αδύνατον. Κάθε δραστηριότητα είχε ένα κόστος και, αν το κόστος δεν καλυπτόταν, η δραστηριότητα δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Καμία συζήτηση. Καμία ένσταση. Έπρεπε να παραιτηθεί. Και το στολίδι του βρετανικού πανεπιστημιακού συστήματος, περνούσε σε δεύτερη μοίρα. Ήταν κάτι το ανήκουστο, το παράλογο. Ωστόσο, έτσι ήταν.

«Ισονομία και ισότητα», αυτό ήταν το σλόγκαν του Χάουαρντ και το εφάρμοσε μία χαρά, ο μπάσταρδος.

Τα φώτα του Σάλφορντ περνούσαν από το πλάι του δρόμου, ενώ η βροχούλα είχε μειωθεί σε λίγες σποραδικές ψιχάλες πάνω στο τζάμι.

Μία αξιοσημείωτη κίνηση ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Ήταν εκείνοι που έμπαιναν ξανά στην πόλη, εκείνοι που δούλευαν εκτός πόλης.

Ο αριθμός των αυτοκινήτων μειωνόταν σταδιακά και, όταν έφτασε στο ύψος του δάσους Άλντερ και ο M602 έγινε

M62, βρέθηκε και πάλι στην εξοχή.

Η ιδέα της μεταφοράς πακέτων με το σύστημα του Ντρου, του είχε έρθει ξαφνικά, μάλλον εξαιτίας ενός ντοκιμαντέρ πάνω στο παγκόσμιο εμπόριο, το οποίο είχε δει λίγες μέρες πριν και στο οποίο ακολουθούσαν πάλι τρόπους μεταφοράς πακέτων διαφόρων διαστάσεων, πάντα πλήρεις και πάντα σε κίνηση. Ήταν εντυπωσιακό το πόσα πράγματα αποστέλλονταν ή παραλαμβάνονταν, μέσω ταχυμεταφορέα. Ήταν, αναμφίβολα, μεγάλος επιχειρηματικός κλάδος η αποστολή προϊόντων και το να έχεις στην κατοχή σου μία μέθοδο καθ'όλα καινοτόμα, άμεση, ασφαλή και με χαμηλό κόστος, θα ήταν σίγουρη επιτυχία. Κανένας ανταγωνισμός, σε αυτή την περίπτωση. Η τεχνολογία θα ήταν μόνο στη δική τους κατοχή και θα μπορούσαν να κερδίσουν αυτό που ήθελαν. Βλέποντας τη διάσταση του κλάδου, είχε την αίσθηση ότι το Πανεπιστήμιο θα μπορούσε άνετα να κρατήσει το επίπεδο στο οποίο είχε συνηθίσει.

Φυσικά, το πώς θα μπορούσε να ταιριάξει κάτι απόλυτα διοικητικό, όπως ένα Πανεπιστήμιο, με κάτι απόλυτα εμπορικό, όπως οι διεθνείς μεταφορείς, ήταν κάτι που έπρεπε να προσδιορίσει. Επίσης, ήταν απαραίτητο να επιβεβαιώσει ότι ο νόμος επέτρεπε μία σύζευξη αυτού του είδους, μολονότι θα θεσπιζόταν για το καλό του Πανεπιστημίου. Θα έπρεπε να συμβουλευτεί έναν ειδικό σε αυτά τα θέματα, το συντομότερο δυνατόν.

Συντόνισε το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου στον σταθμό

που έπαιζε μόνο κλασική μουσική και έμεινε λίγο εκεί, για να ακούσει Μπαχ. Η «Πασσακάλια» σε Ντο μινόρε ήταν μία εξαιρετική όπερα, πολύ ανώτερη της πολύ πιο διάσημης «Τοκάτα και Φούγκα» σε Ρε μινόρε, και την άκουσε με πολύ μεγάλη ευχαρίστηση.

Στο μεσοδιάστημα, οι πόλεις κατά μήκος της διαδρομής του, φώτιζαν ελαφρά τη σκοτεινή εξοχή του Νορθ Ουέστ. Ο ΜακΚίντοκ πρόσεξε μερικές, απορροφημένος από το άκουσμα της μουσικής: Ρίζλεϊ, Γουέστμπρουκ, Ρέινχιλ.

Όταν τελείωσε η «Πασσακάλια», έσβησε το ραδιόφωνο, για να κρατήσει μέσα του την αίσθηση ανάτασης, που του μετέδιδε η όπερα. Η εξαιρετική αίσθηση που είχε τον έκανε να νιώθει χαρά, κι ήταν τόσο όμορφο αυτό. Η κούραση της ημέρας ήταν ανάμνηση και, όταν πέρασε το Μπρόουντγκριν, ο αυτοκινητόδρομος σταμάτησε και εκείνος άρχισε να μπαίνει στο Λίβερπουλ, παίρνοντας την Ετζ Λέιν Ντράιβ, και να νιώθει ηλεκτρισμένος, στη σκέψη ότι θα συναντούσε τη Σίλβια, ότι θα περνούσε το απόγευμα και όλη τη νύχτα μαζί της. Ήταν εξαιρετική γυναίκα. Του έδινε όλα όσα θα επιθυμούσε ένας άνδρας. Την είχε ανάγκη. Την αγαπούσε σαν τρελός.

Την ήθελε.

Κεφάλαιο VII

Ο Ντρου δεν μπορούσε να κοιμηθεί.

Η συζήτηση με τον ΜακΚίντοκ τον είχε συγχύσει, περισσότερο από όσο πίστευε. Θεωρούσε ότι ήταν αρκετά σκληρός, για να μην επηρεάζεται από λεκτικές αψιμαχίες και, αντί γι' αυτό, ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι να κοιτάζει το ταβάνι, ακούγοντας στωικά τον στεντόρειο ήχο του ξυπνητηριού μέσα στη νύχτα, το ξυπνητήρι το οποίο είχε τόσο πολύ συνηθίσει. Εκείνος που ασχολούταν κυρίως με τη θεωρητική Φυσική κάνοντας καταπληκτικά ταξίδια στις πιο δυσνόητες μαθηματικές διαδικασίες με σκοπό να αποδείξει τις αρχές που ορίζουν το Σύμπαν μπροστά στους φοιτητές τους, είχε στο κομοδίνο του ένα ξυπνητήρι με δείκτες και κουρδιστήρι. Το ξυπνητήρι ήταν για εκείνον μία ασφαλής αναφορά στα απλά πράγματα που λειτουργούν χωρίς δυσκολία, που πάντα λειτουργούσαν και, ίσως, χάρη σε μία απαρχαιωμένη τεχνολογία, που όμως γινόταν εύκολα κατανοητή κι εφαρμόσιμη κάτι που στον τομέα του ήταν αδύνατον. Αισθανόταν την ανάγκη να καταφύγει σε ένα σίγουρο λιμάνι, μετά από μία μέρα που πέρασε μέσα σε μία ασαφή θεωρία. Κι αυτό το λιμάνι ήταν το ξυπνητήρι. Εκείνη τη νύχτα, όμως, ο ήχος του δεν χαλάρωνε τον Ντρου αλλά επιβράδυνε τη γρήγορη πορεία των σκέψεών του.

Μέσα στην ημέρα, μεταξύ μαθημάτων, είχε αρχίσει

να απαριθμεί σε λίστα τους συναδέλφους του που θα μπορούσαν να εμπλακούν στην έρευνα του φαινομένου. Έβαλε χωρίς δεύτερη σκέψη τον Νόμπου Κομπαγιασί, ο οποίος με τις έρευνές του στην υψηλή ενέργεια είχε ήδη, μάλλον, τα εργαλεία για να δουλέψουν αποτελεσματικά πάνω στο πρόβλημα. Μετά, πρόσθεσε τον Ράντι Καμαράντα, ικανό μαθηματικό που είχε αποδείξει ότι ήταν σε θέση να κατασκευάσει το μαθηματικό μοντέλο μίας πολύπλοκης φυσικής διαδικασίας σε ασήμαντο χρονικό διάστημα, σε σχέση με αυτό που θα έπρεπε να αφιερώσει ο μέσος επιστήμονας. Εφόσον το υπό μελέτη φαινόμενο ήταν αναμφίβολα συνδεδεμένο με την εκμετάλλευση του ιστού του χωροχρόνου, ένας σχετικιστής φυσικός μεγάλης αξίας, όπως ο Ντίτερ Σουλτς, θα το θεωρούσε σαν μία δουλειά κομμένη και ραμμένη για εκείνον. Επιπλέον, του ήταν χρήσιμο και το βασικό στοιχείο της ομάδας, κάποιος με το χάρισμα ενός τέτοιου ενστίκτου, ώστε να δει την αλήθεια κρυμμένη μέσα σε έναν τεράστιο όγκο πληροφοριών και υποθέσεων. Κάποιον που, εκείνη τη στιγμή, θα μπορούσε να καταλάβει την πραγματική έννοια του φαινομένου και να συνδυάσει απευθείας τα σκόρπια στοιχεία που είχε στη διάθεσή του, δείχνοντας τον δρόμο στους συναδέλφους του.

Ήξερε μόνο ένα πρόσωπο με αυτό το έμφυτο προτέρημα, το οποίο τον είχε φέρει σε πολύ δύσκολη θέση. Η Τζάσμιν Νόβακ είχε δημοσιεύσει μερικές εργασίες, πάνω στη θεωρία των συμβολοσειρών μηδενικού μήκους, στις οποίες

η ικανότητα να κατανοήσει αυτό που οι υπόλοιποι δεν μπορούσαν ούτε να παρατηρήσουν, πρόβαλε τόσο πολύ ξεκάθαρα, που την έκανε να φαίνεται σαν υπεράνθρωπη. Ο Ντρου ήξερε ότι δεν θα ήταν ποτέ σε θέση να την φτάσει και ήξερε, έτσι, ότι η Νόβακ ήταν το άτομο που θα μπορούσε να τους οδηγήσει στη λύση, μα η Νόβακ ήταν και γυναίκα, επίσης.

Εκείνος δεν τα κατάφερνε καλά στις σχέσεις του με τις γυναίκες και φοβόταν ότι δεν θα ήταν σε θέση να δουλέψει ήσυχα και παραγωγικά με μία επιστήμονα αυτού του βεληνεκούς. Επιπλέον, η Νόβακ ήταν τολμηρή κι επαναστάτρια, ένα πνεύμα που δεν δεχόταν να περιορίσει αυτό που ήταν μέσα της. Εκείνη έβλεπε τον δικό της δρόμο ως τον πιο σωστό και τον πιο πιθανό. Σε περίπτωση διαφωνίας ήταν ικανή να φύγει, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Εν ολίγοις, ήταν μία δύσκολη γυναίκα και εκείνος δεν ήξερε πώς να τη διαχειριστεί, αλλά τη χρειαζόταν. Την πρόσθεσε στο τέλος της λίστας, τελευταίο όνομα σε μία μικρή λίστα με επιστήμονες που θεωρούσε ότι θα ξυπνούσαν τις αρχές που ορίζουν αυτό το φυσικό φαινόμενο μίας μεταφοράς που θα μπορούσε να αλλάξει την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας, αρκεί μόνο να μπορούσαν να την καταλάβουν.

Ξανασκέφτηκε τον Κομπαγιάσι και την υψηλή ενέργεια. Εξάλλου, το πείραμα που έκανε να λειτουργήσει ο Μαρρόν, δεν χρησιμοποιούσε πάρα πολλή ενέργεια: όλα ήταν σε

έναν πάγκο εργαστηρίου, αποτελούταν από μία γεννήτρια μερικών χιλιάδων Βολτ, δύο τροφοδοτικά χαμηλής τάσης, ηλεκτρόδια, πλακέτες ένα σωληνοειδές πηνίο και διάφορες συσκευές ρύθμισης, εκτός από τον υπολογιστή ελέγχου. Δεν φαινόταν να χρειάζονταν πολλά για να έχουν το αποτέλεσμα, αλλά ο Ντρου έλεγε στον εαυτό του ότι έπρεπε να φτάσουν στη λύση όσο πιο γρήγορα γινόταν· έτσι για να κερδίσει χρόνο, θα ήταν καλύτερο να έχει τους καλύτερους επιστήμονες.

«Όσο πιο γρήγορα γίνεται...», είπε ξανά στον εαυτό του ο Ντρου. Αλλά κι έπειτα, γιατί; Για να φέρει τον ΜακΚίντοκ σε θέση να ξεκινήσει τη δραστηριότητά του ως διεθνής ταχυμεταφορέας, για να χρηματοδοτήσει το Πανεπιστήμιο; Αυτή φαινόταν να είναι πια η κατάληξη της ανακάλυψης, σκέφτηκε απελπισμένος. Αλλά δεν μπορούσε να τελειώσει όλο εδώ, δεν μπορούσε να το πιστέψει. Στο τέλος, σκέφτηκε ότι το Πανεπιστήμιο μπορούσε να έχει την αποκλειστικότητα για τη χρήση του συστήματος, όσον αφορά την μεταφορά εμπορευμάτων, ενώ όλες οι άλλες εφαρμογές τους θα έπρεπε να είναι στη διάθεση όλων. Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς, για μία επιστημονική ανακάλυψη αυτού του επιπέδου.

Η μεταφορά προσώπων, για παράδειγμα, όπως στον περίφημο «διακτινισμό» που εμφανίζεται συχνά στις ιστορίες επιστημονικής φαντασίας, θα έπρεπε να είναι μία εφαρμογή πιο επαναστατική από την απλή μεταφορά

αντικειμένων. Είχε αντιληφθεί μία άμεση διάδραση ανάμεσα στα άτομα που έμεναν σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους: μία επαγγελματική συνάντηση, θα μπορούσε να οργανωθεί λίγα λεπτά πριν την έναρξή της και να περιλαμβάνει άτομα που βρίσκονται διάσπαρτα σε όλον τον κόσμο, τα οποία στο τέλος της συνάντησης θα επέστρεφαν, στη στιγμή, στις δουλειές τους.

Ένας ασθενής μπορούσε να θεραπευτεί από τους καλύτερους γιατρούς, ανεξάρτητα από τον τόπο στον οποίο λειτουργούσαν συνήθως και χωρίς του συνήθεις χρόνους και τα συνήθη κόστη μεταφοράς.

Ο τόπος εργασίας ή σπουδών θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε, με ένα σύστημα μεταφορά σαν αυτό. Ο μπαμπάς θα μπορούσε να δουλεύει στο Σύδνεϋ, η μαμά στο Τορόντο, ο γιος να σπουδάζει στο Ντάλας και, όλοι μαζί, να πηγαιναν το βράδυ σε ένα εστιατόριο στη Βενετία.

Ο τρόπος ζωής θα άλλαζε ριζικά, με κοινωνικές επιπτώσεις αν το άφηναν να παραμείνει πολύπλοκο. Έπειτα, ήταν σωστό να δώσουν στον άνθρωπο ένα τέτοιο εργαλείο; Πώς θα το χρησιμοποιούσε; Οι πόλεμοι; Πώς θα γίνονταν; Τρομοκρατήθηκε στη σκέψη.

Όμως, ίσως, αν η μέθοδος μεταφοράς ήταν πράγματι στη διάθεση όλων, θα γινόταν η ίδια εμπόδιο στις πρακτικές προθέσεις του ατόμου. Η Γη θα έβρισκε μία νέα ισορροπία και μία νέα περίοδο ειρήνης. Ο άνθρωπος θα ήταν πιο ελεύθερος να σκέφτεται και να προοδεύει.

<Τι ουτοπικό!> είπε στον εαυτό του ο Ντρου. <Πώς μπορώ να αυταπατώμαι ότι, λόγω της ανακάλυψης αυτής, ο άνθρωπος θα γίνει καλός; Δεν ήταν ποτέ έτσι, σε ολόκληρη την ανθρώπινη ιστορία, ανεξάρτητα από την καλοσύνη των εργαλείων που είχε στη διάθεσή του>.

Δεν υπήρχε κάτι που μπορούσε να κάνει. Ήξερε ότι είχε στα χέρια του κάτι ασυνήθιστα επαναστατικό αλλά, αντί να είναι συνεπαρμένος και να νιώθει τη γεύση της επιτυχίας που θα λάμβανε, ήταν γεμάτος απόγνωση και πικρία. Ίσως η νέα ανακάλυψη να οδηγούσε τον κόσμο στην καταστροφή και τα ιστορικά βιβλία να έδειχναν τον ίδιο, τον Ντρου, ως τον βασικό υπεύθυνο γι' αυτό, ως εκείνον που τα ξεκίνησε όλα.

Όμως, όμως...ήταν, επίσης, αλήθεια ότι παρά τα λάθη και τις τρέλες της, η ανθρωπότητα προχωρούσε, έτσι κι αλλιώς. Σίγουρα, παίρνοντας επάνω της τον τεράστιο απόηχο του θανάτου αθώων, αλλά η εξέλιξη προχωρούσε, είτε με την τεχνολογική πρόοδο είτε από άποψη ηθικής. Ποιος ξέρει αν κάποια στιγμή τα ανθρώπινα πλάσματα θα έδειχναν πιο πολλή λογική και περισσότερο σεβασμό στον διπλανό τους. Δεν το πίστευε πολύ, αλλά ποιος ήταν εκείνος για να αποφασίσει ποιο ήταν το καλό του ανθρώπινου είδους; Εκείνος ήταν ένας επιστήμονας που βρέθηκε εντελώς τυχαία μπροστά σε ένα απρόσμενο φαινόμενο, ή μάλλον καλύτερα, λόγω της οξυδέρκειας του φοιτητή του, το φαινόμενο αποκαλύφθηκε και τώρα ήταν έτοιμοι να το

μελετήσουν. Χωρίς τον Μαρρόν, η ανακάλυψη, ίσως, να μην είχε έρθει ποτέ, δεδομένων των απόλυτα τυχαίων συνθηκών που συνέτρεξαν, και η ανθρωπότητα δεν θα μπορούσε να την μάθει ή να τη χρησιμοποιήσει, για καλό ή για κακό σκοπό.

Θα έπρεπε να εστιάσει με όλες του τις δυνάμεις στη μελέτη και στην κατάρτιση μίας θεωρίας που θα την εξηγούσε και θα την καθιστούσε αξιολογήσιμη. Το όφειλε στην Επιστήμη, στον Μαρρόν και στον εαυτό του. Αν ο ΜακΚίντοκ ήθελε να τη χρησιμοποιήσει λίγο, για να στηρίξει το Πανεπιστήμιο, ας το έκανε. Το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ για τον Ντρου ήταν τα πάντα: του είχε δώσει δουλειά, τα τελευταία τριάντα χρόνια, μία δουλειά με κύρος με πολλά βραβεία Νομπέλ. Ήταν το σπίτι του για τις περισσότερες ώρες της ημέρας, σε σχέση με αυτές που έμενε στην κανονική κατοικία του, οι συνάδελφοι και οι φοιτητές του τον σέβονταν. Χάρη στο Πανεπιστήμιο μπορούσε να συνεργάζεται με άλλους επιστήμονες, όπως ο ίδιος, οι οποίοι συνεργάζονταν με τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια της υψηλίου. Αισθανόταν υπόχρεος και το να δώσει έστω ένα μέρος της ανακάλυψης στο Πανεπιστήμιο του φαινόταν ένας τρόπος να το ξεπληρώσει.

Το ταβάνι δεν ήταν πιο μεγάλο μέσα στο σκοτάδι, όπως ήταν όλον αυτόν τον καιρό. Κρυφοκοίταξε έξω από το παράθυρο και είδε ότι η ανατολή είχε ήδη διαλύσει τη νύχτα, ακτινοβολώντας ελκυστική και ανεβαίνοντας στο

δικό του Μάντσεστερ, προοίμιο μίας εκθαμβωτικής αυγής. Η ίδια ανατολή που έζησε κατά τη διαλεύκανση του επιστημονικού μυστηρίου που με τους συναδέλφους του θα προσπαθούσε να μεταμορφώσει σε μία εκθαμβωτική αυγή μίας ανώτερης γνώσης, για την ανθρωπότητα.

Σηκώθηκε, χωρίς να νυστάζει καθόλου, και διαπίστωσε ότι πεινούσε πολύ. Ετοίμασε στον εαυτό του ένα περιεκτικό γεύμα και το κατανάλωσε με ευχαρίστηση, σκεπτόμενος στο μεταξύ, την καταλληλότερη ώρα για να καλέσει τους συναδέλφους του, που είχε επιλέξει για την έρευνα. Ο Κομπαγιάσι έπρεπε να κληθεί άμεσα, δεδομένου ότι στην Οσάκα ήταν, ήδη, μεσημέρι. Ο Καμαράντα ακολουθούσε αμέσως μετά, εφόσον λειτουργούσε στη Ραϊπούρ, της βορειοδυτικής Ινδίας. Ο Σουλτς στη Χαϊδελβέργη και η Νόβακ στο Όσλο ήταν πολύ κοντά του, από πλευράς ζώνης ώρας, έτσι θα τους καλούσε το μεσημέρι.

Ντύθηκε και βγήκε στην αυγή, πηγαίνοντας στο Πανεπιστήμιο και στο ξεκίνημα μίας περιπέτειας που θα τον οδηγούσε σε μέρη που ούτε καν είχε φανταστεί.

Κεφάλαιο VIII

Ο Ντρου έφτασε στο γραφείο του, αφού διασχίζοντας άδεια προαύλια και βαδίζοντας σε έρημους διαδρόμους. Ήταν πολύ νωρίς ακόμη, για να δει τριγύρω φοιτητές, υπαλλήλους και καθηγητές, αλλά κι άλλες φορές είχε πάει πολύ νωρίς το πρωί στο Πανεπιστήμιο. Του άρεσε να ζει εκείνη τη στιγμή στην οποία το τεράστιο Πανεπιστήμιο έμοιαζε να κοιμάται στο ομιχλώδες πρωινό, σαν φάλαινα απλωμένη για να ξεκουραστεί, αλλά με το βάρος της ισχύος της που σε λίγο θα έμπαινε σε δράση. Βρήκε αμέσως τον αριθμό του Κομπαγιασί στην ατζέντα του και τον κάλεσε. Απάντησε μία ευγενική γυναίκεια φωνή, στα γιαπωνέζικα.

<Moshi moshi>⁴

<Drew desu ga, Kobayashi-san onegaishimasu?>⁵ απάντησε ο Ντρου με τα φτωχά του γιαπωνέζικα.

<Καλημέρα, Καθηγητά Ντρου>, η συνομιλήτριά του άλλαξε αμέσως σε αγγλικά, αναγνωρίζοντάς τον. <Είμαι η Μαόκο. Ο Καθηγητής Κομπαγιασί μου έχει μιλήσει για εσάς. Δυστυχώς, τώρα είναι σε διάλεξη και θα τελειώσει σε λίγο. Λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να σας συνδέσω αμέσως μαζί του, Καθηγητά>.

Ο Ντρου θυμήθηκε ότι όταν τον συνάντησε τελευταία φορά, μερικούς μήνες πριν σε κάποιο συνέδριο, ο

Κομπαγιάσι του είχε μιλήσει για εκείνη την πανέξυπνη τελειόφοιτη, τη Μαόκο Γιαμαζάκι, που είχε υπερπηδήσει στάδια και θα αποφοιτούσε νωρίτερα, σε σχέση με τον κανονικό χρόνο. Ήταν χαρά του να μιλά με ένα άτομο τόσο χαρισματικό και, ταυτόχρονα, εκτιμούσε την εξαιρετική παιδεία που επιδείκνυαν οι Ιάπωνες στις συζητήσεις τους. Η κοπέλα λυπόταν πραγματικά που δεν μπορούσε να τον συνδέσει με τον Κομπαγιάσι, δεν το προσποιούνταν με υποκρισία, όπως θα έκανε κάποιος Δυτικός.

<Ευχαριστώ για την ευγένειά σας, Μαόκο-Σαν⁶. Θα είχατε την καλοσύνη να του πείτε να με καλέσει μόλις επιστρέψει; Είναι πολύ σημαντικό>, ρώτησε ευχαριστημένος ο Ντρου.

<Φυσικά, καθηγητά. Μπορείτε να μου αφήσετε τον αριθμό σας... Α! Ήρθε ο καθηγητής Κομπαγιάσι! Σας συνδέω αμέσως. Καλή σας ημέρα!>

«Απίθανη» σκέφτηκε ο Ντρου, «η Μαόκο ήξερε ότι ο Κομπαγιάσι θα επέστρεφε εντός ολίγου γι' αυτό ένιωθε τύψεις. Ένας δυτικός θα έλεγε, απλά: "Περιμένετε μία στιγμή να επιστρέψει". Πραγματικά, έχουμε πολλά να μάθουμε από τους Ιάπωνες, από άποψης παιδείας».

<Ντρου-Σαν, φίλε μου!> αναφώνησε με χαρά ο Κομπαγιάσι στο τηλέφωνο. <Τι σε έκανε να καλέσεις έναν λάτρη του ρυζιού, σαν τον εαυτό μου;>

<Γεια σου, Κομπαγιάσι. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου για μία πολύ πολύπλοκη έρευνα. Έχεις χρόνο να μου

διαθέσεις;>

<Φυσικά, Ντρου-Σαν. Μόλις τελείωσα μία εργασία για τον νέο επιταχυντή σωματιδίων, στην Τσίμπα και έχω λίγες εβδομάδες άδεια. Τι, ακριβώς, χρειάζεσαι;>

<Πέτυχα ένα περίεργο φαινόμενο που απαιτεί εμβάθυνση. Εκδηλώνεται μόνο παρουσία πολύ συγκεκριμένων ποσοτήτων ενέργειας και θα ήθελα να καταλάβω τον μηχανισμό που το ορίζει. Εφόσον εσύ δουλεύεις καθημερινά με τα επίπεδα ενέργειας που με ενδιαφέρουν, πιστεύω ότι θα μπορούσες να ασχοληθείς με αυτό το μέρος της έρευνας. Τι λες;>

Ο Κομπαγιάσι ένωσε κολακευμένος.

<Με τιμά αυτό που ζητάς. Πώς σκέφτεσαι να προχωρήσεις;>

<Πρώτα από όλα, είναι απαραίτητο να έρθεις στο Μάντσεστερ, έτσι ώστε να σου δείξω τους τρόπους εκδήλωσης του φαινομένου και τον εξοπλισμό που το παρήγαγε. Μετά, μαζί με άλλους επιστήμονες της ομάδας ερευνών, την οποία φτιάχνω, θα προσπαθήσουμε να φτάσουμε σε μία θεωρία που να εξηγεί τον τρόπο λειτουργίας του. Συμφωνείς;>

<Φυσικά, Ντρου Σαν. Ποιοι είναι οι άλλοι;>

<Ο Καμαράντα για τα μαθηματικά, ο Σουλτς για τη Θεωρία της Σχετικότητας και εεε..., η Νόβακ για την τελική δομή του υλικού>.

<Η Νόβακ; Η Τζάσμιν Νόβακ;>, εξερράγη ο Κομπαγιάσι,

αλλά συνήλθε αμέσως.

<Ντρου-Σαν, φίλε μου, ξέρεις ότι είχα δυσάρεστες συζητήσεις με την Τζάσμιν Νόβακ. Δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί της. Στο τελευταίο συνέδριο, στη Βέρνη, στο τέλος της επίδειξής μου, σηκώθηκε μέσα στον κόσμο και διαμαρτυρήθηκε: «Καθηγητά Κομπαγιάσι, εσείς έχετε πειστεί για αυτά που λέτε; Στην επίδειξή σας συνάντησα τρία, ξαναλέω τρία, ουσιαστικά λάθη υπολογισμού...» κι από εκεί ξεκίνησε να αποσυνθέτει κομμάτι-κομμάτι τη μελέτη μου, με τους επιστήμονες του κοινού, οι οποίοι την άκουγαν σαν να ήταν προφήτης κι εγώ να φαίνομαι σαν πρωτάρης. Σε παρακαλώ, Ντρου-Σαν, δεν έχεις εναλλακτική;>

Ο Ντρου ήξερε το *κατόρθωμα* ενάντια στον Κομπαγιάσι, αλλά όχι, δεν είχε εναλλακτική.

<Νόμπου- Σαν, αγαπητέ μου φίλε, εσύ είσαι ο καλύτερος στον τομέα σου και κανείς δεν μπορεί να σε φτάσει. Η Νόβακ είναι ένας δύσκολος χαρακτήρας, αλλά έχει και ένα εξαιρετικό μυαλό. Ακριβώς γι' αυτό κατάφερε να βρει στη μελέτη σου μερικά σημεία που εκείνη έκρινε ως «ουσιαστικά λάθη», αλλά τα οποία αντίθετα, υπό μία κανονική ματιά, αποδεικνύονταν λεπτομέρειες που διορθώνονταν. Χρειαζόμαστε ένα μυαλό ακριβώς σαν το δικό της στην ομάδα μας. Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρεις;>

Ο Κομπαγιάσι συμβιβάστηκε.

<Εντάξει, Ντρου-Σαν, φίλε μου. Θα το κάνω για σένα

και για την Επιστήμη. Ωστόσο σου ζητώ να μου επιτρέψεις να φέρω και τη Μαόκο-Σαν. Είναι πολύ ικανή και θα με βοηθήσει να αντέξω την Τζάσμιν-Σαν>.

Ο Ντρου ήταν περιχαρής.

<Πολύ όμορφα, Νόμπου-Σαν. Θα είναι τιμή μου να έχω στην ομάδα μου μία ικανή φοιτήτρια, όπως η δεσποινίς Γιαμαζάκι. Σε πληροφορώ ότι, εντός λίγων ωρών, θα ορίσω την ημερομηνία της συνάντησης εδώ στο Μάντσεστερ. Σε ευχαριστώ από τα βάθη της ψυχής μου>.

<Εγώ σε ευχαριστώ, Ντρου-Σαν. Εύχομαι να σε ξανακούσω σύντομα. Konnichiwa!⁷>

<Konnichiwa, Νόμπου-Σαν!>

Ο Ντρου ήταν υπέρμετρα ανακουφισμένος που εξασφάλισε τη συμμετοχή του Κομπαγιάσι, παρά τις δυσκολίες που ήξερε ότι υπήρχαν και η λύση του να συμπεριλάβουν στην ομάδα τη Μαόκο, την οποία θεωρούσε συνάδελφο, ήταν το δυνατό χαρτί για μία αποδεκτή συνύπαρξη στο εσωτερικό της ερευνητικής ομάδας.

Η ιαπωνική κουλτούρα ακόμη θεωρούσε ότι η γυναίκα είχε κατώτερη θέση από τον άντρα, έτσι ήταν φυσικό ότι ο Κομπαγιάσι δεν έβλεπε με καλό μάτι την πολύ χειραφετημένη Τζάσμιν Νόβακ. Η Μαόκο θα έδινε στον Κομπαγιάσι την εντύπωση ότι εκείνος είχε τον έλεγχο και, ταυτόχρονα, θα αντιμετώπιζε αποτελεσματικά τη Νόβακ, τόσο σε επιστημονικό όσο και σε ανθρώπινο επίπεδο, για την ηρεμία όλων και για να ολοκληρωθεί το εγχείρημα.

Τώρα, ο Καμαράντα.

Το τηλέφωνο χτύπησε για πολλή ώρα και, μετά, μία γυναικεία φωνή απάντησε απευθείας στα αγγλικά:

<Παρακαλώ>, ο τόνος της φωνής ήταν πολύ απρόθυμος.

<Είμαι ο καθηγητής Ντρου, από το Μάντσεστερ. Είναι εκεί ο καθηγητής Καμαράντα;>

<Είναι κάτω από την ινδοσυκή και διαλογίζεται>, η γυναίκα ακουγόταν πολύ απότομη.

<Μπορείτε να πάτε να τον φωνάξετε;>

<Τώρα δεν μπορώ. Έχω δουλειά>.

Ο Ντρου πέρασε στην επίθεση, θυμωμένος.

<Πρέπει, επειγόντως, να του μιλήσω. Πηγαίνετε να τον φωνάξετε αμέσως!>

Χωρίς να εντυπωσιαστεί καθόλου, η γυναίκα έγινε ακόμη πιο αντιδραστική.

<Όταν μπορέσω θα πάω. Καλέστε ξανά σε μία ώρα>.

Ο Ντρου έχασε την ψυχραιμία του.

<Άκου, βλαμμένη, πήγαινε αμέσως να φωνάξεις τον Καμαράντα, αλλιώς προβλέπω να σε στέλνει να κοιμηθείς στο πεζοδρόμιο!>

Εκείνη αντέδρασε. Και πώς αντέδρασε.

<Μπάσταρδε μίας κωλο-αποίκου! Οι γονείς σου ήρθαν εδώ και έσφαξαν τον αθώο κόσμο, μαζί γυναίκες και παιδιά. Μας εκμεταλλευτήκατε μέχρι θανάτου για να πλουτίσετε και για να φανείτε καλοί μπροστά σε αυτήν την πουτάνα τη βασίλισσά σας. Αν νομίζεις ότι θα κουνήσω τον

κώλο μου για να σε εξυπηρετήσω, να πας να ψοφήσεις!> και έκλεισε απότομα το τηλέφωνο.

Ο Ντρου ήταν έξαλλος. Κατάλαβε ότι είχε μείνει με το νεκρό ακουστικό στα χέρια. Από το θυμό του είχε την παρόρμηση να το πετάξει πάνω στο γραφείο σαν ένα μολύβι, αλλά πήρε βαθιά ανάσα, έκλεισε τα μάτια και, σύντομα, είχε ηρεμήσει.

Έπρεπε να πέσει στην απόγονο των θυμάτων της αποικιοκρατίας, εκείνο το πρωινό! Και πόσο άπταιστα αγγλικά μιλούσε: φαινόταν σαν να ήταν από το Μπέρμιγχαμ! Δεν ήξερε πολλή ιστορία, ωστόσο: την εποχή του Γκάντι, όπου υποτίθεται ότι οι γονείς του επέβαλαν την αγγλική κατοχή, υπήρχε βασιλιάς, όχι βασίλισσα.

Ωστόσο, τι μπορούσε να κάνει τώρα; Εκείνη είχε υψωθεί ανάμεσα σε εκείνον και τον Καμαράντα και δεν μπορούσε να την προσπεράσει. Και βιαζόταν, να πάρει η ευχή!

Επιπλέον, η γυναίκα θα είχε δει τον αριθμό στην οθόνη του τηλεφώνου και κατάλαβε ότι το τηλεφώνημα προερχόταν από τη Μεγάλη Βρετανία: γι' αυτό είχε απαντήσει στα αγγλικά. Τώρα, θα ήταν σε επιφυλακή και το να ξανακαλούσε θα ήταν ανώφελο και επιβλαβές.

Εκείνη την στιγμή μπήκε ο Μαρρόν. Είχαν δώσει ραντεβού στις οκτώ στο γραφείο του Ντρου και ο νεαρός ήταν συνεπής. Του ήρθε ιδέα.

«Γεια σου, Μαρρόν! Άκουσε με λίγο, ξέρεις κανέναν συμφοιτητή σου, που αυτή τη στιγμή σπουδάζει στην Ινδία,

στη Ραϊπούρ;>>

<Καλημέρα, Καθηγητά. Για να σκεφτώ... Α, ναι! Ο Τόμας Τσάταμ είναι εκεί για το διδακτορικό του. Τον ξέρω καλά. Τι χρειάζεστε;>

Ο Ντρου άρχισε να ελπίζει.

<Μία μικρή χάρη. Θα μπορούσες να τον καλέσεις και να τον ρωτήσεις, αν έχει την καλοσύνη, να πάει να αναζητήσει τον καθηγητή Καμαράντα; Θα τον βρει κάτω από την ινδοσυκή όπου, συνήθως, του αρέσει να σκέφτεται τα μαθηματικά του προβλήματα. Κι αν μπορεί να του αναφέρει να μου τηλεφωνήσει το συντομότερο δυνατόν σε αυτό τον αριθμό>.

Για τον Μαρρόν το αίτημα φαινόταν λίγο παράξενο αλλά, γνωρίζοντας την εκκεντρικότητα του Ντρου, δεν έκανε ερωτήσεις. Βρήκε στο κινητό του το τηλέφωνο του φίλου του και χρησιμοποίησε το σταθερό τηλέφωνο του Ντρου, για να καλέσει.

Ο Τσάταμ απάντησε αμέσως. Είχε μόλις τελειώσει την παρακολούθηση της τελευταίας διάλεξης της ημέρας και μετά χαράς θα έκανε μία βόλτα αναζητώντας αυτή τη διασημότητα, τον Καμαράντα. Τον βρήκε ακριβώς κάτω από την ινδοσυκή, με την απορροφημένη έκφραση ενός γκουρού που διαλογίζεται. Του ανέφερε το μήνυμα και, δέκα λεπτά αργότερα, χτυπούσε το τηλέφωνο του Ντρου.

<Ντρου στο τηλέφωνο.>

<Γεια σου, Ντρου. Εδώ Καμαράντα. Πες μου,

παρακαλώ>. Ο Ινδός ήταν ένας λακωνικός άνθρωπος που πήγαινε κατευθείαν στο προκείμενο, χωρίς περιστροφές.

<Με συγχωρείς που σε ενόχλησα, μα ήθελα να σου προτείνω μία έρευνα πάνω σε ένα πολύ ιδιαίτερο φυσικό φαινόμενο. Θα με βοηθούσε η εξειδίκευσή σου στα μαθηματικά μοντέλα, ώστε να εργαστώ πάνω στη θεωρία του φαινομένου. Θα το ήθελες;>

<Πού και πότε;>

<Εδώ στο Μάντσεστερ, όταν μπορέσεις. Θα μπορέσω να σου δείξω πώς λειτουργεί και...>

<Ως αύριο το βράδυ, ώρα Γκρίνουιτς, θα είμαι εκεί>.

<Φανταστικά! Σε ευχαριστώ, Ράντινι. Αύριο>.

Ο Ντρου χαλάρωσε. Από τον μπελά στον οποίο είχε εγκλωβιστεί, αν και όχι εξ ολοκλήρου εξαιτίας του, τα κατάφερε χάρη στον ζήλο των δύο φοιτητών. Ήταν πολύ ικανοί αυτοί οι δύο νεαροί.

<Ευχαριστώ για τη συνεργασία, Μαρρόν. Έλα, κερνάω τσάι>.

Ενώ περπατούσαν κατά μήκος του διαδρόμου προς το εστιατόριο, ο Μαρρόν δεν αντιστάθηκε στην περιέργεια:

<Καθηγητά Ντρου, με συγχωρείτε για την αδιακρισία, αλλά μου φαίνεται ότι ο καθηγητής Καμαράντα αποδέχτηκε πολύ γρήγορα την ανάθεση: ίσως τώρα να φτιάχνει βαλίτσες. Πώς έτσι;>

<Δεν ξέρω, Μαρρόν. Ίσως έχει, απλώς, την επιθυμία να αλλάξει τον αέρα του λίγο>. Δεν του είπε για εκείνη

τη στρίγγλα στο τηλέφωνο. Θα μπορούσε ο Καμαράντα να είχε φορτωθεί αυτή τη γυναίκα, απλά επειδή είχε εξίσου δυνατή προσωπικότητα, αν και ως συνεργάτιδα ήταν εντελώς απαράδεκτη. Ήταν πιθανόν, ο Μαθηματικός να μαλώνει συνεχώς μαζί της και η ευκαιρία να «ξεφύγει» για το Μάντσεστερ εμφανιζόταν σαν σανίδα σωτηρίας. Αν είχε αφηγηθεί στον Μαρρόν την κόντρα με τη γυναίκα, θα έπρεπε να εξηγήσει τους λόγους της μνησικακίας της. Εφόσον ο φοιτητής ήταν μαύρος, ο Ντρου θεωρούσε ότι θα ήταν καλύτερο να μη θίξει την εποχή της αποικιοκρατίας με τις ανομίες της, που σίγουρα δεν ήταν λιγότερο σοβαρές από εκείνες που έγιναν εις βάρος του πληθυσμού των αφρικανικών χωρών που απελάθηκαν κι έγιναν σκλάβοι. Ο Μαρρόν θα ταραζόταν ή ίσως και να θύμωνε, κάτι που δεν θα ήταν παραγωγικό για το κλίμα που θα επικρατούσε στην ερευνητική ομάδα. Καλύτερα να μην ξέθαβε τέτοια ζητήματα.

Το εστιατόριο ήταν εξ ολοκλήρου εξοπλισμένο με όλα όσα χρειάζονταν για την προετοιμασία του κλασσικού αγγλικού τσαγιού, με μερικές τσαγιέρες, διαφορετικά φλιτζάνια, ηλεκτρικό μάτι για το βρασμό του νερού, τα πιο συνηθισμένα είδη τσαγιού είτε σε φακελάκι είτε σε φύλλα, διάφορα μαχαιροπήρουνα, ζάχαρη και μία διακριτική ποικιλία γλυκών και λοιπών εδεσμάτων. Δεν θα μπορούσε να έλειπε το γάλα, που πρόσθεταν πλουσιοπάροχα στο τέλος της προετοιμασίας. Σύμφωνα με τους οπαδούς του

σωστού αυθεντικού τσαγιού, οι Άγγλοι είχαν καταστρέψει αυτό το θεσπέσιο αφέψημα, προσθέτοντας γάλα, κάτι που μάλλον ήταν αλήθεια, αλλά αφού τους άρεσε, εμείς γιατί να αντιδρούμε; Τα γούστα είναι γούστα: τι να πουν οι Ιταλοί, τότε, δεδομένου ότι οι Αμερικανοί ψήνουν την πίτσα ακόμη και στην ψησταριά;

Ο Ντρου έβρασε το νερό, το ανακάτεψε λίγο στο τσαγιερό για να τη ζεστάνει, την άδειασε και έβαλε μέσα τρία κουταλάκια φύλλα Darjeeling, το αγαπημένο του: ένα κουταλάκι για κάθε φλιτζάνι και ένα για το τσαγιερό, σύμφωνα με την παράδοση. Πρόσθεσε το βραστό νερό και άφησε να εκχυθεί για τέσσερα λεπτά, που είναι ο απαραίτητος χρόνος για να φτάσει στην ιδανική συγκέντρωση.

<Κάτι ακόμη, Καθηγητά>, συνέχισε ο Μαρρόν. <Πώς θα πληρωθούν οι επιστήμονες που αναφέρατε; Ο καθηγητής Καμαράντα, για παράδειγμα, απλά αποδέχτηκε την ανάθεση κι αύριο θα είναι εδώ. Ποιος θα πληρώσει για το ταξίδι, τα έξοδα παραμονής, την εργασία του;>

<Το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ έχει μία ετήσια σύμβαση με πολλά Πανεπιστήμια, μέσω της οποίας οι ερευνητές που μετακινούνται μεταξύ των πανεπιστημίων που συμμετέχουν στη σύμβαση, αμείβονται σαν να είχαν παραμείνει στην έδρα τους. Τα έξοδα καλύπτονται αυτομάτως, γιατί εντάσσονται στις προβλεπόμενες παροχές. Εφόσον η κυκλοφορία των ατόμων

είναι εξισορροπημένη μεταξύ των εδρών, ο ετήσιος προϋπολογισμός δεν επηρεάζεται. Αλλά, αντίθετα, κάθε Πανεπιστήμιο έχει κέρδος από επιστημονικής άποψης, χάρη στη συμμετοχή των μυαλών που «μεταναστεύουν» για μία συγκεκριμένη περίοδο>.

<Κατάλαβα. Άρα, οι συνάδελφοι που έχετε επιλέξει, προέρχονται από Πανεπιστήμια που έχουν σύμβαση με το Μάντσεστερ;>

<Ακριβώς, Μαρρόν. Όταν, χθες το μεσημέρι, υπέβαλα τη λίστα στον ΜακΚίντοκ για έγκριση, το πρώτο πράγμα που ήλεγξε ήταν ακριβώς αυτό. Εκείνος, πρέπει να κάνει καλή διαχείριση. Ανεξάρτητα από το οικονομικό ζήτημα, ωστόσο, για τους επιστήμονες η μεταφορά είναι κέρδος, από πνευματικής και πολιτιστικής άποψης, εφόσον η άμεση συνεργασία με συναδέλφους από άλλα Πανεπιστήμια είναι συχνά τονωτική και συναρπαστική. Ο πειραματισμός με διάφορες προσεγγίσεις ενός προβλήματος, η αντιπαράθεση για απόψεις που απέχουν πολύ μεταξύ τους ή ακόμη και απλά το να βρίσκεσαι και να δουλεύεις σε ένα περιβάλλον αποστασιοποιημένο από αυτό που έχεις συνηθίσει, συχνά βοηθά στο να ανακλύψουν νέες έννοιες που εμπλουτίζουν την Επιστήμη και οι μελετητές ζουν αυτή την εμπειρία>.

<Είμαι σίγουρος γι' αυτό>. Ο Μαρρόν πήρε ένα κουτί με γλυκά, ενώ ο Ντρου ξαναγέμιζε τα φλιτζάνια. Κάθισαν σε ένα τραπεζάκι και ήπιαν το τσάι τους, συμπληρώνοντας έτσι αυτό το τόσο αγαπημένο τελετουργικό των Άγγλων, για

να πάρουν αυτή την ευχαρίστηση που εξέφραζε ένα από τα βασικά στοιχεία του βρετανικού πνεύματος.

Μετά το διάλειμμα, επέστρεψαν στο γραφείο και ο Ντρου κάλεσε τον Σουλτς. Απάντησε ο ίδιος, κάτι πολύ παράξενο δεδομένου ότι, από όσο γνώριζε ο Ντρου, ο Γερμανός πάντα άφηνε να απαντήσει κάποιος τελειόφοιτός του και πήγαινε στο τηλέφωνο μόνο για ζητήματα ζωτικής σημασίας>.

<Ja?>⁸

<Είμαι ο Ντρου από το Μάντσεστερ. Γεια σου, Ντίτερ>.

<Α, γεια σου, Λέστερ. Πώς πάει;>

<Καλά, ευχαριστώ. Εσύ; Πάντα παλεύεις με τη βάρκα σου;> Ο Σουλτς είχε αγοράσει μία βάρκα μεταχειρισμένη και πολύ κατεστραμμένη, πριν από έναν περίπου χρόνο και προσπαθούσε να την επισκευάσει, για να πάει για ψάρεμα στον ποταμό Νέκαρ.

<Εδώ όλα καλά. Η βάρκα ακόμα μπάζει νερά. Νόμιζα ότι είχα επισκευάσει όλα της τα ελαττώματα αλλά, προφανώς, κάποια μου ξέφυγαν. Ωστόσο, αυτή την περίοδο δεν έχω πολύ καιρό για να ασχοληθώ μαζί της. Όλοι μου οι τελειόφοιτοι είναι σε περιήγηση μαζί με τους παρατηρητές των κυμάτων βαρύτητας στην Ευρώπη κι εγώ έχω μείνει εδώ και φυλάω το φρούριο>.

<Δεν τους συνόδευσες;>, ο Ντρου είχε μπερδευτεί.

<Όχι. Πήγαν με έναν συνάδελφο που προσφέρθηκε με ευγένεια>. Ο Σουλτς μιλούσε ειρωνικά. <Τουλάχιστον, αυτή είναι η επίσημη εκδοχή. Η αλήθεια είναι ότι ο Χόφνερ

ήθελε να πάρει άδεια τον Ιούνιο, κάτι που δεν δικαιούταν άλλο μήνα εκτός από τον Ιούλιο. Πιστεύω ότι η γυναίκα του τον εκβίασε: προφανώς εκείνη είχε άδεια τον Ιούνιο και είχε την αξίωση να την πάει ο άνδρας της. Για να τον χαροποιήσω, του είπα ότι θα τον αντικαθιστούσα εγώ τον Ιούνιο κι εκείνος θα συνόδευε τους φοιτητές, στη θέση μου: δέχτηκε στο φτερό. Καλύτερα να τρέχεις από εδώ κι από εκεί σε υπόγεια εργαστήρια, με πρωτόπειρους φοιτητές, παρά να υποφέρεις την εκδίκηση της γυναίκας σου». Πάλι ειρωνευόταν.

<Καταλαβαίνω. Ο Χόφνερ έχει την πλήρη κατανόησή μου>. Ο Ντρου ξεφύσησε. <Λοιπόν, Ντίτερ, σε κάλεσα για να σου ζητήσω να συνεργαστούμε στη μελέτη ενός πειραματικού φαινομένου, που ανακαλύψαμε οι ίδιοι εδώ. Μπορείς;>

Ο Σουλτς σκέφτηκε για μία στιγμή.

<Να δούμε... Θα πρέπει να έρθω εκεί;>

<Ναι, είναι απαραίτητο. Πρέπει να σου δείξω το φαινόμενο στην εφαρμογή του, όπως και τον εξοπλισμό που το παρήγαγε. Επιπλέον, θα είσαι μέλος μίας ερευνητικής ομάδας που συνθέτω γι' αυτό τον σκοπό. Έτσι θα μπορούμε να δουλεύουμε όλοι μαζί>.

<Εντάξει. Πότε σε βολεύει να είμαι εκεί;>

<Εεε...> ο Ντρου ντράπηκε. <Ο Καμαράντα θα έρθει αύριο το βράδυ...>

<Αύριο το βράδυ;!> εξερράγη έκπληκτος ο Σουλτς.

<Πολύ έγκαιρη προειδοποίηση, έτσι Λέστερ;> Σκέφτηκε λίγο και συνέχισε:

<Όπως το σκέφτομαι, τώρα δεν έχω πολλούς φοιτητές να παρακολουθήσω και για τις διαλέξεις μπορεί να με αντικαταστήσει ο Εμπερσμπάχερ. Είναι ικανός. Σύμφωνα, θα μιλήσω με τον Πρύτανη και υπολογίζω να είμαι στο Μάντσεστερ μεθαύριο>.

<Σε ευχαριστώ πάρα πολύ, Ντίτερ. Θα δεις, δεν θα το μετανιώσεις>.

<Κι εγώ αυτό ελπίζω> είπε και πάλι ειρωνικά ο Σουλτς. <Δεν σε ρωτώ ποιος άλλος θα είναι, εκτός από τον Καμαράντα. Προτιμώ να είναι έκπληξη. Εισ το επανιδείν, Λέστερ!>

<Εισ το επανιδείν, Ντίτερ>.

Ο Σουλτς λάτρευε τις εκπλήξεις, αλλά και τον κίνδυνο, που τώρα αντιπροσώπευε το τελευταίο άτομο που έπρεπε να πάρει: η Τζάσμιν Νόβακ.

Ο Ντρου έστειλε τον Μαρρόν στην αίθουσα φωτοτυπικών να βγάλει αντίγραφα κάποιων φυλλαδίων. Δεν ήθελε να παραβρίσκεται στις συζητήσεις ανάμεσα σε εκείνον και τη Νορβηγίδα, ούτε να τον δει να τον ρίχνει εκείνη η Βαλκυρία. Καλύτερα, να μην το ρισκάρει.

<Hallo?>⁹ αντρική φωνή στο τηλέφωνο.

<Είμαι ο Ντρου, από το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ. Ψάχνω την καθηγήτρια Τζάσμιν Νόβακ>.

<Καλημέρα, καθηγητά. Εδώ είναι. Τη φωνάζω αμέσως>.

<Ευχαριστώ, καλημέρα>.

Ο Ντρου άκουσε στο βάθος κάποια φράση στα νορβηγικά, μετά το ακουστικό άλλαξε χέρια.

<Εδώ Νόβακ>.

Η σκανδιναβική της προφορά ήταν απλή λεπτομέρεια σε εκείνη την ψυχρή, σαν τον Αρκτικό Κύκλο, φωνή.

<Είμαι ο καθηγητής Ντρου από το Παν...>

<... από το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ, ξέρω. Ο συνεργάτης μου το ανέφερε, τι περιμένατε;>

«Ωραία ξεκινάμε», σκέφτηκε ο Ντρου. «Ας προσπαθήσω να επιδείξω καλούς τρόπους».

<Σας ευχαριστώ για τον χρόνο που μου αφιερώνετε. Σας καλώ για ένα πολύ σημαντικό ζήτημα, που μόνο εσείς μπορείτε να λύσετε. Τυχαία, έπεσα πάνω σε ένα πολύ παράξενο φυσικό φαινόμενο, του οποίου η πολυπλοκότητα είναι τόσο μεγάλη που ζητά τα καλύτερα μυαλά, για να μπορέσει να διερευνηθεί και να εξηγηθεί. Γι' αυτό πήρα το θάρρος να επικοινωνήσω μαζί σας, ελπίζοντας ότι θα μπορέσετε να συμμετάσχετε σε μία ερευνητική ομάδα που συνθέτω, γι' αυτό τον σκοπό. Οι ικανότητες της διαίσθησης και επισκόπησης σας, είναι γνωστές σε όλον τον κόσμο και...>

<Τι φαινόμενο;>. Η Νόβακ ήταν αδιάφορη προς τις κολακείες του Ντρου και παρέμεινε ψυχρή, όπως πριν. Ωστόσο, έδειχνε ενδιαφέρον για το φαινόμενο κι αυτό ήταν μία πρόοδος.

<Λυπάμαι, καθηγήτρια Νόβακ, αλλά είμαι υποχρεωμένος να το κρατήσω μυστικό και να μην μιλώ γ'αυτό από το τηλέφωνο. Όλες οι πληροφορίες θα παρασχεθούν μόνο στα μέλη της ερευνητικής ομάδας. Ελπίζω ολόψυχα ότι θέλετε να είστε μέλος της>. Ο Ντρου τα είχε δώσει όλα. Τώρα, εξαρτιόταν από τη Νόβακ.

<Ποιος θα συμμετάσχει στην ομάδα;>

Ο Ντρου ήταν προετοιμασμένος για την ερώτηση, αλλά τον τάραξε το ίδιο, έτσι κι αλλιώς.

<Ο Καμαράντα, ο Σουλτς και...> δίστασε <... ο Κομπαγιάσι> κατέληξε ξεφυσώντας. <Ο Κομπαγιάσι;> επανέλαβε η Νόβακ. <Ο Κομπαγιάσι; Χα, χα, χα!> Ξέσπασε σε ένα γέλιο διασκέδασης. <Άριστη επιλογή, καθηγητά Ντρου! Θα είναι χαρά μου να βάλω στη σειρά αυτόν τον ανίκανο φαλλοκράτη φαφλατά!>

Ο Ντρου έμεινε εμβρόντητος. Ποτέ δεν θα περίμενε μία τέτοια αντίδραση. Η Νορβηγίδα είχε ξεσπάσει σε γέλια μόνο στη σκέψη ότι πιάνει στα νύχια της τον Κομπαγιάσι. Τρελή. Αυτή η γυναίκα πρέπει να έχει πολλούς ανοικτούς λογαριασμούς με τους άντρες, για να συμπεριφέρεται έτσι. Ωστόσο, αποδέχτηκε αδιαμαρτύρητα την ανάθεση κι αυτό ήταν ένα αποτέλεσμα που ο Ντρου δεν περίμενε να έχει τόσο εύκολα. Ήξερε ότι έριχνε τον καημένο τον Κομπαγιάσι στα χέρια της Νόβακ, αλλά ήξερε ότι η Μαόκο θα λειτουργούσε σαν μεσολαβητής και τα πράγματα δεν θα ήταν τόσο δύσκολα μετά. Στο τέλος-τέλος ήταν όλοι επιστήμονες με

σκοπό να μελετήσουν ένα πολύπλοκο πρόβλημα κι η έρευνα ερχόταν σε πρώτη μοίρα.

<Θα μπορούσατε να έρθετε στο Μάντσεστερ μεθαύριο;> ρώτησε ο Ντρου, αγνοώντας το ξέσπασμα ιλαρότητας της Νόβακ.

Μία στιγμιαία παύση και μετά η Νορβηγίδα απάντησε, σχεδόν με συμπάθεια:

<Πιστεύω πως ναι. Θα μοιράσω τις αρμοδιότητές μου στους συναδέλφους. Είμαι περίεργη να δω το φαινόμενο για το οποίο μου μιλάτε> και σ'εκείνο το σημείο επέστρεψε το πολικό ψύχος: <Εύχομαι να είναι, όντως, κάτι που δεν έχουμε ξαναδεί και όχι μία φάρσα, όπως άλλες λανθασμένες ανακαλύψεις>.

Ο Ντρου ταραχτήκε και πάλι, αλλά δεν έχασε τη συγκέντρωσή του.

<Δεν θα το μετανιώσετε, καθηγήτρια Νόβακ. Σας είμαι βαθιά ευγνώμων που αποδεχτήκατε την πρότασή μου. Σας περιμένω με ανυπομονησία. Και πάλι ευχαριστώ και εις το επαναδείν>.

<Εις το επαναδείν>, ήταν ο ξερός χαιρετισμός της.

Ο Ντρου ήταν στον έβδομο ουρανό. Είχε καταφέρει να συνθέσει μία ομάδα και, σύντομα, θα ξεκινούσαν να εργάζονται πάνω στο φαινόμενο.

Κάλεσε τον Κομπαγιάσι, για να τον ενημερώσει σχετικά με την ημερομηνία συνάντησης. Παρόλο που το διάστημα ήταν πολύ σύντομο, ο Ιάπωνας συμφώνησε και επιβεβαίωσε

ότι θα είναι παρόν στην καθορισμένη ημερομηνία.

Ο Μαρρόν επέστρεψε με τις φωτοτυπίες και ο Ντρου τον ενημέρωσε για τη συμφωνία που είχε επιτύχει με τους επιστήμονες της νεοσυσταθείσας ερευνητικής ομάδας.

<Καθηγητά>, παρατήρησε ο φοιτητής, <σκεφτόμουν ότι, όταν θα δείξουμε το φαινόμενο στους συναδέλφους, η καθηγήτρια Μπράις θα πρέπει να είναι εκτός γραφείου κι εμείς θα πρέπει να είμαστε σε θέση να μαζέψουμε εν αγνοία της όλο το υλικό που θα μετακινήσουμε, αλλιώς η κατάσταση θα είναι άσχημη>. Το σκηνικό με την Μπράις στο γραφείο του Πρύτανη τον απασχολούσε.

<Έχεις δίκιο, Μαρρόν>, συγκατένευσε ο Ντρου. <Έχουμε δύο εναλλακτικές: ή, σε συμφωνία με τον ΜακΚίντοκ, την ενημερώνουμε για το πείραμα και ζητάμε τη συνεργασία της ή τα κάνουμε όλα, όταν θα λείπει από το γραφείο της. Σε αυτή την τελευταία περίπτωση, ωστόσο, θα πρέπει να ζητήσουμε από τον Πρύτανη τα κλειδιά αυτού του γραφείου>. Σκέφτηκε για λίγο και μετά κατέληξε: <Ας ακούσουμε τον ΜακΚίντοκ. Εκείνος θα αποφασίσει>.

<Αστειεύεσαι;> απάντησε ο ΜακΚίντοκ. <Η Μπράις με βασανίζει αρκετά, χωρίς το τελευταίο νέο. Θα πρέπει να την βάλουμε στο παιχνίδι, δεν υπάρχουν άλλες επιλογές. Επιπλέον, όταν θα πειραματίζεσαι με το φαινόμενο πάνω σε ζώα, μία Βιολόγος θα εξυπηρετήσει>.

Ο Ντρου δεν το είχε σκεφτεί αυτό, αλλά ο Πρύτανης είχε δίκιο.

<Πιστεύεις ότι είναι διαθέσιμη για μία συνάντηση, τώρα;> τον ρώτησε ο Ντρου.

Ως απάντηση, ο ΜακΚίντοκ φώναξε αμέσως τη γραμματέα του.

<Δεσποινίς Γουότς, που είναι η Καθηγήτρια Μπράις αυτή τη στιγμή;>, περίμενε λίγο, άκουσε την απάντηση και μετά: <Πολύ καλά. Ευχαριστώ. Μπορείτε να της πείτε να έρθει στο γραφείο μου αμέσως; Τέλεια. Και πάλι, ευχαριστώ>.

Η δεσποινίς Γουότς ήταν πρότυπο αποτελεσματικότητας. Έξυπνη, διορατική και γρήγορη, ήταν το δεξί χέρι του Πρύτανη και την είχε σε πολύ μεγάλη εκτίμηση.

<Η Μπράις είναι ακόμη σε διάλειμμα. Σε λίγο θα είναι εδώ>, τους ενημέρωσε ο ΜακΚίντοκ.

Ο Ντρου πρόσεξε ότι ο Πρύτανης είχε μαύρους κύκλους στα μάτια και νυσταγμένη έκφραση. Θα πρέπει να πέρασε τη νύχτα στη φιλενάδα του, γιατί έτσι ήταν πάντα την επομένη. Ο Ντρου τον ζήλευε λίγο, αλλά μπορούσε να παραδεχτεί ότι δεν ασχολούταν και πολύ με το να βρει γυναίκα. Προφανώς, ο ΜακΚίντοκ ήταν πιο ικανός ή πιο τυχερός.

<Η ερευνητική ομάδα θα είναι εδώ, εντός δύο ημερών, ΜακΚίντοκ. Υπολογίζουμε να ξεκινήσουμε, σύντομα, τις εργασίες>, τον ενημέρωσε ο Ντρου.

Ο Πρύτανης κοίταξε τον Μαρρόν. Τον κοίταξε καλά-καλά και μετά του απεύθυνε τον λόγο, για πρώτη φορά, από

τότε που ξεκίνησε το όλο θέμα.

<Εσύ, λοιπόν, είσαι ο φοιτητής του Λέστερ>, αναφώνησε σκεπτικός. <Αυτός εδώ...> έγνεψε αστειευόμενος προς τον Ντρου <...λέει ότι εσύ παρατήρησες το φαινόμενο που παρήγαγε ο εξοπλισμός. Έτσι είναι;>

Ο Μαρρόν ντράπηκε επιπλέον, επειδή ήταν μπροστά στον άνθρωπο με το πιο υψηλό αξίωμα του Πανεπιστημίου.

<Ε.. ναι, κύριε. Έτσι έγινε. Χάρη στα μοναδικά χαρακτηριστικά της συσκευής που έφτιαξε ο καθηγητής Ντρου και σε μία σειρά ευτυχών συμπτώσεων, είχα το προνόμιο να παρατηρήσω αυτό το φαινόμενο. Τώρα, μπορούμε να το μελετήσουμε σε βάθος και με την ερευνητική ομάδα που συνέθεσε ο καθηγητής...>

Στο μεσοδιάστημα, η καθηγήτρια Μπράις άνοιξε διάπλατα την πόρτα και μπήκε μέσα, με το φλιτζάνι με το τσάι ακόμη στα χέρια της και χωρίς να πει λέξη, πήρε μία καρέκλα και την ακούμπησε με δύναμη στο πάτωμα, δίπλα από το γραφείο. Κάθισε και κοίταξε τον Πρύτανη με μάτια που έβγαζαν φλόγες.

<Λοιπόν;> είπε με έπαρση.

Ο ΜακΚίντοκ ήταν συνηθισμένος στις προκλητικές συμπεριφορές της γυναίκας και δεν θύμωνε, πλέον.

<Εκρηκτική Καθηγήτρια Μπράις, Μέγκαν...>, προσπαθούσε να τη μαλακώσει αποκαλώντας την με το μικρό της όνομα, αλλά εκείνη ως απάντηση στένεψε το δεξί της μάτι και γύρισε προς τα κάτω τις γωνίες του στόματός

της. Χτύπησε το φλιτζάνι στην επιφάνεια του γραφείου, χύνοντας τσάι πάνω στις σημειώσεις του Πρύτανη και σε ένα μικρό αρχαίο αμφορέα, που είχε πάνω στο έπιπλο, σταύρωσε τα χέρια και τον κοίταξε με ακόμη πιο θανάσιμο βλέμμα.

<Ναι, Λάχλαν;> είπε ειρωνικά.

Ο ΜακΚίντοκ ξεφύσησε.

<Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας για μία έρευνα...>

<Αν έχετε χάσει τα κλειδιά, να φωνάξετε κλειδαρά. Εγώ έχω καλύτερα πράγματα να κάνω!>

<Καταραμένη, Μπράις!> ξέσπασε ο ΜακΚίντοκ χτυπώντας τη γροθιά του πάνω στο γραφείο κάνοντας εκείνος, τώρα, το τσάι να πεταχτεί από το φλιτζάνι της Καθηγήτριας. Εκείνη αναπήδησε τρομαγμένη, πάνω στην καρέκλα. Στο μεταξύ, ο Πρύτανης συνέχισε έντονα:

<Αν έβαλα να σας καλέσουν ήταν γιατί σας χρειάζομαι, αλλιώς θα μπορούσα να κάνω και χωρίς αυτό, μετά χαράς, δεδομένου ότι δεν χαίρομαι καθόλου να σας έχω μέσα στα πόδια μου. Έγινα σαφής;>

Η Καθηγήτρια έγινε κάτασπρη σαν πανί και τον κοιτούσε με προσήλωση, χωρίς να κουνήσει ούτε το δαχτυλάκι της.

Ο ΜακΚίντοκ συνέχισε, πιο ήρεμος:

<Τον καθηγητή Ντρου τον ξέρετε ήδη. Αυτός είναι ο φοιτητής της Φυσικής, Τζόσουα Μαρρόν>. Η Μπράις έστρεψε τα μάτια της που τρεμόπαιζαν προς τον φοιτητή και τα έστρεψε ξανά στον Πρύτανη, άναυδη. Εκείνος

συνέχισε.

<Ανακάλυψαν ένα επαναστατικό φαινόμενο και ετοιμάζονται να το μελετήσουν με μία ερευνητική ομάδα που θα αποτελείται από τους καλύτερους επιστήμονες που υπάρχουν και οι οποίοι επελέγησαν από τον Ντρου. Εφόσον η έρευνα εμπλέκει και έννοιες Βιολογίας, θεωρούμε ότι είστε το πιο κατάλληλο άτομο για αυτή τη δουλειά. Είστε μαζί μας;> κατέληξε αποφασιστικά.

Η Καθηγήτρια έμεινε ακίνητη για λίγο, μετά χαλάρωσε το κορμί της και πήρε την πρώτη ανάσα, αφότου ο ΜακΚίντοκ χτύπησε τη γροθιά στο τραπέζι. Δεν είχε αναπνεύσει, καν, από εκείνη τη στιγμή.

<Κύριοι, συγχωρείστε τη συμπεριφορά μου. Πρύτανη, είπατε χρήση εννοιών Βιολογίας; Με ποιο σκοπό;>

Ο ΜακΚίντοκ κοίταξε τον Ντρου, ο οποίος παρενέβη με ευθυμία, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

<Καθηγήτρια, αρχικά, πρέπει να σας πω ότι είναι μία μυστική έρευνα>. Η Μπράις στένεψε τα μάτια. Ο Ντρου συνέχισε:

<Είμαστε σε θέση να μετακινούμε ύλη στιγμιαία, ανάμεσα σε δύο σημεία, που βρίσκονται σε απόσταση μεταξύ τους. Τα αντικείμενα που βρήκατε τις προάλλες στην πολυθρόνα σας, προέρχονταν από το εργαστήριο Φυσικής, στο οποίο εγώ και ο φοιτητής Μαρρόν πειραματιζόμαστε πάνω στο φαινόμενο που μόλις ανακαλύφθηκε. Μας συγχωρείτε για την αναστάτωση που

σας προκαλέσαμε, αλλά δεν μπορούσαμε να ξέρουμε που θα κατέληγε αυτό το πράγμα>. Η Μπράις άνοιξε διάπλατα τα μάτια της για μία στιγμή και, μετά, συνέχισε να ακούει με προσοχή.

Ο Ντρου συνέχισε να εξηγεί:

<Με την επιστημονική ομάδα που επέλεξα θα προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε τη θεωρία που εξηγεί το φαινόμενο που ανακαλύψαμε, έτσι θα πρέπει να δοκιμάσουμε να μετακινήσουμε ακόμη και ζωντανές υπάρξεις, φυτά και ζώα. Η βοήθειά σας θα είναι καθοριστική>.

<Γιατί το ζητάτε ειδικά από μένα; Υπάρχουν πολλοί άξιοι εν ενεργεία Βιολόγοι>, ρώτησε η καθηγήτρια.

<Η συσκευή που οδηγεί στη μεταφορά, έχει, εντελώς τυχαία, ως προορισμό την πολυθρόνα σας. Δεν ξέρουμε ακόμη πώς να αλλάξουμε τις συντεταγμένες, έτσι η πρώτη φάση του πειράματος θα προχωρήσει, χρησιμοποιώντας και το γραφείο σας. Θα μας βοηθήσετε;>

Η Μπράις άλλαξε εντελώς έκφραση. Τώρα ήταν σαν χαζή, σαν φοιτήτρια στις πρώτες τις εμπειρίες στο εργαστήριο. Ίσως, αυτή να ήταν η πραγματική καθηγήτρια Μέγκαν Μπράις: μία επιστήμων που είχε, απλώς, ανάγκη να αντιμετωπίσει μία πρόκληση, που θα την απομάκρυνε από τη διδασκαλία σε άτακτους κι απρόσεκτους φοιτητές.

<Φυσικά, Καθηγητά Ντρου>, αναφώνησε. <Αλλά θα σας κοστίσει λίγο...>

Ο Ντρου την κοίταξε με απορία κι εκείνη συνέχισε:

<Τώρα ξέρω σε ποιον να στείλω το λογαριασμό από το καθαριστήριο που μου καθάρισε τη φούστα!> του τόνισε και βγήκε χαμογελώντας από το γραφείο.

Οι τρεις άντρες έμειναν σιωπηλοί για λίγο και, μετά, ο ΜακΚίντοκ κατέληξε:

<Είναι καλή γυναίκα, κατά βάθος. Πρέπει να πιέζεται συνεχώς και πολύ με τη ζωή που ζει. Πρέπει να την καταλάβουμε. Όμως, τώρα, σκέφτομαι ότι αυτό το εγχείρημα θα την φέρει σε κατάσταση χαράς και αυτό θα είναι βολικό και για εκείνη και για την έρευνά μας>.

<Αμήν!> σχολίασε ο Ντρου.

<Επιπλέον, Λέστερ>, συνέχισε ο Πρύτανης, <επιβεβαίωσε ότι το εργαστήριο όπου έχεις το πείραμα είναι ακόμη σφραγισμένο; Εγώ το έκλεισα επισήμως, όταν μου το ζήτησες χθες>.

<Ήταν το πρώτο πράγμα που κάναμε>, απάντησε ο Ντρου, ενώ σηκωνόταν ακολουθούμενος από τον Μαρρόν. <Θα τα ξαναπούμε, όταν θα φτάσουν οι επιστήμονες. Αντίο, Λάχλαν>.

<Εις το επαναδείν, πρύτανη ΜακΚίντοκ>, χαιρέτησε με σεβασμό ο Μαρρόν.

Το εργαστήριο είχε ακόμη τις αυτοκόλλητες ταινίες σφράγισης πάνω στην πόρτα και μία καλοφτιαγμένη καρτέλα συνόδευε τα προειδοποιητικά ορنيθοσκαλίσματα του Ντρου, από τη νύχτα της ανακάλυψης.

Ο καθηγητής απομάκρυνε τις ταινίες και οι δυο τους μπήκαν μέσα, για πρώτη φορά από τότε. Όλα ήταν όπως τα είχαν αφήσει. Τα πολυάριθμα εργαστήρια Φυσικής του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ φρόντιζαν η μη διαθεσιμότητα αυτού του σφραγισμένου εργαστηρίου να μην παρεμποδίζει τις διδακτικές δραστηριότητες.

Βγήκαν κι ο Ντρου ξανασφράγισε το εργαστήριο, χρησιμοποιώντας νέες ταινίες που είχε πάρει προηγουμένως από τη γραμματεία.

Επέστρεψαν στο γραφείο του Ντρου και πέρασαν το υπόλοιπο της ημέρας τακτοποιώντας της σημειώσεις του πειράματος, ετοιμάζοντας πίνακες και γραφήματα και μία σύντομη συσχέτιση των ενεργειών που πραγματοποιήθηκαν και τον αποτελεσμάτων που εξήχθησαν, με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να παρέχουν στα μέλη της ερευνητικής ομάδας ένα σύνθετο πλαίσιο, το οποίο θα εξαντλούσε το υπό μελέτη ζήτημα. Θα ήταν ένας διακριτικός τρόπος να ξεκινήσουν, αλλά ο Ντρου αισθανόταν ότι ο δρόμος που θα είχαν να διανύσουν θα ήταν μακρύς και δύσβατος.

Την επόμενη μέρα, ο Ντρου έκανε τα συνήθη μαθήματά του, ενώ ο Μαρρόν έμεινε στο δωμάτιό του για να μελετήσει.

Το βράδυ, ο Καμαράντα έφτασε στο Μάντσεστερ. Με ένα ταξί έφτασε κατευθείαν στον τόπο διαμονής που είχαν κλείσει μέσω του Πανεπιστημίου, μετά τηλεφώνησε στον Ντρου για να τον ενημερώσει για την άφιξή του. Πήγε για δείπνο και μετά κοιμήθηκε. Το επόμενο πρωί,

περιμένοντας τους άλλους επιστήμονες, που θα έφταναν εκείνη την ημέρα, πήγε στο Πάρκο Σάκβιλ, λίγο έξω από το Πανεπιστήμιο και κάθισε να διαλογιστεί στο παγκάκι που φιλοξενούσε το άγαλμα του Τούρινγκ¹⁰. Για εκείνον, ήταν σαν να ήταν κάτω από την ινδοσυκή του.

Ο Κομπαγιάσι, η Μαόκο και ο Σουλτς έφτασαν το απόγευμα. Η Νόβακ εμφανίστηκε το βράδυ.

Η πρώτη συνάντηση είχε κανονιστεί για το επόμενο πρωί, στις εννέα, στο εργαστήριο του πειράματος.

Η περιπέτεια ήταν έτοιμη να ξεκινήσει.

Κεφάλαιο ΙΧ

Άλλοι κάθονταν σε καρέκλες, άλλοι σε σκαμνιά, οι συμμετέχοντες στη συνάντηση ήταν σε ημικύκλιο γύρο από τον πάγκο, πάνω στον οποίο ο μηχανικός εξοπλισμός που είχε κατασκευάσει ο Ντρου, φαινόταν σαν το ανώνυμο πρωτότυπο κάποιου πειράματος ηλεκτροδυναμικής. Ο καθηγητής ήταν δίπλα στις μικρομετρικές ρυθμίσεις, ενώ ο Μαρρόν καθόταν στον υπολογιστή.

Ο Ντρου πήρε τον λόγο.

<Ο εξοπλισμός που βρίσκεται μπροστά σας είναι, προφανώς, σε θέση να ανταλλάξει τις θέσεις μεταξύ δύο τμήματα χώρου που βρίσκονται σε απόσταση μεταξύ τους. Πρακτικά, αυτό που είναι στο σημείο A θα αλλάξει στη στιγμή θέση με αυτό που βρίσκεται στο σημείο B>.

Σε αυτή την ανακοίνωση, ο Σουλτς άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, ίσως υποδηλώνοντας τη συνειδητοποίηση αυτού που τον έκαναν να προβλέπει οι μελέτες του πάνω στη σχετικότητα.

Ο Καμαράντα παρέμεινε προσηλωμένος, όπως στον διαλογισμό, ενώ ο Κομπαγιασί άρχισε να παρατηρεί με ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο τη γεννήτρια υψηλής τάσης και τις συνδέσεις μεταξύ των διαφόρων μερών της συσκευής. Η Μαόκο, στο πλάι του, κοιτούσε σκεπτική το Μηχάνημα.

Η Νόβακ παρατηρούσε ψυχρή το σκηνικό, χωρίς να

δείχνει κάποια αντίδραση, ενώ η Μπράις χαμογελούσε περιμένοντας, εναγωνίως.

Ο ΜακΚίντοκ καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα και περίμενε.

<Τώρα θα κάνουμε μία επίδειξη του φαινομένου. Το σημείο Α είναι πάνω σε αυτή την πλάκα>, συνέχισε ο Ντρου δείχνοντας τα αντίστοιχα τμήματα. <Το σημείο Β είναι τοποθετημένο πάνω στην πολυθρόνα της καθηγήτριας Μπράις, μέσα στο γραφείο της, σε απόσταση 300 μέτρων από εδώ. Έχουμε τοποθετήσει μία κάμερα που βιντεοσκοπεί την πολυθρόνα. Η οθόνη δίπλα στην πλάκα είναι συνδεδεμένη με την κάμερα>.

Ο Ντρου έβγαλε μέσα από ένα κουτί ένα κομμάτι λευκού πλαστικού και το ακούμπησε πάνω στην πλάκα.

<Παρατηρήστε το πλαστικό και την οθόνη δίπλα>.

Όλοι έστρεψαν τα μάτια τους εκεί που τους υπέδειξε.

Με χαμηλή φωνή, ο Ντρου έδωσε εντολή στον Μαρρόν:

<Πάμε!>

Ο Μαρρόν πάτησε ένα κουμπί κι αμέσως το πλαστικό εξαφανίστηκε από την πλακέτα και εμφανίστηκε στον χώρο της κάμερας, να αιωρείται, κατεβαίνοντας αμέσως στην πολυθρόνα της καθηγήτριας Μπράις.

Οι παρευρισκόμενοι έμειναν με κομμένη την ανάσα, σαστισμένοι. Κάποιοι σηκώθηκαν και πλησίασαν, για να εξετάσουν την πλάκα, πάνω από την οποία εξαφανίστηκε το πλαστικό.

Η Νόβακ είχε χλομιάσει, ακόμη περισσότερο από το σύνηθες χλωμό χρώμα των Νορβηγών.

Ο Κομπαγιάσι δεν χαμογελούσε πια. Ζαρώνοντας το μέτωπο παρατηρούσε τη συσκευή, ενώ η Μαόκο είχε τα μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη.

Ο Σουλτς ακτινοβολούσε. Όρθιος, μπροστά στον πάγκο, κοιτούσε την οθόνη σαν να έδειχνε την γέννηση του πρώτου του παιδιού.

Ο ΜακΚίντοκ ήταν ικανοποιημένος και ήδη αισθανόταν τη χαρά των οικονομικών απολαβών που αυτό θα έφερνε στο Πανεπιστήμιο, ενώ ο Καμαράντα φαινόταν ήδη να διαλογίζεται πάνω στο μαθηματικό μοντέλο αυτού που μόλις είχε δει.

<Καθηγήτρια Μπράις!>, αναφώνησε ο Μαρρόν.

Όλοι στράφηκαν προς την καρέκλα που καθόταν η γυναίκα.

Η καθηγήτρια είχε λιποθυμήσει και είχε πέσει αναίσθητη πίσω, στην πλάτη της καρέκλας, με το κεφάλι γυρισμένο πίσω και τα μάτια τις ακίνητα και στραμμένα προς το πλάι.

Ο Πρύτανης την έγειρε μπροστά και την ταρακούνησε με δύναμη από τους ώμους.

<Μέγκαν! Μέγκαν!>, ούρλιαξε.

Η Μπράις δεν αντέδρασε και τότε ο ΜακΚίντοκ της έδωσε δύο δυνατά χαστούκια και της ξαναφώναξε:

<Μέγκαν!Μέγκαν!>

Η γυναίκα άνοιξε τα μάτια της και συνήλθε, κοιτώντας

με αβεβαιότητα. Ήταν άσπρη σαν πανί.

<Τι...έγινε;> ρώτησε.

<Λιποθυμήσατε, Καθηγήτρια Μπράις>, απάντησε ο Πρύτανης. <Πώς αισθάνεστε τώρα;>

<Καλύτερα, ευχαριστώ. Ζαλίζομαι λίγο, μα θα περάσει. Με πονάνε τα μάγουλά μου, όμως. Δεν καταλαβαίνω>, έκανε η Μπράις μαλάσσοντας τα μάγουλά της.

Ο ΜακΚίντοκ μόλις που κατάφερε να χαμογελάσει, ενώ γύρω του οι υπόλοιποι αντάλλασσαν βλέμματα διασκεδάζοντας με το σκηνικό.

<Ο Μαρρόν, φτιάξε γρήγορα ένα τσάι για την καθηγήτρια. Θα πρότεινα να έχει πολλή ζάχαρη>, είπε ο Ντρου.

Ο φοιτητής πήγε στο κουζινάκι του εργαστηρίου κι άρχισε να ετοιμάζει την τσαγιέρα.

<Φάγατε πρωινό σήμερα, καθηγήτρια Μπράις; Μπορεί να σας έπεσε το σάκχαρο;>, ρώτησε ο Ντρου.

<Ναι, έφαγα πρωινό>, του απάντησε η γυναίκα. <Δεν ήταν η πτώση του σακχάρου που με έκανε να λιποθυμήσω, αλλά η μεγάλη συγκίνηση που ένιωσα βλέποντας το πείραμα!>

Οι παρευρισκόμενοι την κοιτούσαν μπερδεμένοι.

<Μα δεν καταλαβαίνετε;> αναφώνησε η Μπράις. <Με ένα εργαλείο σαν αυτό θα μπορούσαμε να πάρουμε δείγματα από απρόσιτα μέρη, όπως τα βάθη των ωκεανών, τον πυρήνα της Γης, το εσωτερικό των ζωντανών

οργανισμών! Και αυτό, χωρίς καμία δυσκολία. Σκεφτείτε τη θεραπεία των ασθενειών. Δεν θα χρειάζεται να κόβουν πια με το νυστέρι την κοιλιά ενός ασθενούς, για να βγάλουν κατά προσέγγιση και μερικώς έναν όγκο. Θα αρκεί να ρυθμιστεί η κατάλληλα ο εξοπλισμός στο μέγεθος του υλικού και να ακολουθήσει η Ανταλλαγή. Ο όγκος, απλώς, θα εξαφανιστεί από το σώμα του ασθενούς, χωρίς να δει νυστέρι. Είμαστε μπροστά σε μία νέα εποχή στο χώρο της Βιολογίας και της Ιατρικής!>.

<Ορίστε το τσάι, καθηγήτρια Μπράις>. Ο Μαρρόν της σέρβιρε το τσάι κι εκείνη το πήρε με ευγνωμοσύνη.

<Φάτε μερικά από αυτά, καθηγήτρια>, παρενέβη η Μαόκο, προσφέροντάς της μερικά μπισκότα που είχε στην τσάντα. <Είναι πολύ θρεπτικά>.

<Ευχαριστώ, δεσποινίς Γιαμαζάκι>, είπε η Μπράις αποδεχόμενη την προσφορά. Ήπια μία γουλιά τσάι και μετά άρχισε να ροκανίζει τα μπισκότα. <Πράγματι, ωραία. Τι περιέχουν;>

<Μόνο φυσικά υλικά, χωρίς χρωστικές ουσίες και συντηρητικά>, δήλωσε αθώα η Μαόκο. Παρέλειψε να διευκρινίσει ότι σαν βάση είχαν τα φασόλια Ατζούκι, επειδή γνώριζε τη δυσκολία των Δυτικών στην εκτίμηση ενός γλυκού που δεν είχε σαν βάση αλεύρι σιτηρών.

Η καθηγήτρια Μπράις έφαγε με όρεξη και συνήλθε εντελώς.

Στο μεταξύ, οι υπόλοιποι χαλάρωσαν και γύρισαν στις

θέσεις τους.

<Δεν είχα σκεφτεί όλες αυτά τα επακόλουθα>, παρενέβη σκεπτικός ο ΜακΚίντοκ, που μέχρι πριν λίγο σκεφτόταν μόνο τη μεταφορά αντικειμένων. <Όντως, οι δυνατότητες εφαρμογής είναι πάρα πολλές. Θα μπορούσαμε να φέρουμε επανάσταση στην Επιστήμη και στην τεχνική μεθοδολογία, με αυτό το σύστημα>.

<Γι' αυτό είμαστε εδώ>, είπε ο Ντρου απευθυνόμενος σε όλους. <Πρέπει να μελετήσουμε αυτό το φαινόμενο και να το φέρουμε σε σημείο να το ελέγχουμε. Στα πειράματα που κάναμε εγώ κι ο Μαρρόν, ως τώρα, καταφέραμε να αλλάξουμε τη μορφή και τις διαστάσεις του μεταφερόμενου υλικού, αλλά ο προορισμός, δηλαδή το σημείο Β, δεν άλλαξε ποτέ. Ποιος ξέρει γιατί; Τα φυλλάδια που σας μοιράσαμε σήμερα το πρωί, περιλαμβάνουν το σχέδιο της συσκευής και τη λεπτομερή έκθεση κάθε μεταφοράς που έχει γίνει, με τις παραμέτρους που τέθηκαν, τις μικρομετρικές ρυθμίσεις, την ενέργεια που χρησιμοποιήθηκε και το αποτέλεσμα που επετεύχθη. Τώρα είναι απαραίτητο να εμβανθύνουμε στη θεωρητική βάση του φαινομένου>.

<Τι θα ήταν αυτό το Μηχάνημα;> ρώτησε ο Κομπαγιάσι. <Για ποιο λόγο κατασκευάστηκε, αρχικά;>

<Ήθελα να δοκιμάσω ιονισμό αερίων με χαμηλή ενέργεια>, είπε ψέματα ο Ντρου, για να μην αποκαλύψει την παιδαριώδη προσπάθειά του να απαλλαγεί από την αγγαρεία της αδελφής του, για το κούρεμα του γκαζόν.

<Καταλαβαίνω>, είπε ο Κομπαγιάσι αρχίζοντας να ξεφυλλίζει το φυλλάδιο. <Αυτή η γεννήτρια>, έδειξε ένα τμήμα της συσκευής, <δοκιμάσατε να την αντικαταστήσετε και να διαπιστώσετε αν το φαινόμενο θα προέκυπτε και τότε;>

<Φυσικά όχι, Νόμπου. Δεν αλλάξαμε τίποτα, για να μη διατρέξουμε τον κίνδυνο να χάσουμε τη δυνατότητα επιτυχούς διεξαγωγής του πειράματος>.

<Πολύ καλά, Ντρου-Σαν. Σίγουρα, το πρώτο πράγμα που πρέπει να γίνει είναι να κατασκευάσουμε ένα άλλο πανομοιότυπο σύστημα με αυτό, για να δούμε αν λειτουργεί>.

Ο Ντρου δεν το είχε σκεφτεί.

Ήταν προφανές ότι αυτή θα ήταν η πρώτη κίνηση.

<Μαρρόν, βγάλε ένα αντίγραφο με τη λίστα των υλικών και να εφοδιαστούμε, αμέσως, όλα τα υλικά που πρέπει να αγοραστούν από το εμπόριο. Μερικά τμήματα φτιάχνονται στο χέρι. Θα ασχοληθώ εγώ με αυτά>. Κοίταξε την ερευνητική ομάδα. <Συνάδελφοι, ποια είναι η άποψή σας γι' αυτό;>

Ο Σουλτς μιλούσε με τον Καμαράντα. Διέκοψε και απευθύνθηκε στον Ντρου.

<Λέστερ, μας φαίνεται αρκετά παράξενο που κατάφερες να παράξεις ένα τόσο καταπληκτικό αποτέλεσμα με μία τόσο απλή μέθοδο. Σκέψου το λίγο. Πλέον, πάνε δύο αιώνες που ο άνθρωπος πειραματίζεται με τα ηλεκτρομαγνητικά

πεδιά, χρησιμοποιώντας πιο πολύπλοκα μηχανήματα και πιο ευφάνταστες προσεγγίσεις. Όλο αυτό το διάστημα είναι εκπληκτικό πώς δεν έχει πετύχει κανείς αυτό το φαινόμενο>.

<Κι εγώ εξεπλάγην, φίλοι μου. Έτσι, πρέπει να καταλάβουμε γιατί προέκυψε και, ίσως, να καταλάβουμε και γιατί δεν είχε ήδη παρατηρηθεί από άλλους>.

<Πρέπει να επέρχεται πολύ μεγάλη στρέβλωση στον ιστό του χωροχρόνου...> κι επέστρεψε στη συζήτησή του με τον Καμαράντα. Οι δυο τους πήγαν σε έναν πίνακα κι άρχισαν να γράφουν εξισώσεις, να σχεδιάζουν γραφήματα με επικλινείς άξονες, να σβήνουν, να διορθώνουν και να ξαναγράφουν. Το υπόλοιπο εργαστήριο δεν υπήρχε, πλέον, για εκείνους.

<Ωραία, κυρίες και κύριοι>, είπε ο ΜακΚίντοκ. <Σας θυμίζω ότι αυτό το έργο καλύπτεται από τη μέγιστη μυστικότητα. Δεν πρέπει να πείτε κουβέντα σε κάποιον άλλον, για κανέναν λόγο. Επιστρέφω στο γραφείο μου και περιμένω νεότερα. Σας ευχαριστώ, για την πολύτιμη συνεργασία σας>. Κι έφυγε.

<Καθηγητά Ντρου, έχετε δοκιμάσει να μετακινήσετε ένα δείγμα από το σημείο Β, αφήνοντας κενό το σημείο Α, ενεργοποιώντας τον εξοπλισμό;> παρενέβη, για πρώτη φορά από την αρχή της συνάντησης, η Τζάσμιν Νόβακ.

<Όχι ακόμη. Θα το κάνουμε αμέσως. Καθηγήτρια Μπράις, θέλετε να με συνοδεύσετε;>

<Φυσικά!>, απάντησε εκείνη χαρούμενα. Το τσάι και τα μπισκότα την έκαναν να σταθεί στα πόδια της.

Κατευθύνθηκαν προς το γραφείο της Μπράις, ενώ η Νόβακ παρέμεινε στο εργαστήριο, για να μελετήσει το φυλλάδιο.

Όταν έφτασαν στον προορισμό τους, η καθηγήτρια πήρε από την πολυθρόνα το λευκό πλαστικό, που μεταφέρθηκε ωρύτερα, το παρατήρησε με προσοχή, γυρνώντας το από όλες τις πλευρές. Φαινόταν να είναι ακέραιο. Στο μεταξύ, ο Ντρου, συνειδητοποίησε ότι ακόμη δεν είχε μετρήσει με ακρίβεια τη θέση του σημείου Β, αλλά είχε κάνει μόνο μία προσεγγιστική εκτίμηση: λίγο πιο πάνω από την πολυθρόνα. Ωστόσο, δεν μπορούσε να ορίσει ένα δείγμα, όπως έπρεπε να κάνει για το σημείο Α. Είχε μήκος 50 εκατοστά, πλάτος 30 και το ίδιο βάθος. Ταίριαζε στους σκοπούς του. Το ακούμπησε κάθετα στην πολυθρόνα, με τρόπο ώστε το σημείο Β να είναι, σίγουρα, στο εσωτερικό της.

<Εγώ θα παραμείνω εδώ για να αναπροσανατολίσω το δείγμα κατάλληλα, αν χρειαστεί>, είπε η Μπράις.

<Σύμφωνοι. Θα επικοινωνήσουμε τηλεφωνικώς. Μείνετε μακριά από την πολυθρόνα>.

Η καθηγήτρια χαμογέλασε, συγκατανεύοντας, κι ο Ντρου επέστρεψε στο εργαστήριο.

<Τώρα, θα προσπαθήσω να μεταφέρω τον αφρώδη πολυεστέρα από το Β στο Α>, ανακοίνωσε.

Η Μαόκο έκλεισε το φυλλάδιο και πλησίασε στον

υπολογιστή.

<Καθηγητά, μπορώ;> τον ρώτησε.

Ο Ντρου είδε ότι ο Κομπαγιάσι είχε πλησιάσει στο Μηχάνημα και κοιτούσε χαμογελώντας τις μικρομετρικές αναλύσεις.

Είχαν, ήδη, διαβάσει όλο το φυλλάδιο και ήξεραν πώς να χειριστούν τη συσκευή! Ο Ντρου είχε μείνει άφωνος.

<Παρακαλώ!>, ενέκρινε με θέρμη ο Ντρου.

Η Μαόκο κάθισε στον υπολογιστή, επιβεβαίωσε τις παραμέτρους στην οθόνη και κοίταξε τον Κομπαγιάσι. Εκείνος έκανε ένα ξερό νεύμα με το κεφάλι. Η κοπέλα πάτησε το κουμπί ενεργοποίησης και, στη στιγμή, το κυβικό κομμάτι, με τις πλευρές 4 εκατοστών, εμφανίστηκε στην πλάκα που λεγόταν «σημείο Α».

Η Νόβακ παρατήρησε όλο αυτό σιωπηλή.

<Καθηγητά Ντρου, ρωτήστε την Μπράις αν πρόσεξε κάποια επίπτωση στο δείγμα, τη στιγμή της μεταφοράς>, ρώτησε.

Κατά τη διάρκεια του πειράματος η Μπράις παρέμεινε μακριά από το χώρο της κάμερας, που βιντεοσκοπούσε το χοντρό κομμάτι πολυεστέρα, που ήταν ακόμη τοποθετημένο στην πολυθρόνα. Προφανώς, η θέση του ήταν ακόμη εκεί που το είχε βάλει ο Ντρου.

Ο Φυσικός πήρε το τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό του γραφείου της Μπράις. Εκείνη απάντησε αμέσως.

<Ναι;>

<Μεταφέραμε επιτυχώς, πριν από περίπου 30 δευτερόλεπτα. Προσέξατε κάτι ιδιαίτερο; Ήχους, δονήσεις ή κάτι άλλο;>

<Απολύτως τίποτα. Αν δεν μου το είχατε πει, θα ορκιζόμουν ότι δεν είχε συμβεί τίποτα. Και, αντίθετα>, μπήκε στον χώρο που φαινόταν στην κάμερα, πήρε τον πολυεστέρα και τον έβαλε μπροστά στο φωτιστικό του γραφείου της, για να το δει σε διαφάνεια, <ναι, σε αυτό το ύψος υπάρχει ένα σημείο στο οποίο το φως περνά πιο εύκολα. Θα έλεγα ότι είναι μία περιοχή με πλευρά γύρω στα 5 εκατοστά>.

<Τέλεια. Ευχαριστώ, καθηγήτρια. Περιμένετε ένα λεπτό, σας παρακαλώ>.

Κοίταξε ερωτηματικά τη Νόβακ.

<Ως τώρα, έχουμε ανταλλάξει στερεά αντικείμενα με αέρα>, απάντησε εκείνη. <Ας επιχειρήσουμε στερεό με στερεό>.

Ο Ντρου συγκατένευσε.

<Καθηγήτρια, σας παρακαλώ, τακτοποιήστε τον πολυεστέρα, έτσι ώστε να υπάρχει σίγουρα στερεό υλικό σε αντιστοιχία με το σημείο B>.

<Σύμφωνοι>.

Στο μεταξύ, χρησιμοποιώντας έναν μαρκαδόρο, η Μπράις σχεδίασε έναν κύκλο στη μία όψη του κύβου, στο ύψος του σημείου στο οποίο είχε ληφθεί το υλικό. Έβαλε και πάλι στη θέση του τον κύβο, αλλά αυτή τη φορά γυρίζοντάς

τον κατά 180° . Το σημείο B είχε και πάλι ένα ανέπαφο σημείο του δείγματος.

Ο Ντρου πήρε από το κουτί του έναν σιδερένιο κύβο, πάντα με πλευρά 5 εκατοστών και τον τοποθέτησε στην πλακέτα.

<Έτοιμοι>, είπε στους δύο Ιάπωνες.

Η Μαόκο το ενεργοποίησε και, αμέσως μετά, η Μπράις αναφώνησε χαρούμενα στο τηλέφωνο:

<Λειτουργεί! Το κομμάτι βάρυνε, το είδα να βυθίζεται στην πολυθρόνα. Περιμένετε μία στιγμή!>

Σήκωσε το κομμάτι και διαπίστωσε μία καθαρή αύξηση στο βάρος. Η εξέταση υπό το φως επιβεβαίωσε ότι, τώρα, στον πολυεστέρα είχε ενσωματωθεί το κομμάτι του σιδήρου, που προερχόμενο από το σημείο A, είχε ανταλλάξει θέση με ένα κομμάτι πολυεστέρα πανομοιότυπου όγκου, το οποίο στεκόταν επιδεικτικά πάνω στην πλάκα του εργαστηρίου Φυσικής.

Η παρατήρηση αυτής της τελευταίας άμεσης ανταλλαγής, κοιτώντας την πλάκα και το μόνιτορ από δίπλα, ήταν μία ασυνήθιστη εμπειρία για τους παρευρισκόμενους: όταν η Μαόκο το ενεργοποίησε, τα δύο κομμάτια απλώς αντάλλαξαν θέσεις, σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο.

<Έχω την αίσθηση ότι το φαινόμενο έχει να κάνει με την εγγενή γεωμετρία του χώρου, απόλυτα διαχωρισμένο από αυτά που περιέχει ο χώρος>, παρατήρησε η Νόβακ.

Πλησίασε τον Καμαράντα και τον Σουλτς και ανέφερε τα αποτελέσματα του τελευταίου πειράματος μαζί με τις σκέψεις της. Οι δύο μελετητές κοιτάχτηκαν, μετά ο Ινδός σήκωσε τους ώμους κι έσβησε όλον τον πίνακα. Έμειναν για λίγο σκεπτικοί και, μετά, άρχισαν να γράφουν και πάλι, με τη Νόβακ που πότε-πότε τους έδειχνε κάποια λεπτομέρεια στις εξισώσεις. Ακολούθησε μία μικρή σχετική συζήτηση, μετά η εξίσωση άλλαζε συχνά και συνεχιζόταν.

Έτσι πέρασαν αρκετές ώρες.

Η Μπράις πήγε να παραδώσει κάποια μαθήματα. Εκείνη την ημέρα, οι φοιτητές της αναρωτιούνταν τι της είχε συμβεί: δεν ήταν στριφνή και απαιτητική, όπως συνήθως, αλλά φαινόταν γαλήνια από κάποιου είδους εσωτερική χαρά, για την αιτία της οποίας δεν είχαν καμία ένδειξη.

Ο Κομπαγιάσι κι η Μαόκο άρχισαν να μεταβάλλουν παραμέτρους και μικρομετρικές ρυθμίσεις, με πιο συστηματικό και οργανωμένο τρόπο από ότι το έκαναν ο Ντρου κι ο Μαρρόν, εκείνη τη μοιραία νύχτα. Ο Ντρου τους είχε παράσχει έναν επαρκή αριθμό δειγμάτων για τις δοκιμές και διεξήγαγαν πολλά πειράματα. Ωστόσο, γύρω στο μεσημέρι, ο Κομπαγιάσι σηκώθηκε θυμωμένος είπε κάποια βρισιά στα Ιαπωνικά, μετά ακούμπησε και τα δύο χέρια στον πάγκο, παρατήρησε με φανερό επιθετικότητα τον εξοπλισμό. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Πριν κάνουν την τελευταία ανταλλαγή, εισήγαγαν μία πολύ πολύπλοκη ρύθμιση, από κάποιες σημειώσεις και διαγράμματα που

υπήρχαν σε πολλές σελίδες που ήταν τακτοποιημένες στο διπλανό τραπέζι. Το αποτέλεσμα, όμως, δεν ήταν το επιθυμητό.

<Γιατί το σημείο Β δεν μετακινείται, να πάρει;> αναφώνησε ο Κομπαγιάσι.

Το πρόσωπο της Μαόκο είχε σκοτεινιάσει και φαινόταν ιδιαίτερα συγχυσμένη. Σηκώθηκε και πήρε στα χέρια της μερικές σημειώσεις τις οποίες ξαναδιάβασε για πολλοστή φορά, ψάχνοντας για κάποιο λάθος.

<Δεν υπάρχουν λάθη, Κομπαγιάσι-σαν>, δήλωσε μετά από λίγο. <Είναι σαν να υπάρχει μία δεύτερη πολωμένη πλάκα, που διατηρεί την περιοχή πάντα σταθεροποιημένη στην ίδια θέση>.

<Μα δεν υπάρχουν άλλες πλάκες, Μαόκο-Σαν!>, απάντησε με πείσμα ο Ιάπωνας. <Υπάρχει κάτι που δεν βλέπουμε, κάτι που μας διαφεύγει. Κι ύστερα, πού υποτίθεται ότι είναι αυτή η δεύτερη πλάκα, κατά την άποψή σου;>

Η Μαόκο κοίταξε πάνω, προς το ταβάνι.

<Εκεί, καθηγητά>, είπε, δείχνοντας ψηλά.

<Ντρου-Σαν>, φώναξε δυνατά ο Κομπαγιάσι.

Ο Ντρου κατασκεύαζε κάποια μέρη για το αντίγραφο του Μηχανήματος. Με μεγάλα βήματα πλησίασε τους δύο Ιάπωνες.

<Πες μου, Νόμπου>.

<Τι υπάρχει μέσα σε αυτό το ταβάνι;>

Ο Ντρου τον κοίταξε με ανοικτά τα μάτια.

<Μέσα στο ταβάνι;> ρώτησε έκπληκτος. <Τι εννοείς μέσα στο ταβάνι;>

<Μέσα στο ταβάνι>, είπε ξανά ανυπόμονος ο Κομπαγιάσι. Όταν δεν κατάφερνε να λύσει ένα πρόβλημα γινόταν δύστροπος. <Υπάρχει μέταλλο, από όσο ξέρεις; Μία χοντρή, μεγάλη μεταλλική πλάκα;>

Ο Ντρου τον κοίταξε εμβρόντητος και μετά, ξαφνικά, κατάλαβε τι εννοούσε με αυτή του την ερώτηση ο Ιάπωνας συνάδελφός του.

<Στο ταβάνι δεν ξέρω, αλλά ξέρω τι υπάρχει πάνω από το ταβάνι!> αναφώνησε ο Ντρου. Υπάρχει ένα εργαστήριο της Επιστήμης Γλικών. Πάμε να δούμε!>

Ακολουθούμενος από τον Κομπαγιάσι και τη Μαόκο, ο Ντρου βγήκε από το εργαστήριο και ανέβηκε με τις σκάλες. Άνοιξε διάπλατα την πόρτα του άλλου εργαστηρίου, αφήνοντας έκπληκτους τους φοιτητές που δούλευαν, και κατευθύνθηκε προς την περιοχή που ήταν ακριβώς πάνω από τον εξοπλισμό του.

Ακριβώς εκεί, πεσμένο στο πάτωμα υπήρχε ένα γαλβανισμένο έλασμα σιδήρου, με πάχος μερικών χιλιοστών και μήκος 2x2 μέτρα.

<Να το!> φώναξε ο Κομπαγιάσι, δείχνοντας τη μία πλευρά του ελάσματος.

Η Μαόκο είδε και άρχισε να συγκατανεύει, αποβάλλοντας με μία βαθιά εκπνοή την ένταση που είχε

τόσες ώρες.

<Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε γιατί το σημείο Β δεν μετακινούνταν πια, ό,τι κι αν κάναμε. Τώρα είναι ξεκάθαρο>, είπε θριαμβευτικά. <Αυτό το έλασμα λειτουργεί ως δευτερεύουσα πλάκα, σε σχέση με την πλάκα στο σημείο Α. Είναι παράλληλη σε εκείνη κι έχει τάση αναφοράς ίση με το μηδέν, γιατί έχει πέσει στο έδαφος!> και έδειξε το ίδιο σημείο που είχε δείξει πριν ο Κομπαγιάσι.

Ακολουθώντας το δάχτυλο της κοπέλας, ο Ντρου είδε ότι η άκρη του γαλβανισμένου ελάσματος ακουμπούσε στο σωλήνα έκπλυσης του νεροχύτη του εργαστηρίου. Ο μεταλλικός σωλήνας ήταν συνδεδεμένος με το σύστημα έκπλυσης κι ένα μέρος του κατέληγε στο πάτωμα. Εφόσον το πάτωμα ήταν η αναφορά της μηδενικής τάσης, για πολλά συστήματα ηλεκτρικής τροφοδοσίας, εκείνο το έλασμα βρέθηκε να παίζει ρόλο στο περίεργο πείραμα του Ντρου.

<Αν αυτό το έλασμα δεν ήταν εδώ, ή δεν συνδεόταν με το έδαφος, η συσκευή μου δεν θα είχα παράξει ποτέ το φαινόμενο που μελετάμε>, παρατήρησε ο Ντρου. <Τρέλα>.

<Αυτές είναι οι συμπτώσεις που κάνουν το ανθρώπινο είδος να προοδεύει, φίλε μου>, δήλωσε ικανοποιημένος ο Κομπαγιάσι.

Ο Ντρου γύρισε προς τους φοιτητές που τους παρατηρούσαν εμβρόντητοι.

<Εσύ!>, φώναξε ένα αγόρι που φαινόταν έξυπνο. <Πήγαινε, αμέσως, να φωνάξεις τον καθηγητή σου!>.

<Δεν χρειάζεται να φουντώνεις έτσι, Ντρου. Είμαι πόσην ώρα εδώ>. Μία φωνή ήσυχη και πονηρή, βγήκε πίσω από το παραπέτασμα των φοιτητών, ακολουθούμενη από τον ιδιοκτήτη της, λίγο μετά.

<Α, ε, συγγνώμη, Μόρτον...>, είπε ντροπιασμένος ο Ντρου. <Φαίνεται ότι το έλασμα σου είναι βασικό στοιχείο του πειράματος που κάνουμε κάτω. Σε πειράζει να το αφήσεις εκεί που είναι, για την ώρα;>

<Κανένα πρόβλημα, αγαπητέ συνάδελφε>, του απάντησε ο Μόρτον με σοβαροφάνεια. <Κάνε όπως σε εξυπηρετεί. Ωστόσο...> και τον κοίταξε με χαμογελώντας, <...μου χρωστάς ένα ποτό!>

<Μείνε ήσυχος, Μόρτον, ευχαριστώ>.

Ενώ επέστρεφαν κάτω, ο Κομπαγιάσι μίλησε λίγο με τη Μαόκο και μετά ενημέρωσε τον Ντρου.

<Τώρα, μπορούμε να φτιάξουμε μία δεύτερη πλάκα, να τη χρησιμοποιήσουμε με πρακτικό τρόπο. Θα εξυπηρετούσε μία τετραγωνοποιημένη πλάκα, με πλευρές των 20 εκατοστών και πλάτους 1 χιλιοστόμετρου. Θα την σταθεροποιήσουμε σε μία ρυθμιζόμενη υποστήριξη και θα την τοποθετήσουμε αρχικά στα 10 εκατοστά, πάνω από την πλάκα του σημείου Α. Προφανώς, θα την συνδέσουμε με το πάτωμα, γιατί θα έχει την ίδια ηλεκτρική συμπεριφορά με το έλασμα του εργαστηρίου της Επιστήμης των Υλικών>.

Ο Ντρου στρώθηκε αμέσως στη δουλειά και, μέσα σε μία ώρα, η δευτερεύουσα πλάκα ήταν έτοιμη.

Ο Κομπαγιάσι την τοποθέτησε όπως είχαν πει, μετά έψαξε μέσα στο κουτί των δειγμάτων κάτι για να βάλει στο σημείο Α. Το κουτί ήταν εντελώς άδειο: είχαν χρησιμοποιήσει όλα όσα είχαν στη διάθεσή τους.

<Δεν έχεις τίποτε άλλο να χρησιμοποιήσουμε, Ντρου;> είπε ανυπόμονα ο Κομπαγιάσι.

<Θα πάω να δω...>, ο Ντρου κοίταξε τριγύρω και, μη βρίσκοντας κάτι άλλο, πήρε ένα πλαστικό ποτήρι γεμάτο κρυσταλλικές βελόνες και το έδωσε στον Ιάπωνα.

<Χρησιμοποίησε αυτό. Δεν ξέρω τι είναι, αλλά πιστεύω ότι δεν είναι κάτι ιδιαίτερο>.

Ο Κομπαγιάσι ακούμπησε το ποτήρι στην πλάκα του σημείου Α, μετά, χωρίς να κάνει κάποια ρύθμιση, έκανε νόημα στη Μαόκο.

Εκείνη πάτησε το πλήκτρο ενεργοποίησης και, στη στιγμή, μία πολύ δυνατή έκρηξη ταρακούνησε το εργαστήριο.

Όλοι έπεσαν τρομοκρατημένοι στο έδαφος. Ο Ντρου δεν μπορούσε να αναπνεύσει και πετάχτηκε στην πόρτα. Την άνοιξε διάπλατα και επέστρεψε μέσα για να βοηθήσει τους άλλους.

Η Νόβακ ήταν πεσμένη στο πάτωμα με το πρόσωπο προς τα κάτω, αναισθητη. Ο Σουλτς κι ο Καμαράντα σηκώνονταν εκείνη την ώρα. Λαχανιασμένοι σήκωσαν τη Νορβηγίδα, πιάνοντας την ο Ινδός από τις μασχάλες κι ο Γερμανός από τα πόδια και την έβγαλαν έξω.

Η Μαόκο κι ο Κομπαγιάσι είχαν ήδη βγει έξω από μόνοι τους κι έπαιρναν αέρα με μεγάλες ανάσες.

Ο Ντρου είχε συνέλθει αρκετά και έσπευσε στη Νορβηγίδα. Ο Καμαράντα την κουνούσε δυνατά, ενώ ο Σουλτς της κρατούσε τα πόδια λίγο υπερυψωμένα, για να διευκολύνει την κυκλοφορία. Σε λίγα δευτερόλεπτα, η γυναίκα επανήλθε και με τη βοήθεια των συναδέλφων της, στάθηκε και πάλι στα πόδια της.

Στο μεταξύ, είχαν φτάσει πολλά άτομα από τις γύρω αίθουσες.

Ο Ντρου βιάστηκε να μειώσει τη σπουδαιότητα του συμβάντος, για να μην τραβήξει την προσοχή στην μυστική μελέτη που βρισκόταν σε εξέλιξη.

<Εξερράγη ένα τροφοδοτικό, τίποτα σημαντικό. Ξέρετε πώς είναι, παλιά πράγματα, δεν υπάρχουν χρήματα για να πάρουμε καινούργια και συμβαίνουν τέτοια πράγματα>.

Φοιτητές και καθηγητές από τα άλλα εργαστήρια συγκατένευσαν με κατανόηση και, σιγουρεύοντας ότι τα άτομα που εμπλέκονταν στο συμβάν ήταν καλά, αν και λίγο ταραγμένοι, επέστρεψαν στις δουλειές τους.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε κι η καθηγήτρια Μπράις.

Είχε ακούσει την έκρηξη από μακριά, ενώ βρισκόταν ήδη καθ' οδόν προς το εργαστήριο και βιάστηκε να φτάσει.

<Τι κάνατε;> ρώτησε ανήσυχη βλέποντάς τους έτσι μαυρισμένους, με τα ρούχα τσαλακωμένα και τα μαλλιά φουντωμένα.

<Δεν ξέρουμε ακόμη>, απάντησε ο Ντρου κοιτώντας γύρω του επιφυλακτικά, για να σιγουρευτεί ότι δεν είχε μείνει κανείς ξένος για να ακούσει.

Ξαναμπήκαν με προσοχή στο εργαστήριο.

Ο πάγκος του πειράματος ήταν στη θέση του.

Ο Ντρου έκανε τον γύρω του χώρου και, ξαφνικά, το είδε!

Στην κουζίνα, το μπολ με το νερό είχε εκραγεί.

Ήταν ένα μπολ 10 λίτρων και δεν είχε μείνει ούτε κομματάκι από το πλαστικό.

Τριγύρω, όλα τα μεταλλικά αντικείμενα ήταν κατεστραμμένα κι ακόμη κάπνιζαν. Ο τοίχος ήταν μαυρισμένος και στο πάτωμα υπήρχαν σταγόνες χρωματιστού υγρού, ανάμικτες με πεσμένα κομμάτια των συσκευών που είχαν χτυπηθεί.

<Μα τι κάνατε;> ρώτησε ξανά η Μπράις.

Ο Καμαράντα, ο Σουλτς κι η Νόβακ κοιτούσαν ερωτηματικά τον Ντρου και τους δύο Ιάπωνες.

<Να, φτιάξαμε ένα καινούριο κομμάτι για το μηχάνημα, το συνθέσαμε και δοκιμάσαμε να μεταφέρουμε ένα δείγμα. Αυτό>, είπε αβέβαιος ο Ντρου.

Η Μαόκο κι ο Κομπαγιάσι κοίταζαν ανέκφραστοι μπροστά τους.

<Ένα δείγμα; Τι δείγμα;> ρώτησε θορυβημένη η Μπράις.

<Εε...> συνέχισε ο Ντρου, <... στην πραγματικότητα, τα δείγματα είχαν τελειώσει, έτσι κοίταξα τριγύρω και βρήκα ένα ποτήρι γεμάτο με διάφανους κρυστάλλους, με

τη μορφή καρφιών...σαν αυτά εδώ> και έδειξε ένα ποτήρι πανομοιότυπο με το πρώτο, που ήταν ακουμπισμένο σε ένα ράφι.

Η καθηγήτρια Μπράις χλόμιασε.

<Καταραμένε!> ούρλιαξε, <αυτό είναι ιωδιούχο βηρύλλιο!>

Οι παρευρισκόμενοι την κοίταξαν σαν χαζοί.

<Μα δεν καταλαβαίνετε;> φώναξε ακόμη πιο δυνατά. <Το ιωδιούχο βηρύλλιο είναι έντονα υγροσκοπικό και έχει έντονη αντίδραση με το νερό! Και η αντίδραση παράγει υδροϊώδιο, ένα από τα πιο διαβρωτικά οξέα που υπάρχουν! Είστε τυχεροί που είστε ακόμη ολόκληροι. Μα πώς σας ήρθε στο μυαλό να το βάλετε μέσα στο μπολ με το νερό;>

Οι δύο Ιάπωνες συνέχισα να σιωπούν, αλλά ο Ντρου τους κοίταξε επίμονα.

<Δεν ήταν δυνατόν να προβλέψουμε που θα κατέληγε το σημείο Β, με την καινούργια πλάκα>, άρχισε να λέει ο Κομπαγιάσι με άτονη φωνή. <Αυτό ήταν το πρώτο πλήρες πείραμα και, με βάση αυτό μπορούσαμε να αρχίσουμε να βαθμονομούμε μία κλίμακα διαστάσεων, για να υποδεικνύει τον προορισμό>.

Η Μαόκο συγκατένευσε βιαστικά.

<Μα αντιλαμβάνεστε τον κίνδυνο στον οποίο μας βάλατε;> αναφώνησε η Νόβακ. <Αυτό το δείγμα θα μπορούσε να καταλήξει σε οποιοδήποτε σημείο, ακόμη και μέσα σε άνθρωπο!>

<Και λοιπόν;> της ανταπάντησε η Μαόκο. <Ίσως εσείς, η μεγάλη επιστήμων, είχατε κάποια άλλη λύση; Μήπως μας δώσατε κάποιο χρήσιμο στοιχείο, για να βαθμονομήσουμε το μηχάνημα; Όχι. Έτσι, έπρεπε να πειραματιστούμε εμείς. Και ο κίνδυνος ήταν αποδεκτός. Ήμαστε κι εμείς σε αυτό το εργαστήριο. Το πρόβλημά με εσάς τους Δυτικούς είναι ότι για εσάς ο θάνατος είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να υπάρξει, ενώ για εμάς στην Ανατολή, είναι και θέμα τιμής! Να πεθάνεις με τιμητικό τρόπο, κάνοντας κάτι σπουδαίο είναι μία από τις μεγαλύτερες αξίες μας!> κατέληξε η μικρόσωμη Γιαπωνέζα με μάτια που έβγαζαν φωτιές και σφίγγοντας τις γροθιές της.

Η Νόβακ ήταν έτοιμη να απαντήσει, αλλά ο Ντρου παρενέβη για να ηρεμήσει τα πνεύματα.

<Ηρεμήστε, κυρίες μου. Στο τέλος-τέλος, δεν βλέπω τι άλλο θα μπορούσαμε να κάνουμε, ελλείψει βάσιμης θεωρίας. Μα πώς κατέληξε το ιωδιούχο βηρύλλιο σε ένα εργαστήριο Φυσικής;>

Δεν απάντησε κανείς, ωστόσο η καθηγήτρια Μπράις πήρε το ποτήρι που είχε απομείνει και το πήρε μαζί της. Εκείνο το πρωί έφτασε στη συνάντηση με τα δύο ποτήρια, τα οποία έπρεπε να πάει μετά στο δικό της εργαστήριο, για κάποια πειράματα ρουτίνας. Τα ακούμπησε προσωρνά στο ράφι. Η λιποθυμία και όσα ακολούθησαν με τις ανταλλαγές δειγμάτων ανάμεσα στο εργαστήριο Φυσικής και του γραφείου της, την είχαν κάνει να ξεχάσει εντελώς

το ιωδιούχο βηρύλλιο.

Κεφάλαιο X

Ο Μαρρόν στάθηκε τυχερός.

Μεγάλο μέρος των απαραίτητων υλικών, για την κατασκευή του Μηχανήματος τα βρήκε σε άλλα εργαστήρια Φυσικής και Ηλεκτρολογικής Μηχανικής. Τα υπόλοιπα τα ανέθεσε αμέσως σε έναν προμηθευτή, όχι πολύ μακριά από το Πανεπιστήμιο, που έφτασε με ποδήλατο.

Όλα ήταν μέσα σε ένα κουτί μεσαίου μεγέθους με βάρος περίπου ενός κιλού. Εφόσον ήταν ήδη μεσημέρι, πήγε να φάει στο εστιατόριο του Πανεπιστημίου, παίρνοντας μαζί του και το κουτί.

Όπως κάθε μέρα, το μεσημεριανό στο εστιατόριο ήταν για εκείνον μία ευκαιρία να συναντήσει τη Σαρλίν. Μόλις τον είδε με εκείνο το κουτί και με έκφραση κούρασης, κατάλαβε αμέσως ότι κάτι συνέβαινε, ίσως σε σχέση με την περίεργη συμπεριφορά που είχε ο Τζόσουα τις προάλλες. Αυτό το μυστήριο, αυτή η εσωτερική ένταση που διαφαινόταν, παρά τις προσπάθειες του νεαρού να το καλύψει, την έπειθαν όλο και περισσότερο ότι ο αρραβωνιαστικός της πρέπει να έκρυβε ένα πολύ μεγάλο μυστικό, τόσο μεγάλο που δεν μπορούσε να το πει ούτε σε εκείνη.

Προσπάθησε να τον προσεγγίσει με νάζι.

<Πώς πάει;> ξεκίνησε με τόνο επιτηδευμένα ανήσυχο.

<Ανησυχώ για σένα, Τζόσουα. Είσαι σιωπηλός, δεν μιλάς πια για τις σπουδές σου και δεν έρχεσαι πια στο δωμάτιό μου>, κατέληξε με κακία.

<Ε...με συγχωρείς, αγάπη μου!> προσπάθησε να τη μαλακώσει ο Μαρρόν, <προετοιμάζω μία λίγο δύσκολη συσκευή και έχω επικεντρωθεί πολύ σε αυτό>.

<Δηλαδή δεν έχεις χρόνο για μένα;>, απάντησε εκείνη εκνευρισμένη.

<Όχι, όχι!>, βιάστηκε να την καθησυχάσει εκείνος. <Απλώς, πρόκειται για ένα πολύ ευαίσθητο πείραμα που...>, κοίταξε γύρω του με προσοχή, <...που μόνο εγώ μπορώ να το φροντίσω. Αν πάει καλά, θα έχω τέτοια επιτυχία στις σπουδές μου, που κανείς δεν θα μπορέσει να με φτάσει>, κατάληξε ψιθυρίζοντάς της στο αυτί.

Δεν είχε πει ψέματα αλλά ούτε και αποκάλυψε απόρρητες πληροφορίες. Αισθανόταν καλά με τη συνείδησή του και ήλπιζε να την είχε ικανοποιήσει.

<Αυτό είναι, λοιπόν>. Η Σαρλίν του απάντησε με ψεύτικη ανακούφιση. Ο Μαρρόν ήταν βιβλίο ανοικτό, για εκείνη που είχε φυσικό ένστικτο να καταλαβαίνει τα ψέματα. Επιπλέον, σπουδάζοντας ψυχολογία, είχε κάνει έρευνα στις μικροεκφράσεις του προσώπου: είχε παθιαστεί τόσο πολύ, που είχε ξεκινήσει αμέσως να μελετά ό,τι υλικό μπορούσε να βρει, παράλληλα με τα κανονικά μαθήματα της Σχολής της. Έβλεπε ξεκάθαρα ότι ο Μαρρόν θα πρέπει να είχε κάτι πραγματικά μεγάλο στα χέρια του, αλλά δεν ήταν αυτό που

εκείνος ήθελε να την κάνει να πιστέψει. Υπήρχαν κι άλλα, πολύ περισσότερα από ένα πιθανό λαμπρό αποτέλεσμα για τις σπουδές του. Κάτι που τον ανησυχούσε και την ίδια ώρα τον ξεσήκωνε. Αν εκείνος δεν ήθελε ή δεν μπορούσε να το πει, θα έπρεπε να είναι κάτι πάρα πολύ μυστικό.

«Τότε, όλα είναι εντάξει, Τζόσουα. Όλα είναι καλά», του είπε αδιάντροπα ψέματα.

Ο Μαρρόν πήρε μία ανάσα ανακούφισης και συνέχισε να τρώει, πιστεύοντας ότι την είχε γλιτώσει.

Η Σαρλίν ανταποκρίθηκε με ένα όμορφο χαμόγελο και συνέχισε να παίρνει μεγάλες πιρουνιές από τη σαλάτα της.

«Σκέφτομαι να σου κάνω μία πολύ ωραία έκπληξη, αγάπη μου», είπε από μέσα της και ξεκίνησε να καταστρώνει σχέδιο για να ξεκαθαρίσει με αυτή την υπόθεση μία και καλή.

Δεν άντεχε καθόλου, που το αγόρι της έκρυβε κάτι.

Κεφάλαιο XI

Ο Μαρρόν τελείωσε με το φαγητό, γύρω στη μία, χαιρέτισε τη Σαρλίν και πήγε στο εργαστήριο.

Στη διαδρομή συνάντησε την καθηγήτρια Μπράις. Είχε μία σκοτεινή έκφραση και τον αγνόησε, όταν εκείνος πήγε να τη χαιρετήσει.

Μόλις πέρασε την πόρτα κατάλαβε ότι κάτι πολύ σοβαρό πρέπει να είχε συμβεί. Τα ρούχα των καθηγητών ήταν λερωμένα και τσαλακωμένα, ενώ στο εργαστήριο βασίλευε το χάος. Δύσσομος καπνός έβγαινε ακόμη από το μέταλλο που είχε ακουμπήσει το οξύ, η κουζίνα ήταν διαλυμένη και πολλές συσκευές φαίνονταν ανεπανόρθωτα χαλασμένες. Ευτυχώς, η συσκευή της ανταλλαγής ήταν άθικτη, χάρη σε μία ντουλάπα που την προστάτεψε από την έκρηξη.

Πρόσεξε μία έντονα κακή διάθεση και, κυρίως, μία έντονη εχθρότητα μεταξύ Μαόκο και Νόβακ, οι οποίες κοιτάζονταν εχθρικά.

Ο Ντρου, βλέποντάς τον να μπαίνει, τον φώναξε.

<Είχαμε μία έκρηξη, Μαρρόν>, του εξήγησε ο καθηγητής πολύ σοβαρά.

Ο Ντρου του διηγήθηκε τα πρωινά γεγονότα και κατέληξε με την περιγραφή του ατυχήματος. Ο φοιτητής άκουγε με αυξανόμενη ανησυχία.

<Καθηγητά, αυτό σημαίνει ότι σε κάθε Ανταλλαγή που

θα προσπαθούμε, από εδώ και στο εξής, δεν θα ξέρουμε πού θα είναι το σημείο Β>, αποκάλυψε τους φόβους του ο Μαρρόν. <Αυτό μου φαίνεται πολύ επικίνδυνο. Τι μπορούμε να κάνουμε;>

<Για την ώρα, σταματάμε. Όπως βλέπεις>, κι εδώ ο Ντρου έδειξε τον ίδιο και τους συναδέλφους του, <έχουμε όλοι μας ανάγκη να τακτοποιηθούμε και να φάμε. Βρήκες το υλικό;>

Ο Μαρρόν συγκατένευσε και ακούμπησε το κουτί σε έναν κοντινό πάγκο.

<Πολύ καλά, Μαρρόν. Εσύ έχεις φάει;>

<Φυσικά, καθηγητά.>

<Τέλεια. Μείνε εδώ να φυλάς τον χώρο. Εμείς πάμε να ξαναγίνουμε άνθρωποι. Φώναξε τους άλλους. <Κύριοι, συμφωνούμε όλοι για ένα διάλειμμα;> Εκείνοι συγκατένευσαν ζωηρά. <Σύμφωνοι. Θα βρεθούμε πάλι εδώ, να πούμε...>, κοίταξε το ρολόι του, <στις 16:00>

Οι καθηγητές έφυγαν κι ο Μαρρόν έμεινε μόνος.

Προσπάθησε να τακτοποιήσει λίγο, αλλά το εγχείρημα ήταν παράλογο. Άνοιξε διάπλατα τα παράθυρα για να ανανεωθεί ο αέρας και να διώξει την κάπνα που είχε εγκατασταθεί. Έβαλε ένα ζευγάρι γάντια και με τη βοήθεια μίας σκούπας και ενός φαρασιού μάζεψε όσα σκουπίδια μπόρεσε να βρει. Τα πιο μικρά κομμάτια, μάλλον, θα ήταν σφηνωμένα στις ρωγμές των επίπλων και στις πιο δυσπρόσιτες γωνίες του χώρου. Δεν μπορούσαν να

μαζευτούν, αν δεν τα αποσυναρμολογούσε όλα και δεν έκανε άνω-κάτω όλο το εργαστήριο. Αυτά τα κομμάτια θα βρίσκονταν μετά από χρόνια, λίγα κάθε φορά, από τους υπεύθυνους καθαριότητας, από τους φοιτητές που θα τύγχανε να είναι εκεί. Κανείς τους δεν θα ήξερε πώς κατέληξαν στα πιο σκοτεινά μέρη, κομμάτια διαβρωμένου μετάλλου και λιωμένου πλαστικού.

Τέλος, μερικά κομμάτια, δεν θα βρίσκονταν ποτέ. Θα γίνονταν μέρος του κτιρίου και η σιωπηλή κληρονομία ενός πειράματος που δεν θα το θυμούνταν, αλλά θα ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος για την επιστημονική πρόοδο.

Τελειώνοντας την καθαριότητα, ο Μαρρόν καθάρισε εντελώς έναν πάγκο και με ένα στεγνό καθαριστικό πανί γυάλισε την επιφάνεια, μετά έβαλε πάνω τα υλικά που αγόρασε, βάζοντάς τα ανά είδος και διαχωρίζοντάς τα ανά τυπολογία. Έλειπαν τα κομμάτια που έφτιαχνε ο Ντρου.

Από ένα γραφείο πήρε έναν υπολογιστή με παρόμοια χαρακτηριστικά με αυτό που χρησιμοποίησαν στο πείραμα και εγκατέστησε σε αυτόν το ίδιο λογισμικό που είχε και ο άλλος άλλος. Ολοκλήρωσε την εγκατάσταση με τις παραμέτρους που είχαν σωθεί στους δίσκους που είχαν αντιγράψει τη βραδιά της ανακάλυψης.

Είδε ότι ο πίνακας ήταν γεμάτος εξισώσεις, γραφήματα και περίεργα σχέδια που υπέθετε ότι προσπαθούσαν να απεικονίσουν τις πιθανές διαμορφώσεις της στρέβλωσης του χωροχρόνου. Προσπάθησε να ακολουθήσει τη ροή των

σκέψεων που εξέφραζε αυτή η εργασία, αλλά κατάλαβε ότι δεν ήταν αρκετά δυνατός για να τα καταλάβει όλα. Κατάφερε να καταλάβει από που ξεκινούσε η σκέψη τους, το γενικό πλαίσιο της σχετικότητας, αλλά οι αναλύσεις του ήταν άγνωστες. Υπήρχαν πολλές διορθώσεις κι από αυτό κατάλαβε ότι εκείνα τα πρότυπα μυαλά μάλωναν έντονα για να καθορίσουν την ύπαρξη εκείνου του δυσοίωνα φαινομένου. Διαχώρισε σαφώς, μέσα από διάφορες καλλιγραφίες, ότι διαφοροποιούνταν κατά τρόπο τυχαίο. Η διαίσθηση του ενός ήταν η λύση για το πρόβλημα, στο οποίο ο άλλος είχε κολλήσει και η δουλειά στον πίνακα αντιπροσώπευε με τον πιο κραυγαλέο τρόπο το πόσο οι τρεις καθηγητές ένωναν τις ειδικότητές τους κατά τρόπο που να επιτύχουν ένα μοναδικό σούπερ-μυαλό, χωρίς ο ένας να θέλει να επικρατήσει του άλλου.

Αυτό ήταν το πραγματικό πνεύμα της έρευνας της ομάδας και ο Μαρρόν ήταν ευτυχισμένος που ήταν μέρος αυτής.

Ακόμη παρατηρούσε τον πίνακα, όταν έφτασαν η Μαόκο και ο Κομπαγιάσι. Συζητούσαν έντονα στα Ιαπωνικά, από τα οποία εκείνος δεν καταλάβαινε τίποτα. Ωστόσο, από τον τόνο της φωνής τους κι από την κινησιολογία τους, φαινόταν να καταλαβαίνει ότι η Μαόκο ήθελε με κάθε κόστος να κάνει κάτι, ενώ ο Κομπαγιάσι προσπαθούσε να την αποτρέψει.

Τον είδαν και σταμάτησαν τη συζήτηση.

<Ω, γεια σου Μαρρόν-Σαν>, τον χαιρέτησε ο Κομπαγιάσι. <Ωραία, έφερές το υλικό του δεύτερου Μηχανήματος. Μπορούμε να αρχίσουμε αμέσως να το φτιάχνουμε. Τα πειράματα θα τα συνεχίσουμε σε λίγο>, κατέληξε με έμφαση, κοιτώντας τη Μαόκο κατευθείαν μέσα στα μάτια τονίζοντας το «σε λίγο».

Η κοπέλα έκανε έναν μορφασμό και πήγε να πάρει το φυλλάδιό της, που περιείχε και το σχέδιο του Μηχανήματος.

Ο Μαρρόν προμηθεύτηκε καλώδια διαφόρων ειδών, βίδες, παξιμάδια και διάφορα αξεσουάρ συναρμολόγησης, μετά έβαλε στον πάγκο τα απαραίτητα εργαλεία: πένσες, κατσαβίδια, ψαλίδια, κόφτες κι ένα ηλεκτρικό τρυπάνι για τη διάνοιξη οπών.

Εκείνος κι ο Κομπαγιάσι άρχισαν να τρυπούν τη δευτερεύουσα πλάκα, ενώ η Μαόκο έδινε οδηγίες για τις διαστάσεις. Μετά συναρμολόγησαν τις στήλες που αποτελούσαν τον σκελετό της συσκευής. Έδεσαν μερικά εξαρτήματα στις στήλες και τα σύνδεσαν με ένα κουτί συνδέσμου, που ήταν επάνω στην πλάκα. Ετοίμασαν με μεγάλη προσοχή ένα πηνίο που δημιουργούσε τροφοδοτικό κύκλωμα μαζί με έναν πυκνωτή που αποτελούταν από δύο αντικριστές πλάκες, η απόσταση των οποίων ρυθμιζόταν μέσα από μία μικρομετρική βίδα. Ρύθμισαν την απόσταση ακριβώς στα 3 χιλιοστά, την ίδια τιμή στην οποία είχε βαθμονομηθεί ο πυκνωτής του πρωτότυπου Μηχανήματος.

Μετά από κάθε φάση συναρμολόγησης, η Μαόκο

επιβεβαίωσε ότι οι σύνδεσμοι και οι ρυθμίσεις ήταν απόλυτα σύμφωνες με το σχέδιο.

Ακούμπησαν τη γεννήτρια υψηλής τάσης στην πλάκα και τη σύνδεσαν στο κουτί συνδέσμου και στο πηνίο.

Οι παράμετροι που μεταβάλλονταν κατά τη διάρκεια των πειραμάτων, αντιδρούσαν στην τάση, στο κύκλωμα και στη μορφή του κύματος που παρήγαγε η γεννήτρια, γι' αυτό τις σύνδεσαν με τον υπολογιστή, μέσω ενός καλωδίου επικοινωνίας.

Ενώ τοποθετούσαν τα στηρίγματα για τα δύο πλέγματα ιονισμού, έφτασε ο Ντρου, ακολουθούμενος κατά πόδας από τη Νόβακ, τον Σουλτς και τον Καμαράντα.

<Βλέπω ότι έχετε προχωρήσει. Συγχαρητήρια!> είπε ο Ντρου παρατηρώντας τη δουλειά που είχαν κάνει. Πήγε να πάρει ένα κουτί και το έδωσε στον Μαρρόν. <Εδώ είναι τα κομμάτια που έφτιαξα σήμερα το πρωί. Μένουν ακόμη η πλάκα, για το σημείο A και η δευτερεύουσα πλάκα>. Κοίταξε τον Κοπαγιάσι, αβέβαιος.

Ο Ιάπωνας ανταπέδωσε το βλέμμα σοβαρός.

<Το Μηχάνημα θα πρέπει να είναι ακριβώς το ίδιο, Ντρου-Σαν>, απάντησε. <Αν συμπεριφερθεί με πανομοιότυπο τρόπο με εκείνον του πρωτότυπου μηχανήματος, τότε ξέρουμε ότι το Φαινόμενο της Ανταλλαγής είναι μία επιστημονική πραγματικότητα, η οποία αναπαράγεται και χρησιμοποιείται, αλλιώς θα πρέπει αναγκαστικά, όσα έχουμε κάνει ως τώρα να περάσουν στη

λήθη>.

Η Νορβηγίδα, ο Ινδός και ο Γερμανός ήταν ήδη στον πίνακα, συγκεντρωμένοι όλοι σε μία ιδιαίτερη εξίσωση.

Ο Ντρου ήταν σε τεντωμένο σκοινί και δεν είχε εναλλακτικές.

Πήγε στον πάγκο των μηχανικών εργασιών κι ετοίμασε και τις δύο πλάκες.

Όταν τις πήγε στον Κομπαγιάσι και τους λοιπούς, είδε ότι όλα τα υπόλοιπα είχαν ήδη συναρμολογηθεί. Η Μαόκο καθοδηγούσε τον Μαρρόν στην λεπτή ρύθμιση μίας μικρομετρικής απόστασης¹¹.

<Λίγο...ακόμα...όχι, πολύ!> η Γιαπωνέζα μετρούσε με ένα ψηφιακό μικρόμετρο τον χώρο ανάμεσα στα πλέγματα ιονισμού. <Αργά προς τα πίσω...κι άλλο...φτάνει! Λίγο ακόμη, αλλά ίσα-ίσα...προσοχή...και...στοπ!>

Ο Μαρρόν πήρε αμέσως το χέρι του από τις μικρομετρικές βίδες, χωρίς να φέρει αντίρρηση.

Η Μαόκο σηκώθηκε, πήρε μία ανάσα και μετά έσκυψε πάλι πάνω από τον πάγκο, για να επαναλάβει τη μέτρηση και να επιβεβαιώσει την αντιστοιχία με το σχέδιο.

<437 μίκρον. Τέλεια. Σφίξε τις βίδες>.

Ο Μαρρόν άνοιξε κι έκλεισε πολλές φορές το χέρι του, για να χαλαρώσουν οι πιασμένοι μύες του, μετά πλησίασε αργά τις μακρομετρικές βίδες και με την μέγιστη λεπτότητα έσφιξε τον ομοκεντρικό δακτύλιο σύνδεσης στις βίδες. Κράτησε την ανάσα, για να μην προκαλέσει ανεπιθύμητη

κίνηση στο χέρι του. Απομακρύνθηκε και κοίταξε τη Μαόκο.

Η Γιαπωνέζα δεν είχε πάρει στιγμή τα μάτια της από το μικρόμετρο.

<Εντάξει>, δήλωσε κοιτώντας έντονα την οθόνη του οργάνου.

Κοίταξε τον Ντρου.

<Κατά τη γνώμη μας,> συνέχισε κοιτώντας τον Κομπαγιάσι, που συγκατένευσε, <αυτή η ρύθμιση μάλλον είναι κρίσιμη, όσον αφορά το σχέδιο. Κατά τη διάρκεια της παραγωγής ενέργειας που προκύπτει ενεργοποιώντας την ανταλλαγή, τα πλέγματα παράγουν ένα ξεχωριστό ιονισμένο πεδίο, που πυροδοτεί ένα δευτερεύον φαινόμενο στον περιβάλλοντα χώρο, συνδυάζεται με τις πλάκες του σημείου A, την κύρια και τη δευτερεύουσα και, με κάποιον τρόπο, οδηγεί στην ίδια την Ανταλλαγή>.

<Ο υπολογιστής έδωσε στη γεννήτρια υψηλής τάσης την εντολή παραγωγής ενός ερεθίσματος ενέργειας, διάρκειας μισού δευτερολέπτου>, συνέχισε ο Κομπαγιάσι. <Παρατηρήσαμε ότι η διαφοροποίηση της παραμέτρου της διάρκειας επηρεάζει λίγο τη λειτουργία. Το φαινόμενο παράγεται πάντα με τον ίδιο τρόπο, με την προϋπόθεση ότι η διάρκεια είναι τουλάχιστον 2/10 του δευτερολέπτου. Πάνω από αυτό το όριο, δεν εμφανίζονται αλλαγές στο αποτέλεσμα της Ανταλλαγής. Θεωρούμε ότι το ιονισμένο πεδίο των πλεγμάτων φτάνει τη βέλτιστη ένταση, όταν

ορίζεται τουλάχιστον η ελάχιστη διάρκεια, πηγαίνει την K22 στα 1123,08V και την απόσταση των δικτύων, στα 437 μίκρον. Άλλες ρυθμίσεις του συστήματος αλλάζουν τις διαστάσεις και το σχήμα αυτού που ανταλλάσσεται, ενώ από πλευράς συντεταγμένων του προορισμού, είναι αναγκαίο να πειραματιστούμε ξεκινώντας από το σημείο B, που η δευτερεύουσα πλάκα μετέφερε σε αυτό το εργαστήριο>.

<Ωραία>, συγκατένευσε ο Ντρου, έχοντας σκοτεινιάσει.

Συναρμολόγησαν την πλάκα A και την πλακέτα A2, όπως είχαν βαφτίσει τη δευτερεύουσα πλάκα, κι η Μαόκο ήλεγξε και πάλι όλους τους συνδέσμους και τις ρυθμίσεις.

Ο Μαρρόν κάθισε στον υπολογιστή, ξεκίνησε το απαραίτητο πρόγραμμα και επιχείρησε να επικοινωνήσει με τη γεννήτρια. Λειτουργούσε τέλεια. Στράφηκε προς τους άλλους, με ερωτηματικό ύφος.

Ο Ντρου ήταν σε τεντωμένο σκοινί. Όλα ήταν έτοιμα για να δοκιμάσουν το δεύτερο Μηχάνημα, αλλά εκείνος φοβόταν, πραγματικά, ότι η Ανταλλαγή θα μπορούσε να γίνει μέσα σε κάποιον άνθρωπο. Θα ήταν μία καταστροφή, μία τραγωδία για την καριέρα του και για το μέλλον της Επιστήμης. Και για το θύμα, για να λέμε και την αλήθεια.

Ο Κομπαγιάσι τον κοιτούσε όπως θα κοιτούσε ένας Σαμουράι έναν συνάδελφό του που δίσταζε να αυτοκτονήσει για την τιμή του. Ο Ντρου κατάλαβε την απέχθεια του φίλου του, αλλά δεν μπορούσε να κάνει κάτι.

Δεν φοβόταν μόνο για τον ίδιο, αλλά και για όλους τους άλλους.

Η Μαόκο βύθισε τις γροθιές της στα πλευρά της, έγειρε το κεφάλι κι έμεινε να τον κοιτά στραβά, αγέλαστη, περιμένοντας.

Ο Μαρρόν τον κοιτούσε νευρικός.

Ο Ντρου δίσταζε ακόμα, ήταν αβέβαιος, αλλά στο τέλος το αποφάσισε.

<Εντάξει>, ανακοίνωσε. <Ας το δοκιμάσουμε>.

Η Μαόκο πλησίασε τον υπολογιστή και κοίταξε τον Μαρρόν με νόημα. Εκείνος κατάλαβε αμέσως, ανακουφισμένος που του αφαιρέθηκε αυτή η ευθύνη.

Η Μαόκο κάθισε και καταχώρησε, εν ριπή οφθαλμού, όλες τις απαραίτητες παραμέτρους και μετά κοίταξε τον Ντρου.

<Ένα δείγμα, παρακαλώ>, είπε με τραχιά φωνή, όπως ο άνεμος που μαστιγώνει την κορυφή του όρους Φούτζι.

Ο Ντρου κοίταξε τριγύρω, διάλεξε ένα γυάλινο πρίσμα και το ακούμπησε στην κύρια πλάκα.

Η Μαόκο κοίταξε τον Κομπαγιάσι, ο οποίος παρατηρούσε για μία τελευταία φορά τον εξοπλισμό, για να σιγουρέψει ότι φαινόταν να είναι όλα στη θέση τους και συγκατένευσε.

Η Γιαπωνέζα πλησίασε το δάχτυλό της στο πλήκτρο ενεργοποίησης, μετατόπισε το βλέμμα της στο δείγμα και ήταν έτοιμη να πατήσει το πλήκτρο, όταν ένα ουρλιαχτό από

τη Νόβακ τη σταμάτησε στη στιγμή.

<Σταματήστε!> ούρλιαξε τρέχοντας προς τον πάγκο, ακολουθούμενη από τον Σουλτς και τον Καμαράντα.

<Μην ενεργοποιείται το Μηχάνημα! Μείνετε ακίνητοι!>, διέταξε ταραγμένη.

Η Μαόκο πήρε το χέρι της από το πληκτρολόγιο και κοίταξε με μίσος τη Νόβακ.

<Καταλάβαμε τι γίνεται με τις συντεταγμένες>, συνέχισε η Νορβηγίδα. <Συνδέεται άμεσα με την απόσταση ανάμεσα στην κύρια και τη δευτερεύουσα πλάκα, σύμφωνα με μία μαθηματική συνάρτηση που θα συζητήσουμε μετά, αλλά το πρόβλημα είναι ότι είναι ότι, κατ' εμάς, υπάρχει ιδιαίτερη σχέση και με το μήκος Planck>¹².

Ο Ντρου την κοιτούσε έκπληκτος.

<Τι, ακριβώς, θέλετε να πείτε;>

<Θέλω να πω ότι κάποιες από τις περίφημες παραμέτρους σας επηρεάζουν και τις συντεταγμένες του προορισμού, αλλά μόνο αν έχουν εγκατασταθεί με τιμές ακριβείας, και σύμφωνα με καλά καθορισμένους συνδυασμούς>, ανακοίνωνε θριαμβευτικά η Νόβακ. <Μέχρι σήμερα το πρωί ο προορισμός ήταν σταθερά στο γραφείο της καθηγήτριας Μπράις, μόνο επειδή η αναφορά της απόστασης ανάμεσα στην πλάκα του σημείου Α και του ελάσματος που ήταν πάνω, δεν τροποποιήθηκε από έναν τυχαίο συνδυασμό παραμέτρων. Όταν συναρμολογήσατε την καινούργια και μικρή δευτερεύουσα πλάκα, το πείραμα

λειτούργησε με τον ίδιο τρόπο, μόνο επειδή με την ελάχιστη απόσταση μεταξύ των πλακών και ο προορισμός της ανταλλαγής ήταν κοντινή. Εξήγαμε μία προσεγγιστική συνάρτηση, που είναι σε θέση να εξηγήσει αυτή τη συμπεριφορά. Για καλή τύχη όλων μας, στα πειράματά σας δεν έχετε βρει ακόμη τους κρίσιμους συνδυασμούς. Υπάρχουν τρεις παράμετροι η K9, η K14 και η R11 που, κατ' εμάς, αποτελούν την τριάδα μετατόπισης. Η τριάδα μετατοπίζει το σημείο B, από μία απλή τοποθεσία που συνδέεται με την απόσταση ανάμεσα στην πλάκα A και την πλάκα A2, βελτιωμένη με τη συνάρτηση που ανέφερα νωρίτερα, σε μία καθόλα αυθαίρετη θέση στον χώρο. Και όταν λέω αυθαίρετη εννοώ «οπουδήποτε». Ο Καμαράντα και ο Σουλτς συγκατένευαν ζωηρά.

<Θέλετε να πείτε...>, τραύλισε ο Ντρου.

<Θέλω να πω, αγαπητέ καθηγητά Ντρου, ότι καθορίζοντας τυχαία την τριάδα, μπορούμε να τοποθετήσουμε το σημείο B σε μία οποιαδήποτε θέση στο άγνωστο Σύμπαν>, κατέληξε με μάτια που έλαμπαν και με μία δαιμόνια έκφραση.

Ο Ντρου έγινε κατακόκκινος. Κρατούσε την ανάσα του, όσο εξηγούσε η επιστήμων, και τώρα χρειαζόταν οξυγόνο.

Τον Μαρρόν τον έλουσε κρύος ιδρώτας, μόλις κατάλαβε, ενώ ο Κομπαγιάσι κι η Μαόκο χαμογελούσαν ικανοποιημένοι. Ποιος ξέρει γιατί;

<Το μήκος Planck μπαίνει στην εξίσωση της μετατόπισης

καθορίζοντας τις διακριτές θέσεις του σημείου B>, εξήγησε ο Σουλτς. <Αυτό σημαίνει ότι μπορούμε, για παράδειγμα, να πάμε το σημείο B στην επιφάνεια του Δία, στις συντεταγμένες με γεωγραφικό πλάτος 30 μοίρες Βόρεια και μήκος 125 μοίρες Ανατολικά, αλλά ούτε μέτρο πιο μπροστά, πιο πίσω, πάνω ή κάτω. Ο εναλλακτικός πλησιέστερος προορισμός, θα μπορούσε να βρίσκεται σε απόσταση 100 χιλιομέτρων. Προσέξτε, έδωσα ένα παράδειγμα μόνο, γιατί τις πραγματικές τιμές προσπαθούμε ακόμη να τις βρούμε. Στο μεταξύ, πρέπει να πειραματιστούμε με την τριάδα>.

<Οπότε...> είπε ο Ντρου.

<Οπότε,> παρενέβη ο Καμαράντα, <αν το Μηχάνημα που μόλις κατασκευάσατε έχει διαφορά κατασκευής ή ρύθμισης, ο προορισμός θα μετατοπιστεί, απ'όσο περιμένουμε. Αντίθετα με την περιοχή, του πλέον σπασμένου μπολ με το νερό, το σημείο B, βρίσκεται αλλού και η μέτρηση της μετατόπισης, θα είναι ανάλογη του μήκους Planck, σύμφωνα με τη συνάρτηση που μόλις βρήκαμε>.

<Το Μηχάνημα είναι το ίδιο!> αναφώνησε η Μαόκο με μνησικακία, αλλά ο Κομπαγιάσι ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της, για να την ηρεμήσει.

<Έχουμε πλέγματα ιονισμού με gap^{13} 437 μίκρον>, είπε ο Ιάπωνας. <Το μικρόμετρο που χρησιμοποιήθηκε για τη μέτρηση του κενού, έχει ανάλυση ενός μίκρον, έτσι η ακριβής τιμή μπορεί να είναι από 436,5 έως 437,4 μίκρον¹⁴.

Υποθέτουμε ότι, στην πραγματικότητα, το *gap* είναι ίσο με 436,9 μίκρον. Πού θα είναι το σημείο B;>

Η Νόβακ, ο Καμαράντα κι ο Σουλτς πήγαν στον πίνακα, έσβησαν ένα τμήμα που δεν ήταν απαραίτητο κι ανέπτυξαν τη συνάρτηση με βάση τα πραγματικά δεδομένα που μόλις τους γνωστοποιήθηκαν. Η εξίσωση ήταν πολύπλοκη και χρειάστηκαν μερικά λεπτά. Μετά ο Σουλτς σημείωσε σε ένα χαρτί το αποτέλεσμα και οι τρεις τους γύρισαν στον πάγκο.

<Υποθέτοντας ότι δεν συνδέεται κάποια τριάδα>, ξεκαθάρισε ο Γερμανός, <δηλαδή αφήνοντας τις παραμέτρους ως έχουν, το σημείο B θα είναι στα 18,6 μέτρα, σύμφωνα με το μολ με το νερό. Την κατεύθυνση της μετατόπισης δεν ξέρουμε να την προσδιορίσουμε ακόμη, έτσι φανταστείτε ότι έχουμε μία σφαίρα με ακτίνα 18,6 μέτρα, με κέντρο το μολ με το νερό. Επομένως, το νέο σημείο B βρίσκεται κάπου στην επιφάνεια αυτής της σφαίρας>.

Ο Ντρου κοίταξε έξω από το παράθυρο.

Είχε σκοτεινιάσει ήδη. Λίγα άτομα κυκλοφορούσαν στους δρόμους του Πανεπιστημίου, που ήταν κοντά στο εργαστήριο. Στα ψηλότερα πατώματα, ίσως να μην υπήρχε κανείς, όπως και στους γειτονικούς χώρους. Η επιφάνεια της φανταστικής σφαίρας περνούσε και υπογείως, όμως. Θα μπορούσαν να υπάρχουν αγωγοί αερίου εκεί; Ο Ντρου θεωρούσε πως δεν θα υπήρχαν. Τον είχε καταλάβει μία αβάσταχτη αίσθηση ανικανότητας σε συνδυασμό με

παραίτηση. Του φαινόταν ότι είχε έναν ογκόλιθο στο στήθος, που του εμπόδιζε την αναπνοή. Πήγε στην πόρτα, την άνοιξε και βγήκε στο βραδινό αέρα του Μάντσεστερ του. Εισέπνευσε με βαθιές ανάσες, συνεχόμενα, ενώ οι άλλοι τον κοιτούσαν από μέσα.

Μπορούσε να ζητήσει από τον ΜακΚίντοκ τη δικαιοδοσία να κάνει ένα τέτοιο πείραμα; Όχι, ο Σκωτσέζος το είχε αποφασίσει, θα τον χλεύαζε που ξεκίνησε όλη αυτή τη φασαρία και δεν ήταν σε θέση να την ελέγξει.

Έπρεπε να αναλάβει τις ευθύνες του και τους κινδύνους που υπήρχαν.

Ξαναμπήκε και απευθύνθηκε στον Σουλτς.

<Ποια θα ήταν η ακτίνα της φανταστικής σφαίρας, στην περίπτωση που το *gap* του πλέγματος ιονισμού ήταν 436,5 μίκρον και πόσο με 437,4;>

<Περίπου 62 χιλιόμετρα στην πρώτη περίπτωση και 15 στη δεύτερη>. Το είχαν ήδη υπολογίσει, όντες προνοητικοί. <Κι αν το *gap* ήταν 436,99, η σφαίρα θα είχε ακτίνα λίγων μέτρων, διχοτομώντας και τα σώματά μας>, πρόσθεσε ο Σουλτς, στο τέλος.

Ο Ντρου άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, για μία στιγμή, και μετά τον κατέλαβε ένα είδος νάρκης.

Πώς θα μπορούσε να πειραματιστεί με τόση ανοχή;

Δεν μπορούσε. Και την ίδια στιγμή δεν είχε εναλλακτικές.

<Θα το κάνουμε>, είπε με σοβαρή φωνή, γέρνοντας το κεφάλι του προς τα κάτω, κοιτώντας το πάτωμα με γεμάτα

μάτια.

Όλοι πήγαν γύρω από τον πάγκο με το δεύτερο Μηχάνημα. Τη Νόβακ την έλουζε κρύος ιδρώτας, ενώ ο Μαρρόν κρατήθηκε λίγο μακριά, σαν αυτό να μπορούσε να τον προστατέψει με κάποιο τρόπο.

Η Μαόκο παρατήρησε για άλλη μία φορά όλο το σύστημα και, μετά, πάτησε το πλήκτρο με αποφασιστικότητα.

Μία κόκκινη και πυκνή μάζα εμφανίστηκε στη θέση του γυάλινου πρίσματος, κατεστραμμένη και ξεκίνησε να κυλά αργά από την πλακέτα.

Πλοπ.

Πλοπ.

Σχεδόν, όλοι οι παρευρισκόμενοι χλόμιασαν.

Ο Ντρου έκανε επί τόπου εμετό, ενώ μετά έπεσε στα γόνατα πάνω στον εμετό του. Της Νόβακ λύγισαν τα πόδια και γραπώθηκε από ένα κοντινό ράφι, χλομή σαν πεθαμένη.

Ο Καμαράντα κι ο Σουλτς είχαν πετρώσει, ενώ οι Ιάπωνες ήταν ανέκφραστοι.

Ο Μαρρόν είχε ανοίξει διάπλατα μάτια και στόμα, εμβρόντητος.

Μετά από λίγο, όμως, κοιτάζοντας την κόκκινη μάζα, πρόσεξε κάτι.

Πλησίασε, για να παρατηρήσει καλύτερα.

Κάτι υπήρχε, μέσα στον πολτό.

Πήρε μία λαβίδα και με εξαιρετική προσοχή τη βύθισε μέσα στη μάζα.

Δίστασε για λίγο, αλλά μετά έκλεισε τις άκρες του εργαλείου πάνω από ένα στερεό κομμάτι.

Με μεγάλη προσοχή ξαναέβγαλε τη λαβίδα και έβαλε στον πάγκο το δείγμα που πήρε.

Οι άλλοι ακολουθούσαν τις κινήσεις του σαν υπνωτισμένοι, εκτός από τον Ντρου που ήταν ακόμη γονατισμένος και ταραγμένος.

Ο Μαρρόν εξέτασε το αντικείμενο για λίγο, μετά πήρε ένα μικρό δοχείο και το γέμισε με νερό από τη διπλανή βρύση.

Ξαναπήρε το δείγμα με τη λαβίδα και το βύθισε στο νερό, κρατώντας το. Το κούνησε μερικές φορές για να το καθαρίσει και το νερό στο δοχείο έγινε κόκκινο.

Σήκωσε αργά τη λαβίδα, εμφανίζοντας το καθαρό δείγμα.

Ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπό του κι έβγαλε μία ηχηρή ανάσα ανακούφισης. <Καθηγητά>, φώναξε, <Καθηγητά, Ντρου...>

Ο Ντρου κούνησε το κεφάλι του, σαν να μην ήθελε να ξέρει.

<Καθηγητά>, φώναξε πάλι ο Μαρρόν, <Είναι όλα εντάξει, Καθηγητά. Ελάτε να δείτε>.

Ο Ντρου σηκώθηκε με κόπο, απρόθυμα και διστακτικός στο να πλησιάσει στον πάγκο.

Αυτό που είδε τον άφησε άναυδο.

Ο Μαρρόν κρατούσε στη λαβίδα ένα κομμάτι κόκκινου πλαστικού, στο οποίο ήταν πιασμένη μία τυπωμένη ετικέτα.

<Αυτό είναι η σάλτσα τομάτας που βάζω πάντα στην μπριζόλα μου>, εξήγησε ο φοιτητής. <Το εστιατόριο του Πανεπιστημίου την αγοράζει απευθείας από Ιταλία, από έναν μικροπαραγωγό και τη φυλά σε ένα έναν ψυκτικό θάλαμο, περίπου 20 μέτρα ανατολικά από εδώ>.

<Ξέρετε ότι είναι πολύ ωραία;>, κατέληξε ο Μαρρόν. <Είναι αρωματισμένη με ρίγανη, που είναι το αγαπημένο μου καρύκευμα>.

Κεφάλαιο XII

Η Μαόκο επέστρεψε στο διαμέρισμά της, περπατώντας στους δρόμους του Πανεπιστημίου με τον απαλό φωτισμό από τα βικτωριανού τύπου φώτα. Ο βραδινός αέρας ήταν δυνατός και αναζωογονητικός, μετά από μία μέρα σαν κι εκείνη.

Ήταν πάρα πολύ κουρασμένη αλλά, ταυτόχρονα, ενθουσιασμένη από τα αποτελέσματα που πήραν.

Απίστευτο ότι μέσα σε μία μέρα μπόρεσαν να κατασκευάσουν ένα δεύτερο Μηχάνημα, που λειτουργούσε, και να πάρουν, επιπλέον, μία πρόχειρη θεωρία του φαινομένου. Ο Ντρου είχε επιλέξει σωστά την ομάδα του και η συνένωσή αυτών των διανοιών είχε παράγει ένα εξαιρετικό αποτέλεσμα.

Ήταν ευτυχισμένη που ο Κομπαγιαόσι την είχε φέρει μαζί του. Ήξερε ότι είχε συμμετάσχει επάξια στην έρευνα κι αυτό τη γέμιζε περηφάνια. Τελικά, κατάφερε να μετρήσει το *gap* του πλέγματος ιονισμού με μόνο 0,1 μικρόν σφάλματος, τιμή εξαιρετικά μειωμένη, δεδομένου ότι είχε χρησιμοποιήσει ένα μικρόμετρο με ανάλυση ενός μικρόν..

Έφτασε μπροστά στην πόρτα της, σε εκείνη την αρκετά απομονωμένη πτέρυγα του συγκροτήματος. Έκανε το πρώτο βήμα προς τα μέσα, όταν ένα γρήγορο βάδισμα την έκανε να γυρίσει ξαφνικά.

Από το σκοτάδι, ξεπρόβαλε η Νόβακ, που παρουσιάστηκε μπροστά της με μάτια που έβγαζαν φλόγες.

<Δεσποινίς Γιαμαζάκι!>, απευθύνθηκε σε εκείνη με τραχύτητα. <Πώς επιτρέψατε στο εαυτό σας, σήμερα, να απευθυνθείτε σε μένα με αυτό τον τρόπο; Εσείς είστε μία απλή φοιτήτρια!> Έκανε ένα βήμα μπροστά με ορμή, περνώντας έτσι το κατώφλι του καταλύματος.

<Σε τόσα χρόνια διδασκαλίας, δεν έχω γνωρίσει ποτέ κάποιον τόσο αγενή, όσο εσάς!> συνέχισε με περιφρόνηση. <Ίσως, στη χώρα σας, τη χώρα αυτών που τρώνε ρύζι, να συνηθίζετε να σας συμπεριφέρονται σαν σάκο του μποξ, αλλά στη Δύση πφφφ...!>

Η Μαόκο τη χτύπησε στο στόμα με το χέρι της, κρατώντας το κλειστό με τη βία. Με το άλλο χέρι της έπιασε τον δεξί καρπό και, ταυτόχρονα, κάρφωσε τα μάτια της απευθείας στα μάτια της Νορβηγίδας. Τα είχε ανοίξει διάπλατα, με αφύσικο τρόπο, χωρίς να κλείνει τα βλέφαρα και οι μαύρες κόρες τους φαίνονταν να διογκώνονται υπερβολικά, εκπέμποντας ένα υπνωτικό υγρό που έμπαινε στα μάτια της Νόβακ και την παρέλυε σιγά-σιγά.

Με το ένα πόδι χτύπησε την πόρτα κλείνοντάς την ξανά, μετά, πάντα κοιτώντας σταθερά την Νορβηγίδα, έσφιξε πολύ δυνατά το χέρι της στο στόμα της.

Η Νόβακ έμεινε ακίνητη, με τα χείλη μισάνοιχτα και τα μάτια διάπλατα ανοικτά.

Η Μαόκο της έβγαλε αργά την τσάντα από τους

ώμους, μετά της έπιασε αργά τον αριστερό καρπό και τον έβαλε πάνω από τον δεξιό, τον οποίο ήδη κρατούσε, σταυρώνοντάς και κρατώντας τα ίσια με το ένα χέρι.

Χωρίς να πάρει το βλέμμα, με το ελεύθερο χέρι έψαξε μία ψάθινη τσάντα που είχε ακουμπισμένη σε ένα κοντινό έπιπλο και έβγαλε ένα ρολό σκoiνί γιούτα. Το ψηλάφησε για να βρει τη σωστή άκρη, την κράτησε και με επιδεξιότητα άφησε τα υπόλοιπα ρολό να πέσει στο πάτωμα.

Έκανε μερικούς γύρους με το σκoiνί, γύρω από τον καρπό, μετά πήγε να πιάσει τον άλλο και, στο τέλος, έκανε μερικούς γύρους και στο σημείο που διασταυρώνονταν οι καρποί, σφίγγοντας το με έναν διπλό κόμπο.

Η Νόβακ είχε ακινητοποιηθεί εντελώς.

Η Μαόκο άφησε να κυλήσει λίγο σκoiνί, έτσι ώστε να το κρατά τεντωμένο με τους καρπούς της Νορβηγίδας σηκωμένους στο ύψος της κοιλιάς.

Διπλώθηκε ελαφρά στα γόνατα και με το άλλο χέρι μάζεψε το σκoiνί, μετά από μία πολύ γρήγορη κίνηση των ματιών έβαλε στόχο και το πέταξε με δεξιοτεχνία σε ένα γάντζο από παχύ σφυρήλατο σίδηρο, ο οποίος ήταν καρφωμένος στην οροφή, από το οποίο κρεμόταν μία παλιομοδίτικη λάμπα.

Από το ρολό που είχε πέσει εκεί δίπλα, πήρε την άλλη άκρη του σκoiνιού και άρχισε να τραβά αργά και με τα δύο χέρια, σηκώνοντας τους καρπούς της Νόβακ ψηλά.

Συνέχισε να τραβά, μέχρι που τα χέρια της Νορβηγίδας

βρίσκονταν πάνω από το κεφάλι της και άρχισαν να τεντώνουν. Η Νόβακ έβγαλε ένα πνιχτό βογγητό αλλά σταμάτησε αμέσως, συνεχίζοντας να κοιτά μπροστά της με κενό βλέμμα.

Η Μαόκο τράβηξε κι άλλο, πιο αργά, αλλά σταθερά. Τα χέρια πλέον στην ευθεία ήταν τεντωμένα στο μέγιστο και άρχισαν να σηκώνουν το βάρος του σώματος. Η Νόβακ άρχισε να βογκά απαλά, χωρίς διακοπή, ενώ το μέτωπό της γυάλιζε από τον ιδρώτα. Η Μαόκο τράβηξε ακόμη λίγο, μέχρι που τα πόδια της Νορβηγίδας σηκώθηκαν με μία γωνία περίπου 60 μοιρών, σε σχέση με το πάτωμα. Σε εκείνο το σημείο έδεσε την ελεύθερη άκρη του σκοινιού σε ένα συμπαγές άγκιστρο για πετσέτες που ξεπρόβαλε από τον τοίχο, δίπλα από το νεροχύτη της κουζίνας.

Πήρε από την ψάθινη τσάντα ένα κομμάτι σκοινί, πιο κοντό, κι έδεσε τους αστραγάλους της Νόβακ, πιέζοντας τον έναν με τον άλλον, και μετά ευχαριστήθηκε βλέποντας το έργο της.

Η Νορβηγίδα κρεμόταν από το ταβάνι, τεντωμένη και σε απόλυτα οριζόντια θέση, συγκρατώντας σταθερά τα πόδια της, που ήταν το μόνο σημείο υποστήριξης που της είχε απομείνει.

Δεν βογκούσε πια. Τώρα ανέπνεε αργά, λαχανιασμένη, ενώ όλο της το σώμα είχε καλυφθεί με ιδρώτα από το τέντωμα των μυών.

Το πουκάμισό της είχε βγει από τη φούστα της,

αφήνοντας ακάλυπτο ένα κομμάτι της ιδρωμένης κοιλιάς της.

«Όχι κι άσχημα», συνεχάρη τον εαυτό της η Μαόκο.

Κλείδωσε την πόρτα της εισόδου, έβγαλε το σακάκι και τα παπούτσια της, πήγε στο μπάνιο κι ετοίμασε ένα γιαπωνέζικο τσάι. Ροκάνισε με όρεξη τα μπισκότα της και στο τέλος κάθισε σε μία πολυθρόνα με ένα μυθιστόρημα. Ήταν μία πολύ μεγάλη και κουραστική μέρα. Αισθανόταν την ανάγκη να χαλαρώσει. Οι συναισθηματικές περιπέτειες της ηρωίδας του βιβλίου, την πήγαιναν σε έναν φανταστικό κόσμο, που όμως ήταν τόσο ρεαλιστικός. Οι Ιάπωνες είχαν μία ιδιαίτερη ευαισθησία με τις εναλλαγές, τις λεπτομέρειες κι ένα ανώτερο επίπεδο ενδοσκόπησης. Ιδίως οι γυναίκες ακούν συνεχώς και αλληλεπιδρούν με το περιβάλλον, με έναν βαθύτερο τρόπο. Η Μιντόρι ήταν μία φοιτήτρια φιλολογίας ερωτευμένη με τον Νομπόρου, έναν νεαρό ψαρά που ζούσε σε ένα χωριό 100 χιλιόμετρα μακριά. Είχαν γνωριστεί σε ένα πάρκο, την προηγούμενη χρονιά, στις εκδηλώσεις της άνθησης των κερασιών¹⁵ κι είχαν ερωτευτεί παράφορα. Κάθε σκέψη της ήταν και δική του. Είχαν ανακαλύψει ότι καταλάβαιναν ο ένας τον άλλο τόσο βαθιά, που πλέον θεωρούσαν ότι ήταν το ίδιο άτομο που δεν μπορούσε να διαχωριστεί. Ο Νομπόρου, έκανε μία δύσκολη δουλειά. Έβγαινε με τη βάρκα μέσα στη βαθιά νύχτα με τους φίλους του, για να ψαρέψει, και η θάλασσα ήταν συχνά ταραγμένη. Ένας από τους νεαρούς είχε πέσει μία φορά

από τη βάρκα. Φώναζε, μέσα στο σκοτάδι, αλλά εκείνοι δεν μπορούσαν να τον δουν. Έριξαν διάφορα σωσίβια προς τη φωνή, αλλά με το κάθε κύμα η φωνή απομακρυνόταν όλο και πιο πολύ. Μέχρι που σιώπησε. Μόνο ο αδιάφορος βίαιος παφλασμός των κυμάτων στα πλάγια της βάρκας και ένα δίχτυ ριγμένο στη σκοτεινή θάλασσα.

“ Σε νιώθουμε κοντά μας, Ριού,

σε νιώθουμε κοντά μας.

Κάθε βράδυ, θα σε επισκεπτόμαστε στη σκοτεινή θάλασσα,

και θα ξέρουμε ότι μας περιμένεις εκεί με τα δυνατά σου χέρια..

Θα ανέβεις στη βάρκα σαν τον αφρό της θάλασσας και δίπλα μας, μαζί μας θα τραβάς τα δίχτυα,

όπως εκείνες τις νύχτες παλιά,

όταν τα μάτια και το χαμόγελό σου

μας έκαναν να αντιμετωπίζουμε ευτυχισμένοι την καταιγίδα.”

Ο Νομπόρου είχε γράψει αυτή την ελεγεία για τον χαμένο φίλο του και την είχε αναφέρει σε ένα από τα πολλά γράμματα που είχε στείλει στην Μιντόρι. Εκείνη είχε κλάψει, για εκείνον, για τον Ριού, παρόλο που δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ. Ο Νομπόρου ήταν ποιητής, μία γλυκύτερη και ευαίσθητη ψυχή, αλλά η ζωή που έκανε δεν του επέτρεπε να εκφράζει το ταλέντο του, όπως του άξιζε.

Έκλαιγε και για την ίδια, κόρη μίας εύπορης οικογένειας,

με δυνατότητα να σπουδάσει και να ταξιδέψει, αλλά που ήταν αναγκασμένη να κρύβει τη σχέση της, γιατί οι γονείς της δεν θα δέχονταν ποτέ να παντρευτεί έναν φτωχό ψαρά. Ο Νομπόρου δεν είχε οικογένεια. Μόλις γεννήθηκε, τον εγκατέλειψαν σε ένα ορφανοτροφείο, μέχρι που μεγάλωσε αρκετά για να μπορέσει να δουλέψει. Η οικονομία του χωριού στο οποίο ζούσε βασιζόταν στην αλιεία και το να εργαστεί ως ψαράς, ήταν το αναπόφευκτο πεπρωμένο του. Δεν μπορούσε να της τηλεφωνήσει, γιατί θα τα καταλάβαιναν όλα οι γονείς της Μιντόρι. Έτσι, της έγραφε γράμματα που τα έστελνε σε μία συμμαθήτριά της, που της τα έδινε και μετά έστελνε εκείνα που προορίζονταν για εκείνον.

Την ημέρα που συναντήθηκαν για πρώτη φορά στο πάρκο, ένα σπουργίτι τριγύριζε δίπλα τους, χτυπώντας με το ράμφος του το έδαφος και παρατηρώντας τους πότε-πότε. Η Μιντόρι είχε πειστεί εκείνη τη στιγμή ότι το πουλάκι θα ήταν ο αγγελιαφόρος τους. Κάθε βράδυ έβγαινε στον κήπο και πήγαινε στο πιο κοντινό της σπουργίτι και του έλεγε τι να πει στον Νομπόρου και άκουγε το τιτίβισμα που έφερνε το μήνυμα του μακρινού της αγοριού. Μετά, τη νύχτα, σηκωνόταν και άνοιγε το παράθυρο, πολύ αργά για να μην κάνει θόρυβο και άφηνε να την τυλίξει ο άνεμος, ο ίδιος άνεμος που εκείνη πίστευε ότι κινούσε τα πανιά και τα μαλλιά του αγαπημένου της, εκείνη ακριβώς την στιγμή.

«Αχ, Μιντόρι, Μιντόρι», σκέφτηκε η Μαόκο, «πόσο

ρομαντική είσαι. Και πόσο λυπημένη».

Παρατηρούσε τη Νορβηγίδα για να δει πώς τα πήγαινε.

Όχι άσχημα, θα μπορούσε να πει. Είχε κλειστά τα μάτια και ανέπνεε κανονικά, χωρίς να λαχανιάζει. Είχε βολευτεί στη θέση. Κάθε τόσο, κινούσε τις άκρες των ποδιών της, για να διορθώσει την επισφαλή ισορροπία. Ήταν, πλέον, μισή ώρα εκεί.

«Εμπρός, να βάλουμε για ύπνο αυτήν *gaijin*»¹⁶, είπε στον εαυτό της. «Καιρός ήταν».

Άφησε το βιβλίο και πλησίασε σιωπηλά τη Νόβακ. Εκείνη δεν φάνηκε να το καταλαβαίνει.

Η Μαόκο πήρε με τα δύο χέρια της το τεντωμένο σκοινί, από την μεριά που υψωνόταν στο σημείο που είχε δεθεί στην κρεμάστρα για τις πετσέτες, πάνω στο άγκιστρο στο ταβάνι και την τράβηξε αποφασιστικά για μερικά εκατοστά. Η Νορβηγίδα άνοιξε αμέσως τα μάτια της και βόγκηξε με έναν ένρινο ήχο. Ο λαιμός της είχε ξεραθεί εδώ και ώρα.

Κράτησε τραβηγμένο το σκοινί για περίπου 20 δευτερόλεπτα, μετά αργά-αργά το άφησε να φύγει. Η Νόβακ εξέπνευσε δυνατά από το στόμα και κρέμασε το κεφάλι της μπροστά, κινώντας το δεξιά κι αριστερά, στραμμένο προς τα κάτω και αφήνοντάς το να πέσει κι άλλο.

Η Μαόκο πλησίασε μία πολυθρόνα δίπλα στη Νορβηγίδα, μετά έλυσε το κορδόνι από την κρεμάστρα και άρχισε να το χαλαρώνει λίγο-λίγο κάθε φορά. Καθώς η Νόβακ κατέβαινε σιγά-σιγά, εκείνη την έσπρωχνε προς την

πολυθρόνα, έτσι ώστε να καθίσει. Όταν, τελικά, η Μαόκο άφησε το σκοινί, η Νόβακ έγειρε στην πολυθρόνα με τα χέρια δεμένα χαμηλά στην κοιλιά, τα πόδια διπλωμένα στο πλάι με τους αστραγάλους δεμένους και το κεφάλι πεσμένο πίσω στην πλάτη της πολυθρόνας.

Η Μαόκο γέμισε ένα ποτήρι νερό και, σηκώνοντάς της το κεφάλι με το ένα χέρι, την έκανε να πιει μικρές γουλιές. Άφησε το ποτήρι και της έλυσε τους αστραγάλους, μετά έλυσε τους κόμπους στους καρπούς και χαλάρωσε όλους τους γύρους του σκοινιού, ελευθερώνοντάς την.

Τα σημάδια από το δέσιμο είχαν σκούρο κόκκινο χρώμα κι ήταν βαθιά. Η Μαόκο άρχισε να τις μαλάσσει τους καρπούς με μία απαλή, μα ζωηρή κίνηση. Στην αρχή, η Νορβηγίδα παραπονέθηκε λίγο, αλλά μετά ηρέμησε, αισθανόμενη την κυκλοφορία να επανέρχεται σταδιακά. Η Μαόκο συνέχισε το μασάζ για ένα λεπτό περίπου, μετά κρατώντας την από τους καρπούς την έκανε να σταθεί όρθια. Της πήρε την τσάντα και της την πέρασε στον ώμο. Ενώ άφηνε το λουρί, η Νόβακ ακούμπησε το ένα της χέρι απαλά πάνω της, με το πρόσωπό της να εκφράζει ευγνωμοσύνη μαζί με μία εκδήλωση εσωτερικής σύγχυσης.

Η Μαόκο την κοίταξε μέσα στα μάτια.

<Πήγαινε να κοιμηθείς, Νόβακ>.

<Εγώ...> πήγε να πει η Νορβηγίδα, με διστακτική φωνή.

<Πήγαινε να κοιμηθείς, Νόβακ>, επανέλαβε η Μαόκο, παίρνοντας το χέρι της και ανοίγοντάς της την πόρτα.

Η Νόβακ στάθηκε για λίγο, αναποφάσιστη, μετά πλησίασε αργά το κατώφλι, ακούμπησε το ένα χέρι στην κάσα της πόρτας και γύρισε να κοιτάξει πάλι την Μαόκο.

Στο πρόσωπο της Γιαπωνέζας είχε διαγραφεί μία αδιάλειπτη έκφραση.

Η Νορβηγίδα γύρισε απρόθυμα και με αβέβαια βήματα πήγε στο δικό της διαμέρισμα, που ήταν λίγο πιο πέρα.

Κεφάλαιο XIII

<Μα πώς είσαι έτσι μαυρισμένος;> αναφώνησε η Τιμορίνα Ντρου, βλέποντας τον αδελφό της να μπαίνει στο σπίτι.

Ο Ντρου κοιτάχτηκε για πρώτη φορά εκείνη τη βραδιά.

Μετά τη δοκιμή του δεύτερου Μηχανήματος, με το σχετικό περιστατικό με τη σάλτσα τομάτας, είπε σε όλους να φύγουν κι είχε καθαρίσει το πάτωμα του εργαστηρίου από τον εμετό του. Δεν θα μπορούσε να ζητήσει από κάποιον άλλον να το κάνει, ούτε από τους ανθρώπους του συνεργείου καθαρισμού. Πώς να εξηγούσε κάτι τέτοιο; Θα γελοιοποιούταν σε κάθε περίπτωση.

Όμως, στο τέλος, βρήκε το σακάκι και το πουκάμισό του, που ήταν γεμάτα με κοκκιώδη και κίτρινο εμετό. Από τα γόνατα και πάνω ήταν καλυμμένος με μία δύσοσμη αλοιφή, που προερχόταν είτε από τον εμετό ή από την καθαριότητα που ακολούθησε.

Ο Ντρου δεν πρόσεξε να μη λερωθεί κι άλλο και το αποτέλεσμα ήταν αυτό. Ένα κοστούμι σκούρο, καλής ραφής, ήταν σε άθλια κατάσταση και θα έπρεπε να την πληρώσει η αδελφή του.

<Κρυολόγησα. Δεν ένιωσα καλά. Τι μπορούσα να κάνω;> είπε ψέματα, προσπαθώντας να δικαιολογηθεί.

<Α ναι;> ήταν η δριμεία απάντηση της αδελφής του.

<Μόλις τέλειωσα τη διόρθωση του άλλου κοστουμιού σου, εκείνο που χωρίς να μου πεις τίποτα, άφησες σήμερα το μεσημέρι πάνω στο κρεβάτι!>

Ο Ντρου ρίγησε. Ορίστε. Εμπλεκόταν κι άλλο κοστούμι στην πρωινή έκρηξη.

Ο επικριτικός τόνος αυξήθηκε.

<Εκείνο ήταν μόνο σκονισμένο και τσαλακωμένο. Μόνο, τρόπος του λέγειν, γιατί χρειάστηκε ώρες για να πλυθούν και να σιδερωθούν τέλεια. Σακάκι, παντελόνι, πουκάμισο και γραβάτα. Εσύ, προφανώς δεν το καταλαβαίνεις, αλλιώς δεν θα έκανες και αυτό!>, είπε δείχνοντας με το χέρι προς το μέρος του.

Ο Ντρου δεν απάντησε και πήγε κατευθείαν στο μπάνιο, να καθαριστεί. Τα έβγαλε όλα. Έβαλε το λευκό πουκάμισο και τη φανέλα του, στο πλυντήριο. Δεν έπλενε ποτέ, έτσι προσπαθούσε να προσανατολιστεί: γύρισε τη λαβή προγραμματισμού στο σύμβολο των βαμβακερών και ξεκίνησε. Έβαλε το πουκάμισο και το παντελόνι στην μπανιέρα και με το τηλέφωνο του ντους ξέπλυνε όλον τον εμετό. Χρησιμοποίησε κρύο νερό, γιατί, από όσο ήξερε, έτσι δεν «μάζευαν» τα ρούχα. Ήλπιζε να τα είχε κάνει όλα σωστά. Τα άφησε όλα στο μπάνιο κι έκανε ένα ντους, μετά πήγε στην κρεβατοκάμαρα κι έβαλε πιτζάμες. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ήταν του ήρθε η αναλαμπή. Το απορρυπαντικό! Δεν είχε βάλει απορρυπαντικό. Έτρεξε προς το μπάνιο, μα ήταν πλέον αργά. Η Τιμορίνα ήταν

εκεί και κοιτούσε το τζάμι της πόρτας του πλυντηρίου, κουνώντας το κεφάλι. Σηκώθηκε και κοίταξε τον Ντρου, με οίκτο, συνεχίζοντας να κουνά το κεφάλι.

<Πήγαινε να κοιμηθείς, Λέστερ. Θα φροντίσω εγώ εδώ>, κατέληξε παραιτημένη.

Ο Ντρου ξεφύσησε και επέστρεψε στο δωμάτιό του.

Μόνο να ήξερε η Τιμορίνα τι είχε γίνει εκείνη την ημέρα στο εργαστήριο! Λιποθυμίες, εκρήξεις, τρόμος και αναστάτωση. Αλλά κι ο θρίαμβος της Επιστήμης! Ένα αποφασιστικό βήμα προς μία νέα εποχή στην ανθρώπινη ιστορία. Ήξερε ότι ήταν ιδεαλιστής, αλλά μέσα του ένιωθε ότι πλέον είχαν φτάσει στην επιτυχία και εκείνα τα περιστατικά ήταν πολύ μικρά μπροστά στο εκπληκτικό αποτέλεσμα που τους περίμενε.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

Άκουγε την Τιμορίνα στο μπάνιο, που περνούσε με μία βούρτσα τα ρούχα, για να τα καθαρίσει σε βάθος. Ορίστε, αυτό έπρεπε να κάνει. Αλλά τι ήξερε εκείνος; Σκεφτόταν τη Φυσική, τον ίδιο, τα στρατοσφαιρικά ύψη της σκέψης του, τις κατακτήσεις του πνεύματος, την αυριανή συνάντηση για τον απολογισμό της έρευνας...

Βυθίστηκε στον ύπνο, αφήνοντας αναμμένο το φως.

Ονειρεύτηκε ότι ήταν σε ένα κίτρινο δωμάτιο, αμέσως μετά σε ένα κόκκινο δωμάτιο, μετά πάλι στο κόκκινο κι ύστερα στο κόκκινο, περνώντας απότομα από το ένα στο άλλο, χωρίς να αντιλαμβάνεται κάποια μετάβαση, με

αυξανόμενη ταχύτητα, όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που άρχισε να ζαλίζεται και δεν έβλεπε πια τίποτα. Στο βάθος άκουγε να τρέχουν νερά μαζί με έντονες φωνές που μιλούσαν μανιωδώς, αλλά εκείνος δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Ήταν φυλακισμένος σε εκείνη τη δίνη χρωμάτων και ήχων, μπερδεμένος, ανίκανος να σκεφτεί ή να κάνει κάτι, όταν ξαφνικά ξύπνησε.

Το ξυπνητήρι χτύπησε με έναν διαπεραστικό ήχο, χτυπώντας το γλωσσίδι στο μεγάλο ορειχάλκινο κουδούνι του και κινούμενο, επιπλέον, πάνω στο κομοδίνο, λόγω των δονήσεων του μηχανισμού που λειτουργούσε.

Ο Ντρου πετάχτηκε πάνω απότομα, κάθιδρος, ξαφνιασμένος κι εντελώς αποπροσανατολισμένος. Δεν ήξερε πού βρισκόταν, λαχάνιαζε προσπαθώντας να πάρει αέρα κουνώντας τα χέρια του γύρω του. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, όμως, συνήλθε. Κούνησε το κεφάλι του, για να ξεθολώσει το μυαλό του και γύρισε να κοιτάξει το ξυπνητήρι. Προχωρώντας, είχε φτάσει στην άκρη του κομοδίνου κι ήταν έτοιμο να πέσει. Το έπιασε πάνω στην ώρα και πάτησε το κουμπί σίγασης του κουδουνιού. Έμεινε με το ξυπνητήρι πάνω στην κοιλιά του, για λίγο, μουδιασμένος ακόμη, μετά το ακούμπησε στο κομοδίνο και σηκώθηκε. Ήταν 7:30. Η συνάντηση ήταν στις 9:00, έτσι με ηρεμία έκανε άλλο ένα ντους, για να φύγει ο ιδρώτας που τον είχε λούσει, έφτιαξε ένα καλό πρωινό κι έφυγε. Ευτυχώς, η Τιμορίνα είχε ήδη πάει να ποτίσει τα λουλούδια

της στον πίσω μέρος του κήπου, έτσι βγαίνοντας από μπροστά, κατάφερε να μην τον σταματήσει εκείνη. Είχε αποφύγει άλλο ένα κήρυγμα.

Ήταν όλοι στο εργαστήριο, συμπεριλαμβανομένου και του ΜακΚίντοκ.

<Πώς είναι η κατάσταση;> ρώτησε ο Πρύτανης.

Ο Ντρου πήρε το λόγο, σίγουρος για τον εαυτό του..

<Θαυμάσια, για να χρησιμοποιήσω έναν ευφημισμό. Χθες, οι συνάδελφοί μου> και με μία μεγάλη κίνηση του χεριού συμπεριέλαβε όλους τους άλλους επιστήμονες, ακόμη και τον Μαρρόν, <κατάφεραν, μέσα σε μία μόνο ημέρα, να εξάγουν μία βασική θεωρία για το φαινόμενο, να κατασκευάσουν ένα δεύτερο Μηχάνημα και να διεξάγουν πολυάριθμα πειράματα Ανταλλαγής, τα οποία στέφθηκαν με επιτυχία>.

Ο ΜακΚίντοκ ήταν πραγματικά εντυπωσιασμένος.

<Οπότε, πότε μπορούμε να αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε το Μηχάνημα, για πρακτικούς σκοπούς;>

<Είμαστε στη φάση της βασικής θεωρίας, η οποία χρειάζεται τελειοποιήσεις>, τόνισε ο Ντρου. <Δεν θα πρέπει να απαιτούμε πολλά, προτού μπορέσουμε να σχεδιάσουμε και μετά να κατασκευάσουμε ένα μεγαλύτερο Μηχάνημα>.

Ο Σουλτς κι ο Καμαράντα, κοιτάχτηκαν για μία στιγμή, με σκοτεινό βλέμμα, αλλά ο ΜακΚίντοκ δεν το παρατήρησε.

<Ωραία. Σας ευχαριστώ όλους. Ντρου, πηγαίνω στο γραφείο. Περιμένω νέα>.

<Ε, μία στιγμή, ΜακΚίντοκ>, τον σταμάτησε ο Ντρου.

Ο Πρύτανης ήταν, ήδη, στην πόρτα και γύρισε απορημένος.

<Σε ένα από τα χθεσινά πειράματα κατά λάθος, επαναλαμβάνω κατά λάθος, πήραμε ένα μπουκάλι σάλτσας τομάτας από το εστιατόριο, εδώ δίπλα>, εξήγησε ο Ντρου. <Θα ήταν αναγκαίο να αφαιρεθούν όλα τα κομμάτια του μπουκαλιού, προτού το καταλάβει κανείς κι αρχίσει να κάνει ερωτήσεις>.

<Αυτό ήταν;> είπε διασκεδάζοντας ο Πρύτανης. Πήγε στο εσωτερικό τηλέφωνο και πήρε τη γραμματέα του.

<Δεσποινίς Γουότς; Εγώ είμαι, καλημέρα. Θα είχατε την καλοσύνη να μου φέρετε, αμέσως, τα κλειδιά του εστιατορίου; Μπροστά στην πόρτα του εστιατορίου, ευχαριστώ. Ναι. Και πάλι ευχαριστώ>.

Κοίταξε τον φοιτητή.

<...Μαρρόν!> τον φώναξε με το επώνυμο, μετά από μία στιγμή αβεβαιότητας.

Ο Μαρρόν πήγε αμέσως, περήφανος που ο Πρύτανης θυμόταν το επώνυμό του.

<Ακολούθησέ με!>, διέταξε καλοσυνάτα ο ΜακΚίντοκ.

Βγήκαν και πήγαν μπροστά στο εστιατόριο. Μετά από λίγα λεπτά έφτασε με το ποδήλατο ένας σερβιτόρος που έδωσε στον Πρύτανη τα κλειδιά που είχε ζητήσει και μετά έφυγε, όσο γρήγορα είχε έρθει.

<Ορίστε>, ο ΜακΚίντοκ έβαλε τα κλειδιά στα χέρια

του Μαρρόν. <Άνοιξε, πάρε αυτό που πρέπει να πάρεις, ξανακλείδωσε με προσοχή και μετά επέστρεψε, αμέσως, τα κλειδιά στη γραμματέα μου. Κατανοητό;>

<Φυσικά. Ευχαριστώ, Πρύτανη ΜακΚίντοκ>.

Ο Πρύτανης τον χαιρέτισε και πήγε προς το γραφείο του, σιγοτραγουδώντας.

Ο Μαρρόν μπήκε και βρήκε αμέσως το κουτί με τις σάλτσες τομάτας. Ευτυχώς, ήταν εύκολο να φτάσει το σπασμένο μπουκάλι. Το πήρε και διαπίστωσε ότι το πρίσμα που είχε μεταφερθεί ήταν μέσα στη σάλτσα. Το καθάρισε όσο καλύτερα μπορούσε με χαρτομάντηλα που είχε μαζί του, μετά το ξανάκλεισε και πήγε να επιστρέψει τα κλειδιά. «Κρίμα για τη σάλτσα που έσπασε», είπε στον εαυτό του. «Ήταν πολύ ωραία».

Μπαίνοντας πάλι στο εργαστήριο είδε ότι η ατμόσφαιρα ήταν αρκετά θλιβερή.

<Το πρόβλημα είναι εδώ>, έλεγε ο Σουλτς, δείχνοντας τη λεκάνη. <Η τριάδα μετατόπισης φαίνεται να ορίζεται απόλυτα από τις παραμέτρους K9, K14 και R11, αλλά η συνάρτηση που την ορίζει, δείχνει ξεκάθαρα ότι η απαραίτητη ενέργεια για την Ανταλλαγή αυξάνεται κατά την απόσταση εις τον κύβο>.

<Το βλέπω>, διαπίστωσε ο Ντρου, παρατηρώντας τη συνάρτηση. <Έχετε υπολογίσει κάποια πρακτική περίπτωση;>

<Εγώ κι ο Καμαράντα είμαστε ξύπνιοι ως τις 2 το

Ξημέρωμα, για να βρούμε κάποιον «παραθυράκι» σε αυτή τη συμπεριφορά του συστήματος, μα δεν το έχουμε καταφέρει ακόμη. Αυτή τη στιγμή, για να ανταλλάξουμε στα 100 χιλιόμετρα απόσταση, χρειάζονται 64 κιλοβάτ, που δεν είναι πολύ. Αλλά, για να ανταλλάξουμε στα 200 χιλιόμετρα, χρειάζονται 512. Είναι η ενέργεια που χρησιμοποιείται από ένα μέσα σε ένα εργοστάσιο βιομηχανίας>.

<Και για 1.000 χιλιόμετρα χρειάζονται 64MW¹⁷>, πρόσθεσε ο Καμαράντα. <Θα χρειαστεί ένας μικρός σταθμός παραγωγής ηλεκτρισμού>.

<Γι' αυτό και το σύστημα κάνει πανεύκολα Ανταλλαγές, στις μικρές αποστάσεις. Στα 300 μέτρα από εδώ ως το γραφείο της καθηγήτριας Μπράις χρησιμοποιήθηκαν... μόνο 2 mW>, υπολόγισε γρήγορα ο Ντρου γράφοντας στον πίνακα. <Λιγότερα από όσα χρειάζονται για να ανάψεις μία LED>.

<Αυτό το χαρακτηριστικό είναι φανταστικό για τις εφαρμογές σε κοντινές αποστάσεις, που θα μπορούσαν να είναι διαγνωστικές ή θεραπευτικές>, παρενέβη η Μπράις.

<Όντως> συμφώνησε ο Ντρου. <Αλλά οι μακρινές αποστάσεις είναι εκτός συζήτησης. Πόσο μάλλον η εξερεύνηση του Σύμπαντος>.

Εξέπνευσε, αφήνοντας τα χέρια του να πέσουν στο πλάι. Ο ΜακΚίντοκ, ωστόσο, θα ήταν ικανοποιημένος γιατί, ακόμη και μόνο η θεραπεία των ανθρώπων θα έφερνε ποτάμια από χρήματα, αλλά εκείνος ήταν Φυσικός

κι οι συνάδελφοί του, αρχικά, του άνοιξαν μπροστά του τις πόρτες όλου του Σύμπαντος. Μόλις είχε δει την προοπτική εξερευνήσεων που δεν είχε φανταστεί και τώρα προσγειωνόταν.

Δεν μπορούσε να το χωνέψει. Θα έπρεπε να υπάρχει κάποια άλλη λύση.

<Είμαστε μόνο στην αρχή>, ξεκαθάρισε. <Αν δουλέψουμε σκληρά, ίσως βρούμε κάποιον παράγοντα που αφαιρεί αυτόν τον περιορισμό>.

<Ήδη το κάναμε>, είπε ξερά η Νόβακ.

Η Μπράις παρατήρησε ότι εκείνη την ημέρα η Νορβηγίδα φορούσε ένα μακρυμάνικο πουκάμισο, με τις μανσέτες επιμελώς κουμπωμένες.

«Περίεργο», σκέφτηκε. «Χθες, φορούσε κοντομάνικο. Επειδή ήταν συνηθισμένη στα ψυχρά κλίματα, η Αγγλία του Μαρτίου θα ήταν ζεστή για εκείνη. Ποιος ξέρει γιατί άλλαξε». Μία γυναίκα δεν μπορούσε παρά να παρατηρεί αυτά τα πράγματα.

Στο μεταξύ, η Μαόκο παρατηρούσε με απάθεια τον πίνακα, με σταυρωμένα τα χέρια.

Ο Κομπαγιάσι μελετούσε για πολλοστή φορά το φυλλάδιο και κάθε τόσο, επιβεβαίωνε κάποιον υπολογισμό αναπτύσσοντάς τον σε ένα χαρτί.

<Κι αν ενόσω εμβαθύνουμε στη θεωρία, πειραματιζόμαστε με βιολογικές μορφές;>, πρότεινε ο Μαρρόν.

Ο Ντρου κοίταξε την καθηγήτρια Μπράις.

<Να ξεκινήσουμε με τα λαχανικά>, συγκατένευσε εκείνη.

<Πάω να φέρω τα δείγματα> είπε και έφυγε.

<Στο μεταξύ πάω να φέρω ένα πιο ακριβές μικρόμετρο.

Πρέπει να μετρήσουμε το δεύτερη Μηχάνημα>, είπε ο Ντρου πηγαίνοντας προς το εργαστήριο της μετρολογίας.

Ο Μαρρόν ξεκίνησε να προετοιμάζει το πρώτο Μηχάνημα, ενώ οι δύο Ιάπωνες ασχολούνταν με το δεύτερο. Συζητούσαν στη γλώσσα τους κάποιες τεχνικές λεπτομέρειες, όσο περίμεναν το νέο εργαλείο μέτρησης.

Μισή ώρα αργότερα, η Μπράις ακουμπούσε στην πλάκα Α του πρώτου Μηχανήματος, ένα φύλλο πράσινης σαλάτας.

Ενεργοποίησαν και το φύλλο εμφανίστηκε εκεί που ήταν το μπολ με το νερό. Η Βιολόγος το εξέτασε με ένα φορητό μικροσκόπιο που είχε φέρει μαζί της. Μετά από λίγα λεπτά σήκωσε τα μάτια από τους φακούς.

<Φαίνεται τέλειο. Τα νεύρα, οι πόροι, τα κύτταρα. Απ' όσο μπορώ να δω, όλα φαίνονται σωστά>.

Ο Ντρου συγκατένευσε ικανοποιημένος.

Δοκίμασαν με λουλούδια, βολβούς, ένα μανιτάρι και ένα μικρό μπονσάι, μέσα σε γλάστρα.

Κάθε δείγμα εμφανιζόταν απολύτως αναλλοίωτο, μετά τη μεταφορά.

Στο μεσοδιάστημα, η Μαόκο είχε μετρήσει ξανά το *gap* του δεύτερου Μηχανήματος, χρησιμοποιώντας το πιο ακριβές όργανο.

Έβαλαν έναν φασόλι στην πλακέτα του δεύτερου Μηχανήματος και ενεργοποίησαν. Το φασόλι εμφανίστηκε πάλι, περίπου στα τρία μέτρα αριστερά από το μπολ με το νερό, στην ακριβή απόσταση που παρεμβαλλόταν ανάμεσα στα δύο Μηχανήματα.

Η Μπράις εξέτασε γρήγορα τον σπόρο και έκρινε πως ήταν τέλειος.

<Περνάμε στο κρέας>, ανακοίνωσε.

Το είχε ήδη φέρει.

Από μία ισοθερμική τσάντα έβγαλε μία λεκάνη με μπριζόλες.

Ο Μαρρόν τις κοίταξε με απληστία: είχε πεινάσει, ήδη, από τις 11 το πρωί.

Η καθηγήτρια Μπράις τον κοίταξε με ένα πονηρό χαμόγελο και του έδωσε την άδεια τσάντα, να την τοποθετήσει κάπου. Ο φοιτητής έγνεψε καταλαβαίνοντας το αστείο και προσποιούμενος ότι απογοητεύτηκε.

Η Μπράις πήρε ένα μαχαίρι από την κουζίνα του εργαστηρίου κι έκοψε ένα τετράγωνο κομμάτι μπριζόλας, με μήκος πλευράς στα 4 εκατοστά. Το πάχος του ήταν γύρω στα 8 χιλιοστά.

Το μετέφεραν μαζί στο Μηχάνημα 2 και η μικροσκοπική εξέταση έδειξε ότι ήταν σωστό.

Ο Μαρρόν το δοκίμασε.

<Η γεύση ήταν αυτή που περίμενε. Το ίδιο και η υφή του. Θα έλεγα ότι η μεταφορά δεν το άλλαξε με κάποιο τρόπο>.

<Αυτό ακριβώς που έπρεπε να συμβεί, εφόσον η θεωρία μας λέει ότι το Μηχάνημα ανταλλάσσει απευθείας δύο ποσότητες χώρου, ανεξάρτητα από το περιεχόμενό τους>, σχολίασε ο Ντρου. <Τι λέτε, δοκιμάζουμε με κάποια ζωική μορφή;> ρώτησε η Μπράις.

Ο καθηγητής παρέμεινε σκεπτική για λίγο και μετά αποφάσισε.

<Ναι, ας δοκιμάσουμε. Θα πρέπει να κάνουμε βιολογικές εξετάσεις στα προς μεταφορά δείγματα, για να είμαστε εντελώς σίγουροι. Αλλά, ως τώρα, τα αποτελέσματα που πήραμε επιβεβαιώνουν τη θεωρία ανταλλαγής χώρου>.

Σκέφτηκε λίγο ακόμη..

<Για λόγους βιοηθικής, ξεκινούμε με μορφές ζωής χωρίς νευρικό σύστημα. Αν κάτι δεν πάει καλά, τουλάχιστον δεν θα έχουν υποφέρει. Τα λέμε μετά το μεσημεριανό>, είπε κι έφυγε.

Ο Ντρου κι οι άλλοι επικεντρώθηκαν στη θεωρία, στην έρευνα μίας λύσης στο ζήτημα της ισχύος.

<Κάτι μας διαφεύγει>, είπε ο Σουλτς. <Από ό,τι έχουμε καταλάβει ως τώρα, η ενεργοποίηση του Μηχανήματος δημιουργεί έναν Σύνδεσμο εκτός φυσικών διαστάσεων μεταξύ των τμημάτων χώρου από τις πλάκες Α στη Β. Ο Σύνδεσμος διατηρείται για το μήκος του Planck και στο μεσοδιάστημα οι δύο χώροι ανταλλάσσονται>.

<Αν είναι όντως εκτός φυσικής διάστασης, τότε παραμορφώνουμε μία πολύ πυκνή διάσταση>, παρενέβη

ο Κομπαγάσι. <Μόνο έτσι δικαιολογείται η αναγκαιότητα υψηλότερης ισχύος όσο αυξάνει η απόσταση>.

<Έτσι φαίνεται>, συμφώνησε ο Σουλτς.

<Ας προσπαθήσουμε να το οπτικοποιήσουμε, ίσως μας βοηθήσει>, παρενέβη ο Καμαράντα. Έπειτα, πήρε το ύφος καθηγητή που έκανε μάθημα στους φοιτητές του. <Όλοι εμείς ζούμε σε έναν χώρο που τον αντιλαμβανόμαστε ως τρισδιάστατο, με τις γνωστές διαστάσεις μήκους, πλάτους και ύψους. Ξέρουμε, όμως, ότι η βαρύτητα αλλοιώνει τον χώρο κι αυτό ήδη μας δυσκολεύει, γιατί δεν μπορούμε να συλλάβουμε αυτή την κατάσταση. Έτσι, χρησιμοποιούμε την κλασσική παρομοίωση του τραμπολίνο, στο οποίο μία ελαστική επιφάνεια, ο τάπητας, αντιπροσωπεύει τον τρισδιάστατο χώρο. Αν ακουμπήσουμε ένα αντικείμενο στον τάπητα, θα αλλοιωθεί η μορφή του, πέφτοντας κάτω από το βάρος του ίδιου του αντικειμένου. Όσο πιο βαρύ είναι το αντικείμενο τόσο πιο μεγάλη θα είναι η αλλοίωση, δηλαδή η πτώση του τάπητα. Στη θέση του βάρους λέμε *μάζα*, η οποία είναι ανεξάρτητη από τη βαρύτητα αλλά, αντίθετα, *παράγει* βαρύτητα. Έτσι βλέπουμε ότι όσο μεγαλώνει η *μάζα*, μεγαλώνει κι η αλλοίωση. Αν ακουμπούσαμε στον τάπητα ένα δεύτερο αντικείμενο, μικρότερης *μάζας* από το πρώτο, εκείνο θα κυλούσε μέσα στην αλλοίωση, πλησιάζοντας το αντικείμενο με τη μεγαλύτερη *μάζα*. Αυτή τη συμπεριφορά την ορίζουμε ως *έλξη βαρύτητας*. Στην πραγματικότητα και το αντικείμενο

με τη μικρότερη μάζα αλλοιώνει τον χώρο, με τη σειρά του, έτσι ασκεί έλξη βαρύτητας στα αντικείμενα με τη μεγαλύτερη μάζα, παρόλο που είναι μικρότερο. Με το παράδειγμα του τραμπολίνου, που είναι δυσδιάστατο, μπορούμε να συλλάβουμε την έννοια της αλλοίωσης του χώρου, λόγω βαρύτητας. Πράγματι, εκείνη αλλοιώνει τον τόπο προς μία κατεύθυνση κάθετη προς επιφάνειά του, προσθέτοντας μία επιπλέον διάσταση στη γεωμετρία του. Υποθέτουμε, τώρα, ότι παίρνουμε το δικό μας τραμπολίνου και το ακουμπάμε σε μία πλάκα από γέλη, που ξέρουμε ότι είναι ένα στερεό κολλοειδές ελαστικό, του οποίου η μορφή αλλοιώνεται κατά βούληση. Το Μηχάνημα με το οποίο πειραματιζόμαστε υφίσταται στον τρισδιάστατο χώρο, που εκπροσωπείται από το τραμπολίνου και, φαίνεται, πως όταν ενεργοποιείται μπαίνει κατευθείαν στην πλάκα με τη γέλη, η οποία αντιπροσωπεύει μία πρόσθετη διάσταση. Για να συμπυκνωθεί αλλοιώνουμε μία ποσότητα γέλης, δημιουργώντας ένα κανάλι, τον Σύνδεσμο, στις άκρες του οποίου είναι συνδεδεμένο το τραμπολίνου- ο κανονικός χώρος- και ανταλλάσσουν μεταξύ τους ποσότητες χώρου με τις οποίες συνδέεται. Μετά την Ανταλλαγή, ο Σύνδεσμος διαλύεται και η γέλη επιστρέφει στην κανονική της κατάσταση>.

Ο Καμαράντα έκανε μία παύση μετά την μακρά έκθεση, μετά συνέχισε το συλλογισμό του.

<Προφανώς, η γέλη είναι πολύ πηχτή, έτσι χρειάζεται

πολύ ενέργεια για να το συμπυκνώσει. Για κάποιον λόγο, τον οποίο δεν γνωρίζουμε, ο Σύνδεσμος διατηρείται μόνο για το μήκος Planck, παρόλο που η προμήθεια ενέργειας είναι πολύ μεγαλύτερη από αυτό. Την κρατάμε για μισό δευτερόλεπτο, σωστά;> ρώτησε απευθυνόμενος στον Κομπαγιάσι, που συγκατένευσε.

<Πρέπει να υπάρχει κάτι που απαγορεύει την ύπαρξη του Συνδέσμου για διάρκεια μεγαλύτερης του μήκους Planck. Αν διατηρούταν για μεγαλύτερο διάστημα τι θα συνέβαινε; Ίσως, οι δύο ανταλλασσόμενοι χώροι να ανταλλάσσονταν ξανά; Θα προκαλούσε συνεχή ταλάντωση ανταλλαγής των δύο χώρων; Δεν το βλέπω σαν πρόβλημα για τη γεωμετρία του χώρου. Απλά, απενεργοποιώντας το Μηχάνημα, οι δύο χώροι θα βρίσκονταν στον τελευταίο σχηματισμό που απέκτησαν. Μπορεί όμως να ισχύει, ότι ο αν Σύνδεσμος διαρκέσει περισσότερο από το μήκος Planck, να εκδηλωθεί ένα παράδοξο, τα χαρακτηριστικά του οποίου δεν μπορώ να φανταστώ τώρα και κάποιος, άγνωστος ως τώρα, Νόμος της Φύσης να παρέμβει για να τον εμποδίσει>.

Έμειναν όλοι σιωπηλοί, για να σκεφτούν τους συλλογισμούς του Ινδού μαθηματικού.

Μετά από μερικά λεπτά, η Νόβακ σηκώθηκε, ξαφνικά, χλωμή στο πρόσωπο.

<Ω, Θεέ μου!> αναφώνησε με πνιχτή φωνή.

Όλοι την κοίταξαν τρομαγμένοι.

<Δεν υπάρχει παράδοξο>, συνέχισε με ζοφερό τόνο.

<Αντίθετα, υπάρχει παραβίαση>.

Πήγε στον πίνακα και έσβησε ένα μέρος των εξισώσεων που με τόσο κόπο είχαν βρει, σαν να ήταν μουτζούρες κάποιου κακού φοιτητή. Σχεδίασε το τραμπολίνο του Καμαράντα, με οπτική $\frac{3}{4}$ κι έναν καλοσχηματισμένη σωλήνα, που περνώντας από κάτω ένωνε δύο σημεία του τάπητα.

<Αυτός είναι ο Σύνδεσμος, όπως τον ονομάσαμε>, έδειξε τον σωλήνα. <Και μόλις δημιουργήθηκε και η Ανταλλαγή ξεκίνησε. Είμαστε στο σημείο μηδέν της διαδικασίας. Ο όγκος του χώρου A φεύγει κι έρχεται ο Σύνδεσμος, πώς και με ποια μορφή δεν γνωρίζουμε ακόμη, και ξεκινά να ταξιδεύει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ταυτόχρονα, ο όγκος του χώρου B κάνει το ίδιο πράγμα στη δική του μεριά και ξεκινά να ταξιδεύει προς την αντίθετη έξοδο του Συνδέσμου. Διανύει το μήκος Planck και οι δύο χώροι φτάνουν στον προορισμό τους, βγαίνουν από τον Σύνδεσμο και τοποθετούνται εκεί που ήταν ο άλλος χώρος. Είμαστε στο πρώτο διάστημα και η διαδικασία έχει τελειώσει.>

Έκανε μία παύση για εντυπωσιασμό.

<Αλλά, μεταξύ του διαστήματος 0 και του διαστήματος 1>, είπε με αυξανόμενη ένταση στη φωνή της, <τι υπάρχει στη θέση των διαστημάτων που ταξιδεύουν μέσα στον Σύνδεσμο;> κατέληξε με μία υστερική φωνή.

Για μία στιγμή, ο χρόνος φάνηκε να σταματά.

<Όχι...> είπε ο Καμαράντα με το βλέμμα θολό.

<Κι όμως, ναι!>, φώναξε εκείνη, ακόμη πιο δυνατά.
<Υπάρχει το «Τίποτα»>, ανακοίνωσε με άγριο τρόπο.

Τα μαλλιά στο κεφάλι του Ντρου σηκώθηκαν.

Ο Κομπαγιάσι άνοιξε το στόμα του και το σαγόνι του κρέμασε.

Το πρόσωπο του Σουλτς ήταν ένα σκληρό προσωπείο με την έκφραση της απόλυτης αμηχανίας.

Ο Μαρρόν κοιτούσε σταθερά μπροστά του, σαν να τα είχε χαμένα.

Η Μαόκο, αντίθετα, παρατηρούσε ευχαριστημένη τη Νόβακ και είχε ένα περίεργο χαμόγελο.

<Το «Τίποτα», καταλαβαίνετε;> συνέχισε η Νορβηγίδα.
<Κι ίσως εκεί τελειώνει όλη η ενέργεια που προκύπτει από τους υπολογισμούς, η ενέργεια που βγαίνει από το Σύμπαν μας αλλάζοντας την ενεργειακή του ισορροπία. Είναι μία παραβίαση του αξιώματος του Λαβουαζιέ, σύμφωνα με το οποίο τίποτα δεν δημιουργείται και τίποτα δεν καταστρέφεται, αλλά όλα αλλάζουν μορφή. Κι ίσως γ' αυτό ο Σύνδεσμος μπορεί να διατηρηθεί κατά μέγιστο, μέχρι το μήκος του Planck¹⁸, γιατί αλλιώς το «Τίποτα» θα απορροφούσε όλη την ενέργεια που έχει μέσα του. Αν του δίναμε αρκετό χρόνο, ίσως να απορροφούσε την ενέργεια όλου του Σύμπαντος!>

Στο εργαστήριο έπεσε νεκρική σιγή.

Ήταν σαν η παγωνιά από ένα σκοτάδι πιο βαθύ από ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί ο άνθρωπος, να έπεσε πάνω

τους και να κρυστάλλωσε τα μυαλά και τις συνειδήσεις τους.

Η Νόβακ έμεινε όρθια στον πίνακα, με την κιμωλία στο χέρι.

Πέρασε ένα ολόκληρο λεπτό, όπου κανείς δεν κινήθηκε και μετά ο Κομπαγιάσι πλησίασε στον πίνακα, πήρε μία κιμωλία κι έκανε μερικούς υπολογισμούς σε ένα ελεύθερο τμήμα της επιφάνειας του πίνακα.

<Όχι>, είπε στο τέλος. <Δεν μπορεί να είναι έτσι. Η συνάρτηση της τριάδας μετατόπισης δείχνει ότι η ισχύς αυξάνεται μόνο κατά το τετράγωνο της απόστασης, ανεξάρτητα από τον όγκο του χώρου που ανταλλάσσεται. Υποθέτοντας, λοιπόν, ότι διατηρείται σταθερά αυτός ο όγκος, αυτό θα καθορίσει ακόμη και αυτό που θα απορροφήσει το «Τίποτα» από την ενέργεια που εισάγουμε στο πείραμα, ενόσω οι δύο χώροι ταξιδεύουν προς τον νέο τους προορισμό. Δεν βλέπω γιατί αυξάνοντας την απόσταση ανταλλαγής και διατηρώντας σταθερό τον όγκο, το «Τίποτα» θα μπορούσε να αυξήσει τη δυνατότητα απορρόφησής του>.

Η Νόβακ κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα, σκεπτόμενη μανιωδώς.

Μετά από μερικά ατελείωτα δευτερόλεπτα ρίγησε ολοφάνερα, χλομιάζοντας ακόμη περισσότερο.

<Όχι...όχι...είναι τρέλα, ασύλληπτο>, τραύλισε, <Δεν είναι δυνατόν>.

<Τι πράγμα, καθηγήτρια Νόβακ;> ρώτησε θορυβημένος

ο Κομπαγιάσι.

<Αυτό!> κι η Νόβακ έδειξε τον Σύνδεσμο που είχε σχεδιάσει στον πίνακα.

Οι άλλοι κοιτούσαν σαν χαζοί.

<Μα δεν καταλαβαίνετε;> φώναξε. <Αλλοιώνουμε απευθείας το «Τίποτα»! Ο Σύνδεσμος σχηματίζεται από το «Τίποτα»! Γίνεται από το «Τίποτα»! Ο χώρος Α μπαίνει στο «Τίποτα» και ξαναβγαίνει στη θέση του χώρου Β, ο οποίος καταλήγει στη θέση του χώρου Α, περνώντας από το «Τίποτα»!>

Αυτό αποπροσανατόλισε εντελώς τους παρευρισκόμενους. Ήταν σαν να έχαναν τη γη κάτω από τα πόδια τους. Σαν κάθε τους βεβαιότητα, κάθε βάση πάνω στην οποία είχαν χτίσει τις γνώσεις τους να πετάγονταν, έτσι ξαφνικά.

<Μα πώς γίνεται...πώς μπορεί κάτι που υπάρχει...>, τόλμησε να πει ο Ντρου<...κάτι που υπάρχει...να μπει στο «Τίποτα», παύοντας έτσι απλά να υπάρχει και να ξαναβγαίνει από το «Τίποτα», ξεκινώντας πάλι να υπάρχει με τις ίδιες αρχικές ιδιότητες, αλλά σε κάποιο άλλο μέρος;>

Η Νόβακ ακούμπησε ένα χέρι στο μέτωπο και ακούμπησε στον πίνακα. Φαινόταν να ζαλίζεται. Η Μαόκο την πλησίασε και την πήρε από το μπράτσο, πηγαίνοντάς την να καθίσει στην πλησιέστερη καρέκλα. Πήγε να της φέρει ένα ποτήρι νερό, το οποίο η Νορβηγίδα δέχτηκε με ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης.

<Αυτό είναι ένα καθαρά φιλοσοφικό ζήτημα>, απάντησε η Νόβακ στον Ντρου, με χαμηλή και ήρεμη φωνή, ενώ έπινε. <Ή καλύτερα, θα ήταν ένα καθαρά φιλοσοφικό ζήτημα αν δεν είχαμε μπροστά μας μία πειραματική εκδήλωση εκμετάλλευσης του «Τίποτα». Το «Τίποτα» δεν υπάρχει και ούτε μπορεί να οριστεί, αλλιώς ο ίδιος ο ορισμός θα το έκανε να παύει να είναι το «Τίποτα». Κι εμείς το εκμεταλλευτήκαμε. Νιώθω πως έτσι είναι. Δεν βλέπω άλλες λύσεις. Αυξάνοντας την απόσταση ανταλλαγής, αυξάνεται και το μήκος του Συνδέσμου που έχει κατασκευαστεί από το «Τίποτα» κι αποτελείται από το «Τίποτα». Εφόσον, προφανώς, το «Τίποτα» απορροφά με τη μέγιστη αποτελεσματικότητα την ενέργεια που του παρουσιάζεται, τότε ο Σύνδεσμος είναι εκείνος που κατασπαράσσει όλη αυτή την ενέργεια. Αυξάνοντας το μήκος του Συνδέσμου, αυξάνεται υπερβολικά και η ενέργεια που είναι απαραίτητη για να τον δημιουργήσει και να τον διατηρήσει για το διάστημα Planck. Ο Σύνδεσμος ακολουθεί την ανταλλαγή, αυτό ναι, αλλά σε μία άφραστη τιμή σε όχι ασήμαντες αποστάσεις>.

Και πάλι σιωπή, αλλά αυτή τη φορά στα πρόσωπα του Ντρου, του Σουλτς, του Καμαράντα, του Μαρρόν και του Κομπαγιάσι διάβαζε κανείς ξεκάθαρα το θαυμασμό για τη διορατικότητα της Νόβακ. Είχαν δει ότι το μυαλό αυτής της γυναίκας έβλεπε εκεί που εκείνοι δεν μπορούσαν να δουν κι έφτανε εκεί που εκείνοι δεν μπορούσαν να φτάσουν.

Την ίδια στιγμή, τα πρόσωπά τους εξέφρασαν, επίσης, την απελπισία για την ήττα που επέβαλλαν αυτές οι ιδέες και για τα ανυπέρβλητα εμπόδια που ύψωναν.

«Είναι τρέλα ...καθαρή τρέλα...» μουρμούρισε ο Σουλτς, κουνώντας το κεφάλι του αρνούμενος.

Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά, στη συνέχεια, ήσυχα και άνετα. Η Μαόκο πήγε και κάθισε στη γωνία του πάγκου κοντά στη Νόβακ, η οποία καθόταν. Την κοίταξε από πάνω ως κάτω και της μίλησε σε φιλικό τόνο, εκπλήσσοντας τους παρευρισκόμενους, οι οποίοι πριν δεν είχαν προσέξει καν το ποτήρι με το νερό που της είχε προσφέρει.

<Καθηγήτρια Νόβακ, η ανάλυσή σας δείχνει ότι δεν υπάρχουν βιώσιμες λύσεις στο πρόβλημα, δεδομένου ότι το Σύμπαν μας είναι ένα απομονωμένο σύστημα και το Μηχάνημα, ουσιαστικά, σπαταλά ενέργεια εκτός αυτού του συστήματος, αλλάζοντας το ενεργειακό ισοζύγιο>.

Η Νόβακ συγκατένευσε αργά.

<Αλλά αν, αντί να θεωρούμε το Σύμπαν μας ένα απομονωμένο σύστημα, το θεωρούσαμε ως απλά ένα κλειστό σύστημα¹⁹, τοποθετημένο μέσα σε ένα μεγαλύτερο σύστημα, δεν πιστεύετε ότι θα μπορούσαμε να μελετήσουμε πιο εύκολα τη συμπεριφορά του;>

Η Μαόκο κοίταξε τη Νόβακ με μάτια ορθάνοικτα, έκπληκτη.

Κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει, δεδομένης της σπουδαιότητας της υπόθεσης.

Μετά από λίγο, όμως, Σουλτς στάθηκε συνοφρυωμένος και πήγε στον πίνακα, παίρνοντας μαζί του στυλό και χαρτί. Αντέγραψε σε ένα χαρτί όλες τις βασικές εξισώσεις και στη συνέχεια διαγράφοντάς τες όλες από την επιφάνεια του πίνακα.

Άρχισε να γράφει μανιωδώς με την κιμωλία, αρχίζοντας με τις θεμελιώδεις εξισώσεις της θερμοδυναμικής και, στη συνέχεια, την αντικαθιστώντας τους παράγοντες με τμήματα που προέρχονταν από τα αποτελέσματα της θεωρίας τους.

Ο Ντρου κι ο Μαρρόν πήγαν σύντομα κοντά του για να βοηθήσουν, ενώ ο Καμαράντα πίσω τους ήταν προσεκτικός στην επίσημη ορθότητα αυτού του μαθηματικού συλλογισμού. Ο Κομπαγιάσι κοιτούσε απορροφημένος τον πίνακα, στον οποίο διαμορφωνόταν μια νέα, συγκλονιστική αντίληψη του Σύμπαντος.

Κανείς δεν είδε ότι η Μαόκο εξακολουθώντας να κάθεται στον πάγκο λίγα μέτρα πιο πίσω από εκείνους, πέρασε απαλά το μικρό χέρι της μέσα στα ξανθά μαλλιά της Νόβακ, χαϊδεύοντας την.

Κεφάλαιο XIV

Στις δύο το απόγευμα, η καθηγήτρια Μπράις μπήκε στο εργαστήριο μεταφέροντας ένα κουτί από το οποίο κατά καιρούς έβγαιναν ξαφνικοί θόρυβοι.

Αμέσως παρατήρησε ότι κανείς δεν είχε μετακινηθεί από εκεί, κανείς δεν είχε πάει να φάει ακόμη. Κάποιοι στον πίνακα έλυναν ξανά εξισώσεις και διόρθωναν γραφήματα, άλλοι στους ελεύθερους πάγκους έγραφαν με μανία σε φύλλα χαρτιού και έκαναν υπολογισμούς με την αριθμομηχανή. Κάθε τόσο, κάποιος συμβουλευόταν το φυλλάδιο του Μηχανήματος, έπαιρνε από εκεί έναν αριθμό και τον έβαζε στις εξισώσεις τους και στη συνέχεια ανέπτυξε τα επόμενα βήματα.

Η Μπράις άφησε το κουτί σε ένα ράφι και κάθισε σε μια γωνιά, περιμένοντας. Θα έπρεπε να είναι ένα κρίσιμο στάδιο, το κατάλαβε από τους έντονους ρυθμούς με τους οποίους εργάζονταν οι συνάδελφοί της και από τα αδυνατισμένα πρόσωπά τους, λόγω της υπερβολικής συγκέντρωσης και αφοσίωσης.

Ο Καμαράντα ήταν σε έναν πάγκο, σκυμμένος πάνω σε ένα φύλλο χαρτί. Τελείωσε το τελευταίο βήμα και έγραψε το αποτέλεσμα μετά το ίσον. Έριξε μία γρήγορη ματιά στην ανάπτυξη και συγκατένευσε, ενώ στη συνέχεια σηκώθηκε και πήγε στον Σουλτς με το φύλλο.

<Η εντροπία είναι $415\text{J} / \text{K}$ >.²⁰

Ο Σουλτς έβαλε την τιμή σε μια συνάρτηση, στον πίνακα.

<Κομπαγιάσι, έχετε την ενέργεια;>

Ο Ιάπωνας ήταν απορροφημένος με τη λύση ενός μάλλον πολύπλοκου ολοκληρώματος. Σήκωσε το χέρι, για να δείξει να περιμένουν μια στιγμή, ενόσω έδινε τιμές στην αριθμομηχανή. Έκανε τους τελευταίους υπολογισμούς και μετέφερε το αποτέλεσμα σε ένα χαρτί. Έλεγε και πάλι και τα βρήκε όλα σωστά.

< 163000J >,²¹ ανακοίνωσε.

Ο Σουλτς έβαλε και αυτή την τιμή, ενώ ο Ντρου τους έφερε τα αποτελέσματα των εργασιών που είχε κάνει με τον Μαρρόν.

<Θεωρίστε το πάχος του επιχρίσματος ίσο με δύο δισεκατομμύρια έτη φωτός. Είναι η καλύτερη προσέγγιση που μπορούμε να σας δώσουμε αυτή τη στιγμή>.

Ο Γερμανός έγραψε τον αριθμό σε μια εξίσωση κοντά στο τυποποιημένο σχέδιο μιας σφαίρας η οποία καλυπτόταν από έναν ομόκεντρο κέλυφος.

Η Νόβακ ήταν στον πίνακα με τον Σουλτς και άρχισε να αναπτύσσει τις εξισώσεις με τα καινούργια δεδομένα.

Από έναν πάγκο η Μαόκο σηκώθηκε ακτινοβολώντας, πήγε στον πίνακα με το φυλλάδιο στο ένα χέρι και τις σημειώσεις της στο άλλο. Με το δάχτυλο επεσήμανε σε έναν πίνακα στο φυλλάδιο.

<Υπάρχει! Είναι η παράμετρος $R_6!$ >, δήλωσε

θριαμβευτικά. <Διατηρείται έως τα 190 μV >.

Ο Σουλτς έγραψε $190 \cdot 10^{-6}$ στη θέση του x σε έναν τύπο και έκανε τους υπολογισμούς. Στη συνέχεια περίμενε τη Νόβακ η οποία, μόλις έφτασε στο τέλος των δικών της υπολογισμών και σε κάποια αποτελέσματα. Ο Σουλτς τα χρησιμοποίησε αμέσως μαζί με τα δικά του σε μια νέα εξίσωση.

Εργάστηκε πυρετωδώς, για αρκετά λεπτά, ενώ οι συνάδελφοί του τον παρατηρούσαν.

Έφτασε στο τελικό στάδιο και δίστασε.

Η εξίσωση τώρα περιορίστηκε σε λίγους παράγοντες κι εκείνος φοβόταν πολύ να κάνει το τελικό βήμα και να μάθει το αποτέλεσμα.

Έτριψε τα μάτια του που ήταν κόκκινα και γύρω τους είχαν μαύρους κύκλους, πήρε μια βαθιά ανάσα και έλυσε εκείνο το απόσπασμα.

Έμεινε να κοιτά τον τελευταίο αριθμό που είχε γράψει στα δεξιά του ίσον, σαν να μην το έβλεπε πραγματικά.

Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Αλλά, όντως, ήταν έτσι.

Η Νόβακ συγκατένευσε, ενώ τη μιμήθηκαν κι ο Καμαράντα με τον Ντρου. Η Μαόκο κι ο Κομπαγιάσι χαμογέλασαν ο ένας στον άλλον κοιτάζοντας μία τον πίνακα, μία τους συναδέλφους τους. Ο Μαρρόν έγειρε σε έναν πάγκο εξαντλημένος.

<Το θερμοδυναμικό σύστημα είναι σε ισορροπία>.

ανακοίνωσε ο Σουλτς με καθαρό κι επίσημο τόνο. <Θεωρώντας το Σύμπαν ως ένα κλειστό θερμοδυναμικό σύστημα, τοποθετημένο μέσα σε ένα περίβλημα πάχους δύο δισεκατομμυρίων ετών φωτός, και ρυθμίζοντας κατάλληλα την παράμετρο R_6 , την οποία προσδιόρισε η δεσποινίς Γιαμαζάκι, μπορούμε να μετρήσουμε την τριάδα μετατόπισης, έτσι ώστε να ανταλλάσσουμε όγκους του χώρου από εδώ σε οποιοδήποτε σημείο στο γνωστό Σύμπαν, με την ανάλυση που εισήχθη με το μήκος Planck. Ο όγκος, τώρα, εισέρχεται στην εξίσωση, σε αντίθεση με πριν, αλλά τώρα η μέγιστη ισχύς που απαιτείται για την ανταλλαγή ενός όγκου ενός κυβικού μέτρου, σε μια απόσταση 10 δισεκατομμυρίων ετών φωτός, είναι 5 GW. Μια αξιοσημείωτη ισχύς, φυσικά, και η οποία απαιτεί μια ειδική μονάδα παραγωγής ενέργειας, προφανώς, αλλά που στο σύνολό της είναι εφικτή>.

Η καθηγήτρια Μπράις πλησίασε.

<Μπορώ να μάθω τι συνέβη;>

<Αναδιαρθρώσαμε την αντίληψη του Σύμπαντος> είπε ο Ντρου, με φωνή γεμάτη συγκίνηση. <Η ιδιόμορφη λειτουργία του Μηχανήματος μεταφοράς μας οδήγησε στην εξέλιξη του μοντέλου πάνω στο οποίο βασιζόταν η Επιστήμη, ως τώρα. Από τώρα και στο εξής, το θερμοδυναμικό σύστημα πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτελείται από ένα παχύ περίβλημα εντός οποίου υπάρχει το Σύμπαν που ξέρουμε. Το περίβλημα και το Σύμπαν

μας θα μπορούν να ανταλλάσσουν ενέργεια και στις δύο κατευθύνσεις, διατηρώντας ένα σταθερό ενεργειακό ισοζύγιο. Ο νόμος της διατήρησης της ενέργειας τηρείται, με ένα παρόμοιο μοντέλο. Σε αυτό το μοντέλο, το περίβλημα είναι ένα απλό μεταφορικό σχήμα που επιτρέπει το χειρισμό των θερμοδυναμικής του όλου συστήματος, και το κάνει να λειτουργήσει. Από την άποψη του χωροχρόνου, ωστόσο, δεν θα πρέπει να θεωρείται ως φυσική οντότητα, εννοώ όπως ένα κέλυφος, δεδομένου ότι σε επίπεδο διάστασης είναι πραγματικά δίπλα στο χωροχρονικό ιστό του γνωστού Σύμπαντος. Αυτό επιτρέπει στο Μηχάνημα να λειτουργεί, επειδή κάθε σημείο του Σύμπαντός μας είναι δίπλα σε ένα σημείο του περιβλήματος. Όταν το Μηχάνημα ενεργοποιείται, ως εκ τούτου, η πλάκα οδηγείται στο σημείο A του περιβλήματος δίπλα σε αυτό, σαν να άνοιγε μια πόρτα, και δημιουργεί ένα κανάλι μεταφοράς το οποίο έχουμε ονομάσει Σύνδεσμο, το οποίο έχει το άλλο άκρο συνδεδεμένο σε άλλο το σημείο του Σύμπαντος, που ορίζεται από τις παραμέτρους που έχουμε θέσει. Μια κρίσιμη παράμετρος, η R6, σημαίνει ότι ο όγκος των ανταλλαγών μεταξύ των χώρων A και B μπορεί να πραγματοποιηθεί με μία βιώσιμη ποσότητα ενέργειας>.

Ο Βιολόγος καταλάβει μόνο σε γενικές γραμμές την ομιλία του Ντρου, αλλά της αρκούσε. Το σημαντικό ήταν ότι λειτουργούσε.

<Πρέπει να δώσουμε ένα όνομα σε αυτό το νέο μοντέλο>.

είπε ο Μαρρόν.

<Σωστά!> ενέκρινε ο Καμαράντα, ο γκουρού των μαθηματικών μοντέλων. <Προτείνω να το ονομάσουμε απλά «το Σύστημα». Είναι εύκολο να το θυμόμαστε και γρήγορα να το πεις>.

<Συμφωνώ>, είπε ο Ντρου. <Τι λέτε γι' αυτό;> ρώτησε τους άλλους.

<Από μεριάς μου, εντάξει>, είπε ο Σουλτς, και οι άλλοι συμμερίστηκαν την άποψή του γνέφοντας ικανοποιημένοι.

<Τέλεια>, δήλωσε ο Ντρου. <Τώρα, όμως, όλοι για φαγητό!> διέταξε εγκάρδια.

Ο Μαρρόν ήταν η τελευταίος που βγήκε. Στο κατώφλι της πόρτας γύρισε να κοιτάξει τον πίνακα, στον οποίο η τελική εξίσωση για τον υπολογισμό της ισχύος φαινόταν ξεκάθαρα. Ήταν απίστευτα απλή, παρά την τρομερή δουλειά που είχε χρειαστεί και στην απλοποιημένη μορφή της παρουσιαζόταν ως εξής²²:

$$P=1000\sqrt[4]{d+V}\cdot e^{\frac{9\sqrt{d}}{-36}}$$

όπου:

P = ισχύς σε Watt

d = απόσταση ανταλλαγής, σε μέτρα

V = όγκος ανταλλαγής, σε κυβικά μέτρα

Η Μπράις είχε ήδη φάει, φυσικά, έτσι παρέμεινε στο εργαστήριο για να διορθώσει κάποιες εργασίες των

φοιτητών της, που είχε στην τσάντα της.

Όλοι οι άλλοι πήγαν τρέχοντας προς το εστιατόριο του Πανεπιστημίου, εξαντλημένοι και πεινασμένοι.

Μπαίνοντας και βλέποντας την σχεδόν άδεια αίθουσα, ο Μαρρόν θυμήθηκε ότι, εφόσον δεν πήγε στο μεσημεριανό γεύμα στην ώρα του, δεν θα μπορούσε να συναντήσει τη Σαρλίν. Ίσως να ήταν θυμωμένη, αλλά ήλπιζε ότι εξηγώντας της πως ήταν απασχολημένος με το «ευαίσθητο πείραμά» του, θα της περνούσε.

Το εστιατόριο προσέφερε ακόμα μια αξιοπρεπή ποικιλία και όλοι σερβιρίστηκαν απλόχερα. Μοιράστηκαν σε κάποια τραπέζια για να αποβάλλουν την ένταση της ολοκληρωτικής βύθισης, που είχαν ζήσει όντες ο ένας δίπλα στον άλλον για πολλές ώρες. Έτρωγαν ως επί το πλείστον σιωπηλοί, και οι λίγες φράσεις που αντάλλασαν αφορούσαν το κλίμα, το κλασικό θέμα συζήτησης που ήταν χαλαρωτικό και δεν κούραζε.

Έφαγαν ήρεμα και, μόνο γύρω στις τέσσερις, επέστρεψαν νωθρά στο εργαστήριο. Εκείνη την ημέρα είχαν φέρει επανάσταση στην Επιστήμη, δεν υπήρχε λόγος να βιαστούν άλλο.

Βρήκαν την Μπράις που κουνούσε το κεφάλι της λυπημένη, ενώ τραβούσε κόκκινες γραμμές στο γραπτό ενός φοιτητή.

Γύρισε προς την ομάδα που μπήκε και κούνησε στον αέρα το γραπτό.

<Σύμφωνα με αυτόν τον φοιτητή, ένα διάλυμα νερού και 15% χλωριούχο νάτριο είναι ένα εκρηκτικό μίγμα, αν αυτό θερμανθεί στους 38 βαθμούς Κελσίου, σε ατμοσφαιρική πίεση. Τα προϊόντα της αντίδρασης που υπολογίζει είναι τόσο λανθασμένα που δεν ξέρω αν έχω εμπιστοσύνη να τον αφήσω να εκτελέσει τα υπόλοιπα πειράματα που απαιτούνται για το μάθημα. Φοβάμαι ότι θα μπορούσε να ανταγωνιστεί με κάποιον που ξέρω, έναν ειδικό στις ξαφνικές εκρήξεις>, είπε κι έκλεισε το μάτι στον Ντρου.

Ο Φυσικός χαμογέλασε συγκαταβατικά και κάθισε ημικλινής σε μια καρέκλα, με τα δάχτυλα σταυρωμένα στο στομάχι του και κοιτάζοντας την Μπράις με μια έκφραση ήρεμης εσωτερικής γαλήνης.

<Καθηγήτρια Μπράις, ο φοιτητής σας θα μπορούσε να είναι μια παρεξηγημένη ιδιοφυΐα, που απλώς πρέπει να βρει το δρόμο του>, είπε με πνευματώδη τόνο.

<Ναι, τον δρόμο ... της γεωργίας!>, αστειεύτηκε η Βιολόγος. <Υπομονή, αυτό σημαίνει ότι θα περάσει άλλον ένα μήνα μελετώντας για αυτό το διαγώνισμα, και καλή τύχη>.

<Λοιπόν, τι μας φέρατε, καθηγήτρια;> ρώτησε Ντρου.

<Παραμήκιο>, είπε, παίρνοντας το κουτί από το ράφι. <Όπως γνωρίζετε, είναι ένα μονοκύτταρο και τρέφεται με βακτήρια. Το δείγμα που έχω εδώ είναι μήκους περίπου 300 μικρόν και παρατηρείται εύκολα με το φορητό μικροσκόπιο που έχω φέρει>.

Έβγαλε ένα διαφανές κουτάκι από το κουτί. Μέσα ήταν ένα δοχείο που περιείχε ένα υδατικό διάλυμα.

<Είναι ένα μοναδικό δείγμα, βυθισμένο σε ένα θρεπτικό διάλυμα. Αν η Ανταλλαγή δεν το βλάψει, συνεχίζει να τρέφεται, όπως συνηθίζει να κάνει>.

Παρέδωσε το κουτί στον Ντρου, ο οποίος κοιτούσε τον Κομπαγιάσι.

Ο Ιάπωνας έδειξε το Μηχάνημα δύο, έτσι ο Ντρου έβαλε το δείγμα στην αντίστοιχη πλάκα.

Απελευθέρωσαν την περιοχή του σημείου Β, και το έβαλαν κάτω από ένα καλυμμένο σκαμνί με μια πετσέτα, για να συλλέξουν το δείγμα, όταν θα έφτανε, αποφεύγοντας να αναπηδήσει, πέφτοντας στο πάτωμα.

Χωρίς να αλλάξει οποιαδήποτε παράμετρο, η Μαόκο ενεργοποίησε την Ανταλλαγή.

Το διαφανές κουτί υλοποιήθηκε εκεί που αναμενόταν. Ο Μαρρόν το ανέκτησε και το έδωσε στην Μπράις, η οποία το έβαλε αμέσως κάτω από το μικροσκόπιο.

Στένεψε τα μάτια της πάνω στους φακούς του μικροσκοπίου, παρέμεινε μερικά δευτερόλεπτα να παρατηρεί και μετά ευχαριστήθηκε.

<Τρέφεται! Είναι μια χαρά!>, είπε κοιτάζοντάς τους ακόμη ενθουσιασμένη. <Είναι φανταστικό, και ... περιμένετε ... αλλά κοιτάξτε λίγο. Τι σύμπτωση!> Περίμενε μερικά δευτερόλεπτα, αφήνοντας τους με κομμένη την ανάσα, και στη συνέχεια, αναφώνησε: <Αναπαράγεται!

Εξαιρετικά. Αυτή είναι η σαφέστερη απόδειξη ότι η Ανταλλαγή δεν το επηρέασε στο ελάχιστο. Κοιτάξτε το κι εσείς», είπε χαμογελώντας στον Ντρου.

Ο Φυσικός κοίταξε στο μικροσκόπιο, ρύθμισε την εστίαση και τελικά είδε δύο μικρά ζωηρά παραμήκια να τσαλαβουτούν μέσα στο θρεπτικό διάλυμα.

Άφησε το μικροσκόπιο στους άλλους, που ανυπομονούσαν να δουν την πρώτη μορφή ζωής που ανταλλάχθηκε με το Μηχάνημα.

Ήταν ένα ιστορικό επίτευγμα.

Όλοι χαμογέλασαν ενθουσιασμένοι και συνεχάρησαν ο ένας τον άλλον.

Εκείνη η ημέρα θα ήταν ένα ορόσημο στην ιστορία της ανθρωπότητας.

<Τι άλλο είναι εκεί μέσα;> ρώτησε ο Ντρου, δείχνοντας στο κουτί.

Η Μπραίς έβγαλε ένα μικρό κουτί που περιείχε ένα σκουλήκι, ένα άλλο κουτί με ένα μικρό βάτραχο και, τέλος, ένα κλουβί μέσα στο οποίο ένα μικρό χάμστερ πεταγόταν εδώ και εκεί πάνω σε μια ψάθα.

<Σκουλήκι!>, ανακοίνωσε η Μπραίς παραδίδοντας το κουτί στον Ντρου, ο οποίος το πήρε και κοίταξε για μια στιγμή τη ροζ αννελίδα που στριφογύριζε χαρωπά.

<Καλό ταξίδι!> ευχήθηκε στο σκουλήκι με αισιοδοξία.

Ανταλλαγή.

Τέλεια.

Το σκουλήκι έφτασε στον προορισμό του χαρούμενο, όπως και πριν, προς μεγάλη ανακούφιση των πειραματιστών.

Πλέον, υπήρχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο μηχάνημα και στη θεωρία που το όριζε, έτσι αμέσως μετά πήγαν στον βάτραχο.

Αυτός ήταν ήσυχος στο διάτρητο κουτί του, και φτάνοντας ευτυχής στο σημείο Β πήδησε λίγο για να αναπροσαρμοστεί μετά την πτώση στο σκαμνί. Η Μπράις του πρόσφερε μια μύγα περνώντας την από μια τρύπα στο περίβλημα, και ο βάτραχος με μια κίνηση της γλώσσας αμέσως την άρπαξε και την καταβρόχθισε.

<Έχει όρεξη το ζώάκι, ε;> παρατήρησε με πνευματώδες ύφος ο Ντρου.

<Τώρα είμαστε στα θηλαστικά>, δήλωσε επίσημα η Μπράις, κρατώντας στον αέρα το κλουβί με το χάμστερ. <Πάμε;> ρώτησε με καθαρή τυπικότητα τον Ντρου.

Εκείνος της έδειξε απευθείας την πλακέτα Α και η Μπράις με πομπώδες στυλ, έσκυψε πάνω από το κλουβί.

Η Μαόκο πάτησε το κουμπί ενεργοποίησης.

Το κλουβί παρέμεινε εκεί, ενώ το χάμστερ, ελεύθερο, εμφανίστηκε στο σημείο Β και έπεσε πάνω στην πετσέτα, πήδηξε κάτω από το σκαμπό και έσπευσε γρήγορα στην απέναντι γωνία του εργαστηρίου.

<ΟΥΥΥΥΧ!> Μια διαπεραστική κραυγή ακούστηκε στον αέρα, ενώ ένα κορίτσι πήδηξε πίσω από μια ντουλάπα και

έσπευσε στην πλησιέστερη καρέκλα, ανεβαίνοντας πάνω της. Έβαλε τα δάχτυλά της στο στόμα και συνέχισε να ουρλιάζει. <AAAAAAAAAAAA!>

Όλοι οι παρευρισκόμενοι γύρισαν έκπληκτοι προς το μέρος της.

Μετά από μια στιγμή ο Ντρου αντέδρασε.

<Και αυτή, ποια είναι;> ρώτησε μένοντας με το στόμα ανοικτό.

Το χάμστερ κρύφτηκε κάτω από μια ντουλάπα και το έχασαν από τα μάτια μας. Τότε σταμάτησε να ουρλιάζει κι η κοπέλα.

<Σαρλίν!> φώναξε ο Μαρρόν έκπληκτος.

<Ποια;> είπε ο Ντρου.

<Ε ... είναι Σαρλίν. Ε ... η αρραβωνιαστικιά μου>, είπε ο Μαρρόν κατακόκκινος από την ντροπή.

<Τι;> είπε ο Ντρου στενεύοντας τα μάτια του απειλητικά. <Αρραβωνιαστικιά σου;> παρατήρησε με έμφαση.

<Ε...ναι. Η κοπέλα μου>, είπε και πλησίασε τη Σαρλίν, βοηθώντας την να σηκωθεί από την καρέκλα.

Η κοπέλα κοίταξε δύσπιστα προς το κρησφύγετο του χάμστερ και περπάτησε γρήγορα προς την πόρτα.

<Πού πηγαίνετε, δεσποινίς;> φώναξε ο Ντρου με βροντερή φωνή.

<Θέλω φύγω από εδώ, αμέσως!> απάντησε εκείνη, προκλητικά.

<Όχι τώρα!> Ο Ντρου την σταμάτησε μπαίνοντας

μπροστά στην πόρτα.

Ο Μαρρόν ήταν εκτός εαυτού. Έβαλε το χέρι στο μέτωπό του και συνέχισε να κουνά το κεφάλι του. Ίδρωνε αδιάκοπα και δεν ήξερε αν έπρεπε να πάρει το μέρος της Σαρλίν ή του Ντρου. Επικρατούσε ένα χάος και θεωρούσε ότι η ευθύνη ήταν δική του.

<Καθηγητά Ντρου, σας παρακαλώ. Αφήστε με να της μιλήσω>.

Ο Ντρου τον αγνόησε.

<Τι κάνετε εδώ;> ρώτησε με σκληρότητα τη Σαρλίν.

<Εγώ ...> άρχισε να λέει η κοπέλα, αλλά αμέσως αποκαρδιώθηκε και κοκκίνισε. Ήξερε ότι δεν είχε συμπεριφερθεί σωστά.

<Ήθελα, απλώς, να δω τι έκανε ο φίλος μου>, συνέχισε με ειλικρίνεια, αλλά και μια δόση πικρίας. <Αρκετές μέρες, τώρα, τον βλέπω να έχει το μυαλό του αλλού, να είναι ενθουσιασμένος, αλλά και σκεπτικός, και συνειδητοποίησα ότι κάτι μου έκρυβε, ακόμα και ότι μου έλεγε ψέματα!> ολοκλήρωσε κοιτάζοντάς τον κατάματα.

Ο Μαρρόν σήκωσε τα μάτια του ψηλά και κρέμασε τα χέρια του, ηττημένος.

<Τι θα μπορούσα να σου πω;> Προσπάθησε να εξηγήσει. <Κάνουμε πειράματα και ...>

<Τι είδατε, δεσποινίς;> τους διέκοψε απότομα ο Ντρου, απευθυνόμενος στη Σαρλίν.

<Εγώ ...>, ξεκίνησε διστακτικά, <Εγώ ... είδα. Είδα αυτό

που υπήρχε για να δω>.

Όλοι στο εργαστήριο είχαν κάνει έναν κύκλο γύρω της και την κοίταζαν με εχθρότητα, εκτός από τον Μαρρόν που ήταν στην άκρη, λυπημένος.

<Καλά>, επιβεβαίωσε ο Ντρου. <Ό,τι έγινε έγινε. Από αυτή τη στιγμή είστε μέρος αυτής της ερευνητικής ομάδας. Είστε φοιτήτρια, υποθέτω. Φοιτήτρια ...;>

<Ψυχολογίας>, απάντησε επιφυλακτικά η Σαρλίν.

<Λοιπόν, δεσποινίς Σαρλίν, φοιτήτρια ψυχολογίας>. Ο Ντρου παρατήρησε την πόρτα πίσω του, για να βεβαιωθεί ότι ήταν καλά κλεισμένη. <Σήμερα εδώ, βοηθήσατε στη δοκιμή ενός συστήματος μεταφοράς του υλικού από το ένα μέρος στο άλλο, με τρόπο άμεσο και απόλυτα επαναστατικό. Δεδομένης της καθαρά ανθρωπιστικής κατάρτισής σας, θεωρώ ότι δεν σας ενδιαφέρουν οι επιστημονικές επιπτώσεις του φαινομένου, αλλά θα αφήσω στον Μαρρόν την ευχαρίστηση να σας τις εξηγήσει, εάν το κρίνει σκόπιμο. Το φαινόμενο ανακαλύφθηκε τυχαία από τον φίλο σας, χρησιμοποιώντας εντελώς ακούσια ένα μηχάνημα που κατασκεύασα εγώ. Οι άνθρωποι που βλέπετε εδώ>, είπε δείχνοντας τους παρευρισκόμενους, <έχουν προσληφθεί από μένα για να μάθουν τον μηχανισμό λειτουργίας του Μηχανήματος και τη θεωρία στην οποία βασίζεται. Και αυτό έγινε. Σήμερα πειραματιστήκαμε με μορφές ζωής της χλωρίδας και της πανίδας>, στο άκουσμα της λέξης «πανίδα», η Σαρλίν κοίταξε νευρικά

στην ντουλάπα που κρύφτηκε το χάμστερ, <και βρήκαμε αδιάσειστες επιβεβαιώσεις της θεωρίας. Είστε μπροστά στις μεγαλύτερες αυθεντίες που κυκλοφορούν. Να σας συστήσω τον καθηγητή Σουλτς, Φυσικό στο Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης>.

Η Σαρλίν έδωσε το χέρι της στον καθηγητή, ο οποίος αποκρίθηκε με μία σφιχτή, δυνατή και ειλικρινή χειραψία.

<Ο Καθηγητής Καμαράντα, Μαθηματικός από τη Ραϊπούρ. Ο καθηγητής Κομπαγιάσι, Φυσικός υψηλής ενέργειας από την Οσάκα>. Μετά από κάθε χειραψία, η Σαρλίν αισθανόταν ότι αυτό το συναίσθημα μεγάλωνε μέσα της, σαν υπερχειλισμένο ποτάμι. Της φαινόταν ότι ήταν μπροστά σε θεούς. <Η καθηγήτρια Νόβακ, Φυσικός από το Πανεπιστήμιο του Όσλο. Η δεσποινίς Γιαμαζάκι, τελειόφοιτη του καθηγητή Κομπαγιάσι>.

Η Μαόκο κοίταξε τη Σαρλίν με κριτικό βλέμμα, μετά ανταπέδωσε τη χειραψία με θέρμη.

<Η καθηγήτρια Μπράις, Βιολόγος του Πανεπιστημίου μας>, συνέχισε ο Ντρου <και εγώ, ο καθηγητής Λέστερ Ντρου, Φυσικός και επόπτης καθηγητής του αρραβωνιαστικού σας>.

<Είναι τιμή μου που σας γνωρίζω>, είπε ενθουσιασμένος η Σαρλίν. <Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε που μπήκα κρυφά στο εργαστήριό σας και που δημιούργησα όλα αυτά τα προβλήματα. Αλλά σας παρακαλώ να καταλάβετε, δεν ήξερα τι έκανε ο Τζόσουα ... έκανα γκάφα. Και πάλι με

συγχωρείτε>.

<Ό,τι έγινε, έγινε>, κατέληξε ο Ντρου. <Τώρα, όμως, πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι όλα όσα έχετε δει και όλα όσα θα δείτε, από τώρα και στο εξής, θα είναι απολύτως μυστικά. Απολύτως μυστικά, καταλαβαίνετε; Ο ίδιος ο Πρύτανης ΜακΚίντοκ βρίσκεται στην κορυφή του έργου και διέταξε τη μέγιστη δυνατή μυστικότητα. Δεν πρέπει ποτέ, επαναλαμβάνω ποτέ, να μιλήσετε γι 'αυτό με κανέναν. Είναι σαφές;>

<Ναι. Είναι σαφές. Το κατάλαβα>, είπε η Σαρλίν, κάπως συντετριμμένη ακόμη, αλλά και περήφανη που μπήκε σε αυτή την ομάδα.

<Κι έπειτα>, είπε ο Ντρου με ένα κλείσιμο του ματιού, <μία ψυχολόγος μπορεί πάντα να μας κάνει να νιώσουμε άνετα!>

Η Σαρλίν χαμογέλασε, και την ίδια στιγμή η Μπράις την πήρε από τον αγκώνα και την έφερε πίσω, προς το κρυψώνα του χάμστερ.

<Λοιπόν, δεσποινίς επίδοξη ψυχολόγε Σαρλίν, αρραβωνιαστικιά του φοιτητή Μαρρόν, ως τελετή μύησης σε αυτή τη μυστική αδελφότητα του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ, πρέπει να με βοηθήσετε να βρω το διαφυγόν ινδικό χοιρίδιο>, είπε και της έδωσε ένα κομμάτι χαρτόνι.

Η Σαρλίν χλόμιασε.

<Ω, όχι! Όχι, δεν μπορώ!>

<Πώς είπατε, παρακαλώ;> είπε κοιτώντας την στα μάτια

της απειλητικά.

<Ω, καλά>, η Σαρλίν συνειδητοποίησε ότι αυτό ήταν το τίμημα για την αναίδεια της, <στην πραγματικότητα, είναι μόνο ... μόνο ένα ποντίκι>, είπε και ανατρίχιασε.

<Πρόκειται για χάμστερ, όχι για αρουραίο!> τη διόρθωσε με οξύ τόνο η Μπράις, <και πολλές οικογένειες το έχουν ως κατοικίδιο ζώο, γι 'αυτό δεν πρέπει να έχετε κανέναν φόβο. Διπλώστε το χαρτόνι σε ορθή γωνία, έτσι ναι, και ακουμπήστε το σε αυτές τις δύο ελεύθερες πλευρές του ντουλαπιού>, είπε και της έδειξε πού να το τοποθετήσει. Μετά, κατέβηκε στο έδαφος και έβαλε το χέρι της προς την τελευταία ελεύθερη πλευρά του ντουλαπιού προς τον τοίχο, αφήνοντας μόνο ένα μικρό άνοιγμα. Γλίστρησε το ελεύθερο χέρι της και ψηλάφισε τον περιφραγμένο χώρο. Μετά από μία σύντομη καταδίωξη: <Αχ, το έπιασα!> Σιγά-σιγά τράβηξε το χέρι της και σηκώθηκε, παρουσιάζοντας το πρώτο θηλαστικό στον κόσμο που μεταφέρθηκε με το Μηχάνημα.

Το χάμστερ ήταν μια χαρά, κρίνοντας από το πείσμα της συμπεριφοράς του.

Η Σαρλίν έκανε ένα βήμα προς τα πίσω εντυπωσιασμένη από το ζώο, παρόλα αυτά.

Η Μπράις έβαλε το ινδικό χοιρίδιο στο κουτί με τα δείγματα, το οποίο είχε ήδη εξοπλιστεί με οπές για την αναπνοή των μεταφερόμενων δειγμάτων.

<Και τώρα, θέλετε να μου εξηγήσετε τι συνέβη

στην τελευταία Ανταλλαγή;> ρώτησε απευθυνόμενη στους συναδέλφους γύρω της.

<Είναι εύκολο, καθηγήτρια>, είπε ο Κομπαγιάσι. <Μέσα στον ενθουσιασμό των πειραμάτων που διεξάγονται με επιτυχία, δεν είχαμε συνειδητοποιήσει ότι το κλουβί ήταν μεγαλύτερο από τον όγκο του χώρου που το Μηχάνημα ήταν έτοιμο να μεταφέρει. Το κλουβί είναι ένας κύβος με πλευρά , περίπου, οκτώ εκατοστών, ενώ εμείς είχαμε κάνει μετρήσεις για μόλις τέσσερα εκατοστά. Το αποτέλεσμα είναι ότι μεταφέρθηκε μόνο το ινδικό χοιρίδιο στο εσωτερικό του βαθμονομημένου όγκου, μαζί με ένα κομμάτι από το πάτωμα του κλουβιού. Το υπόλοιπο του περιβλήματος παρέμεινε στην πλακέτα Α>.

<Εννοείτε ...> υπονόησε με ένταση η Μπράις<... ότι αν το χάμστερ δεν ήταν πλήρως εντός του όγκου που ενδείκνυται για τη μεταφορά, θα είχαμε μεταφέρει μόνο το μισό ζώο; Ένα κομμάτι θα είχε παραμείνει στο κλουβί;>

<Ναι, έτσι είναι>, επιβεβαίωσε ο Κομπαγιάσι, ατάραχος στη σκέψη.

Η Μπράις αναστέναξε.

<Τότε, πήγε καλά>, συγκατένευσε επανειλημμένα σκεπτική. <Ωστόσο, είναι ένας κίνδυνος που έπρεπε να υπάρχει ούτως ή άλλως. Καταλάβετε, όμως, ότι από άποψη ηθικής τα πειράματα σε ζώα πρέπει να γίνονται μόνο, και μόνο, αν δεν υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις. Με τα συναρπαστικά αποτελέσματα των πειραμάτων που

προηγήθηκαν, δεν είχα την παραμικρή υποψία ότι κάτι θα μπορούσε να πάει στραβά. Γι 'αυτό έβαλα το κλουβί τόσο επιπόλαια στην πλακέτα. Αυτό το χάμστερ είναι τόσο τυχερό! Με την ταχύτητα με την οποία κινείται, θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε κατά τη στιγμή της Ανταλλαγής. Χαίρομαι που, αντίθετα, όλα πήγαν καλά>, ολοκλήρωσε χτυπώντας ένα δάχτυλο πάνω στο κουτί με την οποία το ζώο έκανε μία μεγάλη κίνηση, τρέχοντας από εδώ κι από εκεί.

Στο μεταξύ, ο Μαρρόν είχε πλησιάσει τη Σαρλίν. Την τράβηξε στην άκρη και τη ρώτησε χαμηλόφωνα.

<Μα πες μου ένα πράγμα. Πώς μπόρεσες να μπεις στο εργαστήριο, χωρίς να σε δουν;>

<Δεν σε είδα στο μεσημεριανό>, του απάντησε. <Ανησύχησα. Το απόγευμα, στο δρόμο μου προς τη βιβλιοθήκη, σε είδα να βγαίνεις από το εστιατόριο μαζί με την ομάδα των ανθρώπων που παρευρίσκονται εδώ τώρα. Σας παρακολούθησα από απόσταση και σας είδα να έρχεστε εδώ. Έκανα τον γύρο του κτιρίου και βρήκα ανοιχτό το παράθυρο του μπάνιου. Μπήκα από εκεί και, χωρίς να με δει κανείς, κρύφτηκα πίσω από την ντουλάπα. Είδα τα πειράματα. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις>.

<Μπήκες από το μπάνιο>, χαμογέλασε ερωτευμένος ο Μαρρόν. Την χάιδεψε με το βλέμμα. <Σαν αστυνομική ταινία χαμηλού κόστους>, είπε και γέλασε ευχαριστημένος.

<Έτσι ακριβώς, πονηρούλη!>, απάντησε με κακία η

Σαρλίν, δίνοντας του μία κλωτσιά στο πόδι.

<Κυρίες και κύριοι, αρκετά για σήμερα!>, ανακοίνωσε με δυνατή φωνή ο Ντρου. <Θα έλεγα ότι δεν θα μπορούσε να πάει καλύτερα. Σας ευχαριστώ όλους. Τα λέμε αύριο!>

Η ομάδα χωρίστηκε και ο καθένας πήγε προς το διαμέρισμά του.

Άλλη μία ιστορική μέρα έφτανε στο τέλος της.

Κεφάλαιο XV

Η Μιντόρι κοίταξε έξω από το παράθυρο και κοίταξε ένα απόμακρο σημείο, αόρατο προς εκείνη.

Εκεί υπήρχε ο κήπος με τις κερασιές, σε εκείνο το πάρκο, όπου είχε γνωρίσει τον αγαπημένο της Νομπόρου.

Ήταν σκοτεινά, και η κοπέλα έγραφε στον αρραβωνιαστικό της.

«Σήμερα είμαι πολύ κουρασμένη.

Το μάθημα της Μεσαιωνικής Ιστορίας της Ιαπωνίας είναι πραγματικά αφόρητο. Τι με νοιάζει εμένα εκείνη η εποχή; Εγώ τώρα ζω. Τώρα δεν μπορώ να σε δω και η καρδιά μου πονάει τόσο πολύ, όσο μου λείπεις.

Σε δύο εβδομάδες δίνω εξετάσεις στην Ιστορία και δεν μπορώ να συγκρατήσω στο μυαλό μου τις έννοιες. Δεν θα πάει καλά, το νιώθω. Και οι γονείς μου θα αναρωτιούνται γιατί, μετά από μια καλή πορεία στο κολλέγιο, απόδοσή μου πέφτει τόσο δραματικά.

Όχι, δεν είναι σωστό, ούτε γι 'αυτούς, που με αγαπούν πολύ και ελπίζουν ότι θα δημιουργήσω μια καλή κοινωνική θέση για τον εαυτό μου, ούτε για μένα, γιατί αν δεν τελειώσω τις σπουδές μπορώ να κάνω μόνο δευτερεύουσες εργασίες, επισφαλείς και κακώς αμειβόμενες. Γιατί η γυναίκα στην Ιαπωνία πρέπει να γκετοποιείται; Είναι μια σάπια κοινωνία, που κυριαρχείται από τους αυταρχικούς

άνδρες που αποφασίζουν τα πάντα και αφήνουν τη γυναίκα να κοιτάζει αυτή τη γυάλινη οροφή, πέρα από την οποία εκείνοι ορίζουν τη ζωή της.

Αλλά δεν θέλω να μείνω στην σκιά.

Θα μελετήσω, ναι, θα μελετήσω περισσότερο από ποτέ, ακόμα και την Ιστορία, ναι, έτσι θα φτάσω στο πτυχίο και θα γίνω δασκάλα, θα βγάξω καλά λεφτά και θα είμαστε σε θέση να παντρευτούμε, εσύ θα ξεμπαρκάρεις και δεν θα είσαι πια φτωχός. Επίσης, μπορείς να σπουδάσεις λογοτεχνία, όπως εγώ, και θα γίνεις ποιητής: έχεις το ταλέντο, Νομπόρου, και θα πρέπει να το ολοκληρώσεις τις σπουδές σου».

Η Μιντόρι σήκωσε το στυλό από το χαρτί και πέρασε τα χέρια της πάνω από τα μάτια της, για να στεγνώσει τα δάκρυά που έτρεχαν άφθονα στο πρόσωπό της. Υπέφερε τρομερά. Αλλά ήταν και δυνατή και λογική. Ήξερε να αγωνίζεται.

Η Μαόκο πήρε ένα μαντήλι και σκούπισε τα μάτια της. Το μαρτύριο της Μιντόρι την είχε συγκινήσει. Εκείνη η βασανισμένη αγάπη ξεχειλίξε από τις σελίδες του μυθιστορήματος και έφτανε στην καρδιά, κάνοντας την κάθε φορά να κλαίει.

Με έναν στεναγμό γύρισε τη σελίδα, αλλά ακριβώς εκείνη την στιγμή, άκουσε χτύπο στην πόρτα.

Ένα απαλό άγγιγμα, σχεδόν ντροπαλό, θα μπορούσε να πει.

Κοίταξε προβληματισμένη το ρολόι της, κάτω από το φως της λάμπας δίπλα στο κρεβάτι: ήταν δέκα η ώρα το βράδυ. Ποιος θα μπορούσε να είναι εκείνη την ώρα;

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, άφησε το βιβλίο και περπάτησε προς την πόρτα. Δεν υπήρχε ματάκι, έτσι πλησίασε προσεκτικά.

<Ναι;> ρώτησε χωρίς να ανοίξει.

<Νόβακ>, ήταν η απλή απάντηση.

Η Μαόκο σήκωσε ψηλά τα μάτια, αναστέναξε, άναψε το κεντρικό φως, άνοιξε την πόρτα και άφησε τη Νορβηγίδα να μπει. Μετά, ξεκλείδωσε, προβλέποντας τη συνέχεια.

Είχε δίκιο.

Η Τζάσμιν Νόβακ φορούσε ένα ελαφρύ καφέ παλτό με ταρτάν λεπτομέρειες, πολύ καλής ποιότητας. Παπούτσια καφέ χαμηλό τακούνι και τα μαλλιά πιασμένα σε αλογοουρά. Δεν κρατούσε τσάντα.

Σταμάτησε, μόλις μπήκε. Περίμενε να έρθει μπροστά της η Μαόκο, στη συνέχεια, με μετρημένες κινήσεις ξεκούμπωσε το παλτό της ξεκινώντας από την κορυφή, το ένα κουμπί μετά το άλλο, με σταθερό ρυθμό. Φτάνοντας στο κάτω μέρος, πήρε με τα χέρια της τα δύο πέτα στο ύψος του στήθους και τα άνοιξε σιγά-σιγά, με έναν απόλυτα συμμετρικό τρόπο.

Από κάτω ήταν εντελώς γυμνή.

Η Μαόκο γνώριζε ότι οι Σκανδιναβοί δεν είχαν αναστολές, αλλά δεν περίμενα τέτοια συμπεριφορά.

Η Νόβακ χώρισε τα δύο πέτα του παλτό μέχρι που το ρούχο να αρχίσει να πέφτει από τους ώμους. Το άφησε να γλιστρήσει απαλά στα μπράτσα της, πίσω της και όταν ήταν έτοιμο να πέσει στο έδαφος, το σταμάτησε με τα χέρια της, το δίπλωσε στη μέση και το τοποθέτησε τακτικά στην πλάτη ενός καναπέ εκεί κοντά.

Μετά, κάρφωσε το βλέμμα της στα μάτια της Γιαπωνέζας και άπλωσε τα χέρια της μπροστά της, διασταυρώνοντας τους καρπούς της.

Η Μαόκο ανταπέδωσε το βλέμμα, μετά κοίταξε τους καρπούς: υπήρχε ακόμη μόνο μια μικρή ερυθρότητα εκεί που ήταν τα σχοινιά χθες το βράδυ. Αυτό ήταν για εκείνη μια μεγάλη ικανοποίηση, διότι επιβεβαίωνε τη μαεστρία της στο Shibari, την ιαπωνική τέχνη του σχοινοῦ. Είχε αφοσιωθεί σε αυτή, παράλληλα με τις σπουδές της στο Πανεπιστήμιο, λόγω του μεγάλου αισθητικού περιεχομένου που έδινε εκείνη η αρχαία τέχνη, και ήθελε να γίνει Nawashi, δασκάλα.

Θα μπορούσε να κάνει μια λεπτή γλυπτική, χρησιμοποιώντας με καλλιτεχνικό τρόπο τα σχοινιά πάνω στο αγαλματένιο σώμα της Νόβακ, αλλά δεν πίστευε ότι εκείνη ήξερε το Shibari, πόσω μάλλον ότι θα ερχόταν να προσφέρει τον εαυτό ως μοντέλο για αυτή τη μορφή τέχνης.

Όχι, η Νορβηγίδα ήθελε κάτι άλλο και το ζητούσε με μάτια που έλαμπαν, και με το γυμνό σώμα που το προσέφερε ανεπιφύλακτα στο βλέμμα της Μαόκο.

Είχε ανοιχτόχρωμο δέρμα, όπως ταίριαζε στην καταγωγή της, και τα ξανθά της μαλλιά έφταναν στον ώμο με ένα απλό, αλλά ακριβές καρέ κούρεμα.

Το πρόσωπο, χωρίς μακιγιάζ, ήταν λεπτό και το φώτιζε το φως από τα μπλε μάτια της, με τη σωστή απόσταση μεταξύ τους και διακοσμημένα με ξανθά φρύδια από πάνω και με φακίδες από κάτω.

Η μύτη ήταν μικρή και λίγο στραμμένη προς τα πάνω, το στόμα λεπτό στόμα με χείλη σε ανοιχτό ροζ χρώμα, χωρίς κραγιόν.

Το πηγούνι ήταν κανονικό, με μια μικρή κοιλότητα η οποία μαζί με το κόψιμο των χειλιών έδινε μια χροιά αυθάδειας.

Τα ζυγωματικά μόλις που φαίνονταν, και τα μάγουλά της ήταν τεντωμένα και λεία. Τα αυτιά της ήταν μικρά και καλοσχηματισμένα. Ο μακρύς και λεπτός λαιμός ήταν σε τέλεια αρμονία με το πρόσωπο.

Οι ώμοι της ήταν μεγάλοι, ανάλογοι του αναστήματος της γυναίκας, περίπου στο 1.70, με εμφανείς μύες που έδειχναν ότι ασκούσαν σε τακτική βάση. Οι κλείδες προεξείχαν χαρακτηριστικά, τεντώνοντας το δέρμα και επιβεβαιώνοντας ότι εκείνο το κορμί ήταν γραμμωμένο.

Στέρνο και πλευρά διέγραφαν κι αυτά την εικόνα της τέλειας δομής των οστών της, με έναν πολύ μικροκαμωμένο και εξαιρετικά θηλυκό θώρακα που οδηγούσε σε μία μέση λεπτή και αισθησιακή.

Τα στήθη της ήταν συμπαγή, καλά υποστηριζόμενα από τους μύες της γυναίκας που έδειχνε να είναι περίπου τριάντα τριών, τριάντα τεσσάρων ετών.

Η κοιλιά της ίσια, με εμφανείς κοιλιακούς, αποτέλεσμα των προπονήσεων με τρέξιμο ή ποδήλατο.

Τα πόδια της ήταν ένα θαύμα. Το μήκος του μηρού και η κνήμη ήταν σε ιδανική αναλογία και αναδείκνυαν υπέροχα το μυϊκό σύστημα του μηρού και της γάμπας. Το αξιολζήλευτο κάδρο, ολοκλήρωναν οι λεπτοί αστράγαλοι.

Η Μαόκο παρατήρησε τα μακριά, λεπτά της χέρια, γραμμωμένα όπως όλα τα άλλα, και τα λεπτά και χαριτωμένα δάχτυλα. Με το ένα χέρι την πήρε από τους διασταυρωμένους λεπτούς καρπούς της και την οδήγησε σιγά-σιγά στο μονό κρεβάτι.

<Βγάλε τα παπούτσια>, διέταξε με ήσυχη αλλά σταθερή φωνή.

Η Νόβακ εκτέλεσε την εντολή, τότε η Μαόκο στάθηκε πίσω της και την έβαλε να ανέβει με τα γόνατα στο κρεβάτι, κάνοντάς την να προχωρήσει μέχρι την μέση και να γυρίσει κατά μήκος της μεγάλης πλευρά. Πήρε τα χέρια της και τα έφερε πίσω από την πλάτη της, στη συνέχεια διασταύρωσε τους καρπούς της και την ακινητοποίησε με το ένα χέρι.

<Άνοιξε τα γόνατα>, διέταξε και πάλι.

Εκείνη εκτέλεσε και πάλι την εντολή.

<Κι άλλο>, πρόσθεσε.

Η Νόβακ άνοιξε λίγο περισσότερο τα γόνατα πάνω στο

κρεβάτι, κρατώντας τα πόδια ίσια στηρίζοντας το σώμα της.
<Όμορφα>, τα γόνατα με περίπου μισό μέτρο απόσταση
το ένα από τον άλλο.

<Ανασήκωσε το στήθος σου. Το κεφάλι ψηλά. Κοίτα
μπροστά>.

Η Νορβηγίδα διόρθωσε τη θέση της, βοηθούμενη κι
από την έλξη που ασκούταν από τα χέρια της που ήταν
τεντωμένα προς τα πίσω και τα κρατούσε η Μαόκο από τους
διασταυρωμένους καρπούς.

Σήκωσε περήφανα το κεφάλι της και κοίταξε ευθεία.

<Μην κουνηθείς>, τη διέταξε στο τέλος η Γιαπωνέζα.

Άφησε σιγά-σιγά τους καρπούς της και έφυγε από το
κρεβάτι.

Εκείνη δεν κουνήθηκε ούτε χιλιοστό.

Η Μαόκο πήγε στην ντουλάπα, που βρισκόταν πίσω από
τη Νόβακ κι έτσι ήταν εκτός του οπτικού της πεδίου, πήρε
ένα κίτρινο *φουλάρι* από καθαρό μετάξι, επέστρεψε στο
κρεβάτι και τύλιξε το μαντίλι δύο γύρους γύρω από τους
καρπούς της Νορβηγίδας. Έκανε έναν απλό πρώτο κόμπο,
μέτρια σφιγμένο και ολοκλήρωσε το δέσιμο με έναν δεύτερο.

Η Νόβακ ανέπνεε κανονικά, περιμένοντας, διατηρώντας
προσεκτικά τη θέση που της είχε επιβληθεί.

Η Μαόκο φορούσε μία πιτζάμα που αποτελούταν από
μακρύ παντελόνι και πουκάμισο, από λευκό ύφασμα
τυπωμένο με χαρακτήρες Kawaiï²³. Έβγαλε τις πιτζάμες της
και έμεινε μόνο με τα λευκά της εσώρουχα.

Επέστρεψε στην ντουλάπα και στην τσάντα του εργαστηρίου και πήρε ένα ζευγάρι γάντια λάτεξ. Τα φόρεσε κάνοντάς τα να χτυπήσουν με θόρυβο στο τέλος.

Ανέβηκε κι εκείνη γονατιστή το κρεβάτι, πίσω από τη Νόβακ, με απαλές κινήσεις για να μην την κάνει να χάσει τη σταθερότητά της.

Έβαλε καθέναν από τους αστραγάλους της πάνω σε εκείνους της Νορβηγίδας, για να την κρατήσει καλύτερα στη θέση της. Στη συνέχεια, τοποθετήστε αργά τα χέρια της στους γοφούς της. Η Νόβακ τινάχτηκε και έβγαλε έναν βογγητό που μόλις ακούστηκε, αλλά συγκράτησε τον εαυτό της αμέσως και επέστρεψε στην ακινησία που έπρεπε να διατηρήσει.

Με συμμετρικές κινήσεις, η Μαόκο πέρασε τα χέρια της στο πλάι των γοφών, χαϊδεύοντας τους. Ήταν συμπαγείς και σφριγηλοί. Στη συνέχεια, προχώρης αργά προς τα πάνω, ανεβαίνοντας κατά μήκος της πλάτης και πιέζοντας τους αντίχειρες μέσα στην κοιλότητα της σπονδυλικής στήλης. Καθώς προχωρούσε, πίεζε με τους αντίχειρές της το περίγραμμα του κάθε σπονδύλου, και την ίδια στιγμή πίεζε με τα άλλα δάχτυλά την κάθε πλευρά της. Διατήρησε μια σταθερή πίεση που διήγειρε τις ιδιαίτερα ευαίσθητες νευρικές απολήξεις αυτών των μερών του σώματος και η Νόβακ ρίγησε. Κρύος ιδρώτας κάλυψε το μέτωπο και την πλάτη της, αλλά έσφιξε τα δόντια της, έτσι ώστε να μην κινηθεί. Η Μαόκο χαμογέλασε στον εαυτό της, εκτιμώντας

την αντίδραση της Νορβηγίδας όπως και τον αυτοέλεγχο, τον οποίο επιδείκνυε.

Τα χέρια της έφτασαν στη βάση του λαιμού. Με τους αντίχειρες έκανε έντονο και επαναλαμβανόμενο μασάζ στους αυχενικούς σπόνδυλους και, στη συνέχεια, πέρασε στις ωμοπλάτες διατηρώντας πάντα την πίεση στο δέρμα, βάζοντας τα χέρια της μπροστά, στο κάτω μέρος του θώρακα. Πήγε πολύ αργά προς τα πάνω, παίρνοντας σταδιακά τα στήθη της στην παλάμη της. Όταν οι δείκτες της συνάντησαν το εμπόδιο των θηλών, η Μαόκο συνέχισε αδιάφορα διατηρώντας την ίδια πίεση, αναγκάζοντας τα με την πίεση να υποχωρήσουν στη μάζα. Στη συνέχεια, μεγάλωσε το διάστημα μεταξύ του δείκτη και του μέσου, για να τα αφήσει να αναδυθούν. Όπως ξέφυγαν, στητά και άκαμπτα, σταμάτησε την προέλαση των χεριών. Στάθηκε εκεί για λίγα δευτερόλεπτα, κρατώντας το στήθη της με χάρη. Η Νόβακ είχε καλυφθεί με ιδρώτα και ανάπνεε σχεδόν ανεπαίσθητα, βιαστικά, με εξαιρετική ένταση.

Η Γιαπωνέζα, σε εκείνο το σημείο, άρχισε σιγά-σιγά να κλείνει το άνοιγμα μεταξύ δείκτη και μέσου, κλείνοντας τον έναν με τον άλλον, συμπιέζοντας τις ρώγες της ανάμεσά τους. Η Νορβηγίδα άνοιξε διάπλατα τα μάτια και το στόμα της και δεν κατάφερε να καταστείλει ένα βογγητό <Ωωω!

>

<Σκάσε!> τη διέταξε ψιθυριστά η Μαόκο.

Η Νόβακ πάγωσε σε αυτή την κατάσταση, με τα μάτια

διευρυμένα και το στόμα ανοικτό, και συνέχισε να ιδρώνει.

Η Γιαπωνέζα άνοιξε αργά δείκτη και μέσο, απελευθερώνοντας τις θηλές, που τώρα εμφανίζονταν συνθλιμμένες κοντά στη βάση τους όπου ακουμπούσαν τα δάχτυλα. Επέστρεψαν με ελαστικότητα στην αρχική τους διάμετρο, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Η Μαόκο περίμενε λίγα δευτερόλεπτα ακόμη, στη συνέχεια τις συνέθλιψε πάλι επαναλαμβάνοντας τη διαδικασία. Αυτή τη φορά έσφιγγε πιο δυνατά, εξαλείφοντας σχεδόν το χώρο ανάμεσα στα δάχτυλά της. Η Νόβακ έκλεισε απότομα το στόμα και έσφιξε τα δόντια της, κρατώντας την αναπνοή της, αλλά κατάφερε να μην βγάλει ήχο. Η Μαόκο άφησε τις θηλές της κι εκείνες δυσκολεύτηκαν λίγο περισσότερο, για να ανακάμψουν.

Περίμενε λίγο ακόμα και πίεσε κι άλλο τα δάχτυλά της, σφίγγοντας με μεγάλη δύναμη το ένα πάνω στο άλλο. Κράτησε σφιχτά για μερικά δευτερόλεπτα, κατά τη διάρκεια των οποίων η Νόβακ στάθηκε άκαμπτη με τα μάτια της διογκωμένα και τα χείλη σφιγμένα, να έχουν γίνει λευκά από την ένταση.

Τελικά, η Μαόκο άνοιξε σταδιακά τα δάχτυλά της, ένα χιλιοστό κάθε φορά, και αυτή τη φορά οι θηλές έμειναν ερεθισμένες για αρκετά δευτερόλεπτα. Στη συνέχεια επανήλθαν, ενώ η Νορβηγίδα ιδρώνει αφειδώς, καθώς οι ευαίσθητες απολήξεις της έδειχναν την προοδευτική και επώδυνη επανενεργοποίηση της κυκλοφορίας.

Η Μαόκο άφησε τα στήθη, γλιστρώντας τα χέρια της στο θωρακικό τοίχωμα και στα ισχία, περνώντας τα στη λεπτή μέση και σταματώντας εκεί από όπου ξεκίνησε.

Την άφησε να ξεκουραστεί λίγο.

Η ανάσα της Νόβακ έγινε ομαλή και ο ιδρώτας άρχισε να στεγνώνει.

Η ζεστασιά του δωματίου εκείνο το βράδυ του Μαρτίου, ήταν άνετη σε αυτό το γυμνό σώμα.

Το φως από το *αμπαζούρ* στο κομοδίνο είχε ένα δροσερό λευκό χρώμα, κατάλληλο για ανάγνωση, χάρη στην υψηλή αντίθεση που παρήγαγε στις τυπωμένες σελίδες, ενώ ο πολυέλαιος στο κέντρο του δωματίου εξέπεμπε ένα απαλό, ανοικτό κίτρινο φως.. Το χλωμό σώμα της Νόβακ βαφόταν ομοιόμορφα από εκείνο το κίτρινο, παίρνοντας έναν ζεστό και ευχάριστο τόνο, ενώ το λευκό του *αμπαζούρ* που σκίαζε κατά τα τρία τέταρτα από πίσω, από τα πλευρά ως τις ωμοπλάτες όπως και στην κοιλότητα ανάμεσα στους γλουτούς. Ακίνητη όπως ήταν, η Νορβηγίδα φαινόταν σαν γλυπτό, έκθεμα στο μουσείο, φωτισμένο από προβολείς κατάλληλα τοποθετημένους. Ήταν πανέμορφη.

<Για να δούμε, τώρα>, είπε η Μαόκο με ένα πονηρό χαμόγελο.

Σιγά-σιγά πέρασε τα χέρια της στην κοιλιακή χώρα, κρατώντας τα δάχτυλά της κλειστά από κάτω. Δεν πίεζε, και παραμένοντας απλώς ακουμπισμένη, αισθανόταν κάτω από τα δάχτυλά της τις δέσμες των μυών που ήταν

τεταμένοι. Αμείλικτη προχώρησε προς το βουβωνική χώρα, με τη Νόβακ να έχει αρχίσει να ιδρώνει και να αναπνέει βαριά, ενώ παρέμενε άκαμπτη στη θέση της. Έβαλε μέσο, παράμεσο και μικρό δάχτυλο του κάθε χεριού στην αντίστοιχη βουβωνική περιοχή, με τους αντίχειρες διπλωμένους ακριβώς πάνω από το αιδοίο και με τους δείκτες ανασηκωμένους. Έμεινε έτσι για τουλάχιστον μισό λεπτό, κατά το οποίο η Νορβηγίδα τόλμησε να πάρει μόνο μερικές αναπνοές. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο γρήγορα και με τόση δύναμη, που η Μαόκο μπορούσε να ακούσει τον χτύπο στον αγέρωχα θώρακα. Χαμήλωσε, τότε, τους δείκτες προς το αιδοίο και απαλά τους χρησιμοποίησε για το άνοιγμα των μεγάλων χειλιών. Μέσα από το λεπτό λάτεξ ένωσε τη ζέστη του ιστού που υγραινόταν από τη διέγερση. Χώρισε τα χείλη με αποφασιστικότητα, μέχρι η είσοδος του κόλπου να είναι εντελώς ανοιχτή. Η ένταση της Νόβακ είχε φτάσει στο αποκορύφωμα, με την καρδιά της να χτυπά ανεξέλεγκτα. Αισθανόταν εντελώς εκτεθειμένη, ανήμπορη και έκπληκτη αισθάνθηκε τον αέρα που μπήκε μέσα στον κόλπο και κυκλοφόρησε στο εσωτερικό του, ψυχρότερος από την κοιλότητα, ενισχύοντας την αίσθηση του πόσο ευάλωτη ένιωθε. Δεν ήξερε τι θα συμβεί, αλλά έτσι κι αλλιώς δεν μετακινήθηκε καθόλου.

Η Μαόκο την κράτησε έτσι για ένα ολόκληρο λεπτό, δεμένη και ακίνητη, κάθιδρη και με σκληρό πρόσωπο σαν μια μάσκα, με το πιο κρυφό της σημείο ανοικτό και αφημένο

στο έλεος του κόσμου.

Ξαφνικά, η Μαόκο άνοιξε κι άλλο τους δείκτες, αφήνοντας τους να γλιστρήσουν στον εσωτερικό ιστό των μεγάλων χειλιών, μέχρι που τα άφησε απότομα: έκαναν ένα απότομο και υγρό ήχο, παρόμοιο με ένα χέρι που χτυπά σε βρεγμένη επιφάνεια. Έβγαλε τα χέρια της από τη βουβωνική χώρα της Νόβακ και τράβηξε τα γάντια της γυρνώντας τα από την ανάποδη. Κατέβηκε από το κρεβάτι τραβώντας προς τα πίσω τα γόνατά της και πήγε κατ'ευθείαν να τα πετάξει.

Η Νορβηγίδα δεν κινούταν.

Η Μαόκο γύρισε στο κρεβάτι και έλυσε τους καρπούς της Νόβακ, και στη συνέχεια ακούμπησε το *φουλάρι* πάνω στο κομοδίνο. Υπήρχαν βαθιές γραμμές, επειδή το είχε δεμένο για ένα μικρό χρονικό διάστημα αν και όχι σφιχτά. Η Νόβακ παρέμενε εντελώς ακίνητη για όλη την ώρα και δεν είχε αντισταθεί στο δέσιμο, έτσι είχαν διατηρηθεί οι ιστοί.

<Κάθησε σωστά>, διέταξε ακουμπώντας ένα δάχτυλο σε κάθε της πλευρά για να την καθοδηγεί.

Η Νορβηγίδα κατέβηκε από την ανασηκωμένη στάση που διατηρούσε και σήκωσε τα πόδια της στο ύψος των μηρών. Τα μπράτσα ήταν χαλαρά στο πλάι της.

Η Μαόκο έβγαλε το μαξιλάρι από το κρεβάτι και το έβαλε στον καναπέ.

<Ξάπλωσε>, την πήρε από τους ώμους και την βοήθησε να ξαπλώσει ανάσκελα.

Πιάνοντάς την από τους καρπούς την έκανε να βάλει τα χέρια πάνω από το κεφάλι της, αφημένα πάνω στο κρεβάτι και διπλωμένα, έτσι ώστε τα χέρια να απέχουν περίπου είκοσι εκατοστά το ένα από το άλλο, με τις παλάμες προς τα πάνω.

Της έβαλε το μαντήλι στα χέρια.

<Κράτα το σφιχτά. Κοίτα το ταβάνι>, της είπε.

Εκείνη υπάκουσε και κράτησε το *φουλάρι* στα χέρια της που ακουμπούσαν στο κρεβάτι, μετά κράτησε σταθερά τα μάτια της πάνω στο άσπρο ταβάνι.

<Άνοιξε>, τη διέταξε με ουδέτερη φωνή ακουμπώντας τα χέρια της στο εσωτερικό των μηρών. Τους άνοιξε μέχρι τα γόνατά της να απέχουν 60 εκατοστά το ένα από το άλλο, ενώ τα πόδια ήταν χαλαρά στραμμένα προς το κέντρο του κρεβατιού.

Η Γιαπωνέζα πήγε πίσω στη ντουλάπα και έβαλε ένα καινούργιο ζευγάρι γάντια, στη συνέχεια πήγε στην κουζίνα και ένα πήρε από ένα συρτάρι ένα ζευγάρι ξυλάκια για φαγητό²⁴.

Η Νόβακ είδε με την άκρη του ματιού της τις κινήσεις της Μαόκο αλλά, όταν εκείνη γύρισε προς το μέρος της, κοίταξε αμέσως το ταβάνι.

Η Γιαπωνέζα ανέβηκε στο κρεβάτι στα δεξιά της Νόβακ και την παρατήρησε με κριτικό μάτι, ξεκινώντας από τα πόδια και ακολουθώντας την ευλυγισία των ποδιών, περνώντας από την κοιλιά, το στήθος, το πρόσωπο, μέχρι τα

χέρια που τέντωναν προσεκτικά το μαντήλι. Ο ιδρώτας είχε στεγνώσει σχεδόν εντελώς. Επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά ότι κοιτούσε το ταβάνι, και στη συνέχεια έσκυψε πάνω από το αιδοίο.

Με τον δείκτη και τον αντίχειρα του αριστερού χεριού άπλωσε τα χείλη του στην περιοχή του άνω κόμβου, στο ύψος της κλειτορίδας. Η κλειτορίδα πετάχτηκε έξω από την πόσθη. Ήταν μικρή αλλά ευδιάκριτη, σε βαθύ ροζ χρώμα και πρησμένη από τη διέγερση. Η Μαόκο κράτησε τα ξυλάκια στο δεξί της χέρι και χτύπησε τις άκρες τους μια-δυο φορές, με τον ξερό ήχο του ξύλου από το οποίο ήταν φτιαγμένα, στη συνέχεια, τα πλησίασε στο αιδοίο και, με μεγάλη ακρίβεια, πήρε την κλειτορίδα ανάμεσα στις άκρες, σαν να ήταν μια τρυφερή γαρίδα.

Πίεσε λίγο, ίσα-ίσα για να κρατήσει καλά την πρόσφυση και σταμάτησε το χέρι της. Η κλειτορίδα φυλακίστηκε ανάμεσα στα ξυλάκια, ελαφρώς συμπιεσμένη από τις άκρες τους. Κοίταξε το πρόσωπο της Νόβακ. Κοίταζε σταθερά στο ταβάνι, αλλά παρατηρώντας τα μάτια και το μέτωπό της, ήταν διακοσμημένα με στάλες ιδρώτα. Το στόμα της ήταν μισάνοιχτο, και φαινόταν να προφέρει ένα σιωπηλό «Ωωω».

Ικανοποιημένη με τον αυτοέλεγχο που έδειχνε η Νορβηγίδα, η Μαόκο κίνησε με εξαιρετική προσοχή τα άκρα των ξύλων κάνοντας έναν κύκλο αριστερόστροφα, παραμορφώνοντας την κλειτορίδα, αναλόγως. Η κίνηση

ήταν μερικά χιλιοστά, αλλά οι έξι χιλιάδες νευρικές απολήξεις της κλειτορίδας μετέδιδαν συγκλονιστικά κύματα ηδονής στον εγκέφαλο της Νορβηγίδας

Τρεις γύρους από τη μία πλευρά, άλλοι τρεις γύροι από την άλλη, συνεχώς, αδυσώπητα. Η κλειτορίδα είχε τώρα σκούρο κόκκινο χρώμα και ήταν στητή.

Η ανάσα της Νόβακ κόπηκε και τίναξε αισθητά τους κοιλιακούς.

<Συγκρατήσου!>, είπε σφυριχτά η Μαόκο.

Εκείνη πάγωσε, μετά σιγά-σιγά χαλάρωσε την κοιλιά της και τέντωσε δυνατά το *φουλάρι* ανάμεσα στα χέρια της, κάνοντάς το μοχλό εκτόνωσης της ακραίας έντασης στην οποία υποβαλλόταν.

Η Γιαπωνέζα συνέχισε την περιστροφική κίνηση κάνοντας τρεις περιστροφές προς μία κατεύθυνση, και μετά τρεις προς την άλλη, εναλλάξ, για να εξισορροπηθεί η πίεση στην κλειτορίδα. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας η Νόβακ καλύφθηκε και πάλι με ιδρώτα σε όλο το σώμα της. Κρατούσε δυνατά το *φουλάρι*, για να ελέγξει καλύτερα τον εαυτό της και οι δικέφαλοί εμφανίστηκαν καθαρά, τεντωμένοι και καλοσχηματισμένοι.

Μετά από μερικά λεπτά, η Μαόκο είδε το πρόσωπο της Νορβηγίδας να γίνεται κόκκινο και να επιταχύνεται η αναπνοή της. Οι κοιλιακοί της συσπώνταν ακουσίως και από τον λαιμό της Νόβακ βγήκε ένα μουγκρητό που αυξανόταν σε ένταση. Ήταν έτοιμη να φτάσει στον

οργασμό. Τότε, η Μαόκο άνοιξε αμέσως τα ξυλάκια αφήνοντας ξαφνικά την κλειτορίδα. Άφησε και τα χείλη που ξανάκλεισαν.

<Αααα!>, διαμαρτυρήθηκε η Νόβακ με αλλοιωμένη ένρινη φωνή, ενώ η διέγερση διακόπηκε ξαφνικά. Ήταν απογοητευμένη, ανυπομονώντας να ολοκληρωθεί η πορεία μέχρι την κορύφωση, αλλά αυτό της απαγορεύτηκε απροσδόκητα.

Σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε θυμωμένη τη Μαόκο, αλλά επέστρεψε γρήγορα στη θέση της.

<Μπράβο! Κάτω!> Την επέπληξε με το αριστερό της χέρι να ακουμπά στο μέτωπό της, σπρώχνοντάς την προς τα κάτω.

Η Νόβακ επέστρεψε στη θέση της, θυμωμένη. Αναστέναξε σε ένδειξη διαμαρτυρίας, αλλά στη συνέχεια χαλάρωσε και άρχισε να κοιτάζει το ταβάνι και να τεντώνει το *φουλάρι*.

Το πρόσωπό της είχε επιστρέψει στο κανονικό του χρώμα και ο ιδρώτας στέγνωνε γρήγορα.

Η Μαόκο περίμενε λίγο. Όταν έκρινε ότι ήταν αρκετά ήρεμη, έβαλε το αριστερό της χέρι στην κοιλιά της και άρχισε να τη χαϊδεύει ελαφρά και με κυκλικές κινήσεις, απολαμβάνοντας το απαλό δέρμα και τους ήπιους μυς που την λάξευαν. Η Νόβακ έκλεισε τα μάτια της παραιτημένη. Ανέπνεε κανονικά, ήσυχα, εισπνέοντας από τη μύτη και εκπνέοντας από το μισόκλειστο στόμα. Μισοκοιμισμένη,

χαλάρωσε και τη λαβή της στο *φουλάρι*.

Σε εκείνο το σημείο, η Μαόκο έβαλε απαλά το μεσαίο δάχτυλο του δεξιού της χεριού μέσα στον κόλπο, κρατώντας την παλάμη προς τα πάνω. Η Νορβηγίδα δεν φάνηκε να αντιδρά. Πρόσθεσε τον δείκτη, και έσπρωξε λίγο περισσότερο. Τότε, η Νόβακ άνοιξε τα μάτια της. Το βλέμμα της ήταν κενό, φαινόταν αφηρημένη. Η Μαόκο έσπρωξε ακόμα λίγο και βάζοντας μέσα και τον παράμεσο και το μικρό δάχτυλο, το μικρό της χέρι άρχισε να διεισδύσει στον κόλπο. Τα μάτια της Νόβακ διευρύνθηκαν σταδιακά, καθώς η Μαόκο έμπαινε μέσα της. Περιέργως, δεν άρχισε να ιδρώνει, αλλά, αντίθετα, χλόμιασε, συγκλονισμένη από τα απερίγραπτα συναισθήματα που βίωνε.

Το χέρι της Μαόκο συνέχισε να ανεβαίνει στο κοιλιακό κανάλι που αυτολιπαινόταν από τον ερεθισμό, και μπήκε και ο αντίχειρας στη δίοδο. Η είσοδος του κόλπου ήταν διεσταλμένη και σφιχτή γύρω από τη μέγιστη διάμετρο του χεριού, που ανερχόταν σε περίπου οκτώ εκατοστά. Η Μαόκο πίεσε κι άλλο μέχρι να μπει το χέρι της εντελώς και η είσοδος να είναι κλείνει υγρή, γύρω από τον καρπό.

Τώρα η Νόβακ φαινόταν να είναι μουδιασμένη. Τα βλέφαρα ήταν μισόκλειστα και δεν έδειχνε κάποια εμφανή αντίδραση. Φαινόταν εντελώς αφημένη σε αυτή την απώλεια κατοχής του πιο ιδιωτικού μέρους του σώματός του και φαινόταν να το αποδέχεται πλήρως.

Με μεγάλο συντονισμό, η Μαόκο συνέχισε να της

χαϊδεύει την κοιλιά, για να την κρατά ήρεμη. Τώρα σταμάτησε το αριστερό χέρι στο κέντρο της κοιλιάς και πίεσε ελαφρά, στη συνέχεια, μέσα στη Νορβηγίδα κίνησε τον δείκτη και το μεσαίο δάκτυλο, πιέζοντας τις άκρες στο πρόσθιο κοιλιακό τοίχωμα. Κινήθηκε αργά με κυκλικές κινήσεις, εξερευνώντας, με τις αρθρώσεις στραμμένες προς το οπίσθιο τοίχωμα, λόγω του περιορισμένου χώρου. Συνέχισε να διευρύνει προσεκτικά, μέχρι που βρήκε αυτό που έψαχνε. Μια τραχιά περιοχή, όχι μεγαλύτερη από ένα κέρμα, με επίκεντρο τον άξονα συμμετρίας του κόλπου. Η Νόβακ είχε σημείο G²⁵ κι η Μαόκο το είχε βρει.

Η Νορβηγίδα αντέδρασε αμέσως.

<Ααα!> αναστέναξε δυνατά, τραβώντας το *φουλάρι* και τεντώνοντας τους κοιλιακούς της.

Η Μαόκο δεν την επέπληξε.

Άρχισε να περνά τα δάχτυλά της στο σημείο G, πάνω και κάτω, με μέτρια πίεση και στο ρυθμό ενός περάσματος ανά δευτερόλεπτο. Στο μεταξύ, πίεζε με το άλλο χέρι στην κοιλιά, για να την κρατήσει σταθερή. Η Νόβακ άρχισε να σηκώνει το κεφάλι της από το κρεβάτι, με το σώμα της τεντωμένο και το στόμα της να έχει σχήμα O, βγάζοντας ένα <ωωω ...>, συνεχές και λαρυγγικό. Άφησε το μαντήλι και έβαλε τα χέρια της μπροστά, κράτησε τα πλάγια του στρώματος και πίεζε δυνατά. Σε κάθε βήμα των δαχτύλων μέσα της, η Νορβηγίδα ανέβαινε και κατέβαινε με το κεφάλι και τον κορμό.

Η Μαόκο συνέχισε απρόσκοπτα τη διέγερση και άφησε τη Νόβακ να κινείται ελεύθερα. Ήταν ό, τι ήθελε: την κρατούσε μέχρι εκείνη τη στιγμή, για να εκραγεί στον μεγαλύτερο οργασμό που μπορούσε να έχει μία γυναίκα.

Πλέον, το πρόσωπο της Νορβηγίδας ήταν μια παραμορφωμένη μάσκα, κόκκινη γεμάτη ιδρώτα. Κόκκινος ήταν και ο λαιμός της, όπου οι αρτηρίες αποκαλύφθηκαν πρησμένες και χτυπώντας. Μαζί με τους τένοντες που είχαν τεντωθεί με τους σπασμούς αποκάλυπταν τη δομή τους, όπως στο κρεβάτι της ανατομίας, κάθε φορά που σήκωνε το στήθος. Το σώμα έλαμπε βουτηγμένο στον ιδρώτα και κάτω από τη βουβωνική χώρα, το σεντόνι ήταν εμποτισμένο με κολλικό υγρό.

Η Μαόκο έτεινε τοξωτά τα δάχτυλα και, αντί να χρησιμοποιήσει τις άκρες των δακτύλων, όπως είχε κάνει μέχρι εκείνο το σημείο, άρχισε να περνά τα νύχια της στο σημείο G. Ήταν τα νύχια επιστήμονα που είχε συνηθίσει σε μικρές χειρωνακτικές εργασίες, άρα ήταν μεσαίου μήκους και όχι κοφτερά. Τα πέρασε με αποφασιστικότητα μέσα από την ευαίσθητη σάρκα του εσωτερικού της Νόβακ, ξανά και ξανά, ενώ εκείνη κρατούσε σπασμωδικά το στρώμα, λαχανιάζοντας και ασθμαίνοντας. Λίγα δευτερόλεπτα ακόμη, τότε η Νορβηγίδα τίναξε ξαφνικά το κεφάλι της πίσω και φώναξε άγρια με όσο αέρα είχε στο σώμα της.

Η Μαόκο έσπευσε να της βάλει αμέσως το αριστερό χέρι πάνω από το στόμα της, έτσι ώστε να μην ακουστεί στον

Ξενώνα εκείνη η απίστευτη κραυγή.

Οι κοιλιακοί της Νόβακ τέντωναν και χαλάρωναν σε ένα ξέφρενο ρυθμό, αποβάλλοντας την καταστροφική ενέργεια εκείνου του οργασμού, που ποτέ ξανά δεν είχε βιώσει στη ζωή του. Η κραυγή συνέχισε, ασφυκτιώντας κάτω από το χέρι της Γιαπωνέζας.

Η Μαόκο περίμενε.

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα οι συσπάσεις του σώματος της Νόβακ άρχισαν να υποχωρούν. Η κραυγή εξασθενούσε μέχρι να σταματήσει, και σιγά-σιγά η Νορβηγίδα γύρισε για να ακουμπήσει το κεφάλι της στο κρεβάτι. Άφησε το πάπλωμα και έριξε τα χέρια της στα πλάγια του. Η Μαόκο πήρε το χέρι της από το στόμα της κι άρχισε να της χαϊδεύει την κοιλιά. Άρχισε να αφαιρεί απαλά το δεξί χέρι της από τον κόλπο. Ήταν εύκολο να περάσει από το πλημμυρισμένο με κοιλιακό υγρό κανάλι και οι μύες ήταν χαλαροί από την επέκταση στην οποία είχαν υποβληθεί. Μέσα σε δευτερόλεπτα, το χέρι ήταν έξω και η Μαόκο διαπίστωσε ότι το γάντι είχε παραμείνει άθικτο, ακόμη και αν είχε χρησιμοποιήσει με δύναμη τα νύχια της. Χάρηκε με αυτό, επειδή για όλους τους οι Ιάπωνες η υγιεινή αποτελεί βασική πρακτική, που επιδιώκεται με εμμονική φροντίδα.

Κοίταξε τη Νόβακ. Ήταν ακίνητη στο κρεβάτι, με τα μάτια κενά προς το ταβάνι. Η ανάσα της ήταν κανονική. Το πρόσωπό της επανήλθε στο φυσικό χρώμα του και

ο ιδρώτας στέγνωνε γρήγορα. Μετά από ένα λεπτό, κοιμήθηκε γαλήνια, με το στόμα μισάνοιχτο και το κεφάλι γυρισμένο ελαφρά προς τα δεξιά.

Η Μαόκο σηκώθηκε από το κρεβάτι, με προσοχή, ώστε να μην την ξυπνήσει, πήγε να πετάξει και το δεύτερο ζευγάρι γάντια, έσβησε το κεντρικό φως και έβαλε τις πιτζάμες της. Με εξαιρετική λεπτότητα τράβηξε την κουβέρτα από το κάτω μέρος του κρεβατιού και κάλυψε τη Νορβηγίδα για να μην κρυώσει, στη συνέχεια πήγε στην ντουλάπα και πήρε μία καρό κουβέρτα από ένα ράφι. Έσβησε και τη λάμπα δίπλα στο κρεβάτι και στα τυφλά πήγε στον καναπέ. Ξάπλωσε, γυρίζοντας στο πλάι και σκεπάστηκε με την κουβέρτα.

Κοίταξε στο σκοτάδι για λίγα λεπτά, σκεπτική και στο τέλος αποκοιμήθηκε.

Κεφάλαιο XVI

Ο Ντρου είχε φύγει από το εργαστήριο μαζί με τους άλλους και πήγαινε στο σπίτι. Ήταν αρκετά σκοτεινά και ήθελε να ξεκουραστεί, για να τελειώσει εκείνη η κολασμένη ημέρα. Τι πράγματα είχαν συμβεί! Η ήσυχη και νηφάλια ύπαρξη του ώριμου καθηγητή Φυσικής, ταραχτήκε ξαφνικά από την απίστευτη ανακάλυψη. Τις τελευταίες ημέρες είχε ζήσει δυσοίωνα γεγονότα, με γρήγορο ρυθμό, σε ένα κρεσέντο δόξας και ενθουσιασμού, περισσότερο από ό, τι είχε νιώσει στη ζωή του.

Περπατώντας στον δρόμο, συμπτωματικά τα μάτια του έπεσαν στο κτίριο όπου στεγαζόταν το γραφείο του Πρύτανη.

«Πρέπει να του το πω», σκέφτηκε.

Ήταν κουρασμένος, αλλά εξακολουθούσε να κινείται προς αυτή την κατεύθυνση.

Έβγαινε φως από το παράθυρο του ΜακΚίντοκ. Ο Ντρου ήξερε ότι δούλευε πέραν του ωραρίου.

Η δεσποινίς Γουότς είχε ήδη φύγει, έτσι χτύπησε κατευθείαν την πόρτα του γραφείου.

<Περάστε>, είπε μια κουρασμένη φωνή. <Α, εσύ είσαι, Ντρου; Πέρασε, φίλε μου> και σε αυτό το «φίλε μου» υπήρχε ειλικρινής τρυφερότητα, παρατήρησε ο Ντρου. Ίσως, κατά βάθος, ο ΜακΚίντοκ δεν ήταν μόνο μία

μηχανή προγραμματισμένη να ψάχνει πάντα για χρήματα. Ή μήπως ήταν; Στην περίπτωση αυτή, εκείνη η ασυνήθιστη εκδήλωση φιλίας ήταν μόνο χάρη στις καλές απολαβές που ο Πρύτανης προέβλεπε από την ανακάλυψη του Ντρου και του Μαρρόν, τις οποίες στη συνέχεια έπρεπε να διατηρήσει με μεγάλη ευσυνειδησία.

Σίγουρα, τα κέρδη ήταν για το Πανεπιστήμιο, αλλά ο ΜακΚίντοκ ήταν ένας ιδεαλιστής, και η ευημερία του οργανισμού που διοικούσε ήταν γι' αυτόν ένας λόγος να ζει. Ταυτιζόταν τόσο με το Πανεπιστήμιο, που το καλό που έκανε στο Πανεπιστήμιο το έκανε για τον εαυτό του. Γι' αυτό ήταν εκεί και εργαζόταν, απασχολημένος με διοικητικά θέματα που θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν το επόμενο πρωί, αλλά ο Πρύτανης γνώριζε πολύ καλά ότι την επόμενη μέρα θα μπορούσαν να υπάρξουν μεπελάδες που θα μετέθεταν αυτές τις πρακτικές, και αυτό θα γεννούσε νέα προβλήματα, σε μια αλυσιδωτή αντίδραση που θα ήταν καλύτερο να μην προκαλέσει.

<Τα καταφέραμε, ΜακΚίντοκ>, ανακοίνωσε ο Ντρου με μια ζεστή φωνή. <Έχουμε τη βασική θεωρία και μπορούμε να υπολογίσουμε την ενέργεια που χρειάζεται για την ανταλλαγή όγκων σε διαφορετικές αποστάσεις και με διαφορετικούς όγκους ανταλλαγών>.

<Τέλεια>, ο Πρύτανης έλαμψε. <Και πόσο μακριά μπορούμε να πάμε;>

<Οπουδήποτε>, είπε ο Ντρου, ενώ καθόταν.

<Δηλαδή, στο Πεκίνο, στη Μόσχα, στο Άνκορατζ, σε περίπτωση που θέλουμε;>

<Και σε πολλά άλλα μέρη>.

<Πόσο πολλά;>, είπε μπερδεμένος ο ΜακΚίντοκ. Σκέφτηκε για μια στιγμή. <Στο φεγγάρι;> ρώτησε ειρωνικά στη συνέχεια.

<Το φεγγάρι είναι μία βόλτα ως τη γωνία, για αυτό το Μηχάνημα>, απάντησε ήρεμα ο Ντρου. <Η Ανταλλαγή μπορεί να γίνει οπουδήποτε στο γνωστό Σύμπαν>.

Ο ΜακΚίντοκ δεν είχε ιδέα πόσο μεγάλο ήταν το γνωστό Σύμπαν ούτε ήξερε και τι ήταν το ίδιο το Σύμπαν. Γι' αυτόν, το φεγγάρι και οι πλανήτες του ηλιακού συστήματος ήταν όλο το Σύμπαν που ήξερε.

<Το Σύμπαν είναι πολύ μεγάλο, ΜακΚίντοκ. Η τρέχουσα εκτίμηση είναι περίπου 93 δισεκατομμύρια έτη φωτός. Φαντάσου μια σφαίρα αυτής της διαμέτρου>.

Ο ΜακΚίντοκ κοιτούσε σαν χαζός. Τι ήξερε εκείνος από έτη φωτός;

Ο Ντρου κατάλαβε ότι έπρεπε να εξηγήσει. Δεν ήθελε να το κάνει, αλλά ήταν απαραίτητο.

<Ένα έτος φωτός είναι η απόσταση με την οποία μία δέσμη φωτός ταξιδεύει σε έναν χρόνο. Επειδή το φως ταξιδεύει με ταχύτητα περίπου τριακοσίων χιλιάδων χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο, σε ένα χρόνο διανύει πάνω από εννέα χιλιάδες δισεκατομμύρια χιλιόμετρα>.

Ο ΜακΚίντοκ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του. Εννέα

χιλιάδες δισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Οι αποστάσεις που είχε συνηθίσει ήταν εκείνες που θα μπορούσαν να διανυθούν με το αυτοκίνητο. Δέκα χιλιόμετρα, εκατό, διακόσια χιλιόμετρα, τέτοιες αποστάσεις.

Εννέα χιλιάδες δισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί μια παρόμοια απόσταση.

<Λοιπόν>, συνέχισε ο Ντρου που διασκέδαζε βλέποντας την έκπληξη του Πρύτανη, <από ό,τι γνωρίζουμε, το Σύμπαν είναι ενενήντα τρία δισεκατομμύρια φορές αυτές οι εννέα χιλιάδες δισεκατομμύρια χιλιόμετρα, και πάνω από οκτακόσιες χιλιάδες τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα.>

Ο ΜακΚίντοκ τον κοιτούσε με κενό βλέμμα.

<Μην ανησυχείς, ΜακΚίντοκ. Ούτε εγώ μπορώ να συλλάβω αυτή την απόσταση. Κανείς δεν μπορεί. Δεν είναι ανθρώπινη μέτρηση. Αυτό που είναι σημαντικό, όμως, είναι ότι μαθηματικά είναι ένας αριθμός όπως και κάθε άλλος και, ως εκ τούτου, αντιμετωπίζεται κατά βούληση. Και ακόμη πιο σημαντικό είναι ότι με το Μηχάνημά μας, μπορούμε να εξερευνήσουμε οποιαδήποτε περιοχή του κόσμου. Αυτό είναι το σημαντικό. Σκέψου την πρόοδο της Επιστήμης. Όλους τους θησαυρούς της γνώσης που βρίσκονται μπροστά μας. Είναι απίστευτο το γεγονός ότι αυτό συνέβη σε εμάς, αλλά συνέβη, και είμαι πάρα πολύ χαρούμενος που ζούμε σε αυτή τη νέα εποχή που ανοίγεται μπροστά μας>.

Ο ΜακΚίντοκ παρέμεινε σιωπηλός, για μια στιγμή.

Έπρεπε να αφομοιώσει όσα είχε ακούσει. Ένιωθε να τον βαραίνει η απεραντοσύνη των εν λόγω αποστάσεων, εκείνες οι βαθύτερες γνώσεις για τις οποίες του είχε μιλήσει ο Ντρου. Ήταν σαν να συνθλιβόταν κάτω από την ανυπολόγιστη μάζα την οποία φανταζόταν να στέκεται πάνω του.

<Αλλά ... θα έχει μία εφαρμογή, θα λέγαμε καθημερινή;> ρώτησε αβέβαια.

<Αχ, σωστά. Το ξέχασα>, είπε ο Ντρου. <Μπορούν να κατασκευαστούν μικρά Μηχανήματα, κατάλληλα δομημένα, τα οποία θα επιτρέψουν να τη χρήση στον τομέα της ιατρικής. Θα είναι σε θέση να αφαιρεί όγκους από το σώμα χωρίς τομή. Οι βιοψίες θα γίνουν μία απλή συνεδρία, καθόλου τραυματική. Σκέψου τι θα φέρει αυτό. Αρκεί να ρυθμιστεί το Μηχάνημα στη θέση, το σχήμα και το μέγεθος αυτού που θέλουμε να αφαιρέσουμε, ενεργοποιούμε, και σε μια στιγμή η μάζα θα βρίσκεται έξω από το σώμα. Ο χώρος που καταλάμβανε πριν μπορεί για παράδειγμα να αντικατασταθεί από ένα αλατούχο διάλυμα, ή παρόμοια πράγματα. Δεν είμαι γιατρός, οπότε δεν μπορώ να εμβαθύνω στις λεπτομέρειες. Θα τις σκεφτούν οι ειδικοί>.

Παρέλειψε σκόπιμα να αναφέρει τη δυνατότητα μετακίνησης ζωντανών πλασμάτων, ελπίζοντας ότι ο Πρύτανης δεν θα το σκεφτόταν.

Αλλά γελάστηκε.

<Πες μου, Ντρου>, είπε ορμητικά ο ΜακΚίντοκ, κάνοντας τον ανακριτή, <πόσο μεγάλα μπορούν να είναι τα πράγματα που μπορούμε να μετακινήσουμε;>

<Α!> Σκέφτηκε Ντρου, διαισθανόμενος τη συνέχεια. <Λοιπόν>, είπε αβέβαια, <δεν ξέρω ακόμη>, το οποίο ήταν και η αλήθεια. <Πρέπει να φτιάξουμε ένα μεγαλύτερο Μηχάνημα και να δούμε τι μπορεί να κάνει>. Και αυτό ήταν αλήθεια. Έσφιξε τις γροθιές του στην κοιλιά του, κρύβοντάς τις κάτω από το γραφείο. Δεν του άρεσε να λέει ψέματα, γι' αυτό δυσκολευόταν τόσο.

<Καταλαβαίνω>, είπε ο Πρύτανης συγκατανεύοντας αργά, σοβαρά. Ήταν μεγάλος γνώστης των ανθρώπων και κατανοούσε ότι ο συνομιλητής τους έκρυβε κάτι.

<Επί τη ευκαιρία>, συνέχισε αφηρημένα, <πειραματιστήκατε και με κάποια μορφή ζωής;>

<Τη βάψαμε>, είπε μέσα του ο Ντρου. Ωστόσο Θα διακινδύνευε μία τελευταία απέλπιδα προσπάθεια.

<Γιατί ρωτάς;> είπε διστακτικά.

<Έτσι, από καθαρή περιέργεια>, είπε ο ΜακΚίντοκ, αυτή τη φορά πονηρά. <Από το παράθυρο είδα να περνά η Μπράις με μερικά κουτιά και αναρωτήθηκα αν περιείχαν ινδικά χοιρίδια για το εργαστήριό σας. Ξέρεις, είχα την εντύπωση κάτι ζωντανό κινούταν σε αυτά τα κιβώτια. Τι λες γι' αυτό;>

<Εντάξει. Δεν γίνεται να σου κρύψει κανείς κάτι, ΜακΚίντοκ>, παραιτήθηκε ο Ντρου. <Έχουμε πράγματι

δοκιμάσει την Ανταλλαγή με τη χρήση φυτών και ζώων, και όλα πήγαν τέλεια, τουλάχιστον στον βαθμό που μπορέσαμε να δούμε μέχρι τώρα>. Πήρε μια βαθιά ανάσα. <Δεν ήθελα να σε κρατήσω στο σκοτάδι, ήθελα απλώς να πάρω λίγο χρόνο για περισσότερες δοκιμές, προτού δώσω διαβεβαιώσεις>.

<Καταλαβαίνω>. Και αυτή τη φορά ο Πρύτανης συγκατένευσε με κατανόηση και εκτίμηση για την τιμότητα του Ντρου. <Ωστόσο, στη θεωρία θα ήταν δυνατόν να μεταφερθούν άνθρωποι;> ρώτησε κοιτάζοντας τον Φυσικό ίσια στα μάτια.

Ο Ντρου δεν είχε περιθώρια, έτσι δεν δίστασε άλλο.

<Ναι. Θεωρητικά, ναι. Όταν θα έχουμε ένα κατάλληλο Μηχάνημα, όταν αυτό θα έχει δοκιμαστεί όπως πρέπει, και αν υπάρχει νομική δυνατότητα να το πράξουμε, ναι, μπορούμε να μετακινήσουμε ανθρώπους>, ολοκλήρωσε με μια ανάσα.

Ο ΜακΚίντοκ έλαμπε. Η κούραση της ημέρας είχε φύγει σαν ένα φύσημα του ανέμου να το είχε πάρει μακριά. Σηκώθηκε και περπάτησε γύρω από το γραφείο. Άπλωσε το χέρι του στον Ντρου και έσφιξε θερμά το δικό του.

<Φανταστικό, φίλε μου. Απίστευτο και φανταστικό>, τον συνεχάρηκε με ειλικρίνεια.

<Ευχαριστώ, ΜακΚίντοκ. Τώρα, όμως, θα πάω σπίτι. Είμαι πραγματικά εξαντλημένος. Τα λέμε αύριο>.

<Γεια σου, Ντρου> τον χαιρέτησε ο Πρύτανης, κοιτώντας

τον να βγαίνει λίγο σκυφτός από το γραφείο.

Ο Ντρου έφτασε στο σπίτι και έκανε, αμέσως, ένα ντους.

Η μεγάλη ένταση της ημέρας υποχώρησε μαζί με το νερό της μπανιέρας και ο ίδιος ένιωσε να πεινά σαν λύκος. Η αδελφή του είχε ήδη ετοιμάσει το δείπνο, όπως ταίριαζε σε έναν άνθρωπο τέλειο και ακριβή όπως εκείνη, και έφαγαν μαζί κουβεντιάζοντας περί ανέμων και υδάτων.

<Πώς είναι η φίλη σας από το Λιντς;> ρώτησε για την ιστορία ο Ντρου. <Πλέον, πας σε εκείνη κάθε Σαββατοκύριακο. Πρέπει να έχετε πολλά κοινά ενδιαφέροντα. Με την ευκαιρία, πώς τη λένε;>

Η Τιμορίνα σήκωσε το δεξί φρύδι της, έκπληκτη από το ξαφνικό ενδιαφέρον του για τα προσωπικά ζητήματα της. Ο Ντρου, σπάνια ρωτούσε κάτι που την αφορούσε άμεσα, βυθισμένος όπως ήταν στη δουλειά και τις μελέτες του.

Εξεπλάγη, μα στη συνέχεια πρόσεξε ότι εκείνο το βράδυ ο αδελφός της είχε πολύ καλή διάθεση.

<Είσαι χαρούμενος απόψε, Λέστερ>, απάντησε παρατηρώντας τον. <Γιατί;>

<Άριστα αποτελέσματα σε μία μελέτη. Δεν συμβαίνει συχνά>, εξήγησε αόριστα, μην μπορώντας να μπει σε λεπτομέρειες. <Για πες για τη φίλη σου>.

Η Τιμορίνα συνειδητοποίησε ότι ο Ντρου ήθελε, απλώς, να κάνει κουβέντα και ο ενθουσιασμός που έδειχνε προς εκείνη προερχόταν από την εσωτερική ευτυχία που ένιωθε για την επιτυχία της μελέτης για την οποία μιλούσε.

<Τζένη. Είναι αξιαγάπητη κυρία>, ξεκίνησε χαμογελώντας. <Τη γνώρισα σε μια έκθεση ζωγραφικής, πριν από λίγους μήνες. Ανακαλύψαμε ότι είχαμε πολλούς κοινούς αγαπημένους συγγραφείς, έτσι αποφάσισα να κάνω παρέα μαζί της. Έχει πολλά πολύτιμα έργα ζωγραφικής και μια ωραία συλλογή από βιβλία για την τέχνη. Όταν συναντιόμαστε, βρίσκουμε πάντα θέματα που παρακινούν ιδιαίτερα τις συζητήσεις μας. Σε διαβεβαιώνω ότι για τους λάτρεις του είδους, ένας πίνακας παρέχει αρκετές πληροφορίες, και λεπτομέρειες που ίσως δεν είχες παρατηρήσει νωρίτερα, και που ξαφνικά πετάγονται μπροστά στα μάτια σου. Αρχίζουμε να αναλύουμε τις λεπτομέρειες και αγαπάμε να συγκρίνουμε τις εκτιμήσεις μας, ως προς αυτές: μπορεί να είναι η τεχνική, ο σκοπός του συγκεκριμένου πίνακα, η ψυχική κατάσταση του συγγραφέα. Είναι χαρά μου να συζητώ μαζί της. Είναι καλλιεργημένη και έξυπνη, ένα πολύ ενδιαφέρον άτομο>, κατέληξε με την ελεγχόμενη πάντα φωνή, που τη διέκρινε.

<Συγχαρητήρια>, της είπε ο Ντρου. <Πρόκειται για μια πολύ δυνατή φίλια. Χαίρομαι για σένα>. Έπιασε με το πιρούνι την τελευταία πατάτα και την κρατούσε στον αέρα. <Γιατί δεν την προσκαλείς εδώ, μία από τις επόμενες φορές; Έχουμε κι εμείς μερικούς ωραίους πίνακες να της δείξουμε>, είπε κι έβαλε την πατάτα στο στόμα του.

<Οι πίνακές μας δεν είναι του είδους που μελετάμε>, είπε ψέματα με πειστικό τρόπο η Τιμορίνα. <Ίσως την καλέσω,

όταν θα μελετάμε τον εξπρεσιονισμό. Αυτή, ωστόσο, έχει μια όμορφη συλλογή και από αυτή την εποχή. Θα δούμε>, κατέληξε χαμογελώντας.

Δεν θα του έλεγε ποτέ για τον Κλιφ. Ήταν τρελά ερωτευμένη με τον άντρα που γνώρισε στο μουσείο και της φαινόταν ότι αποκαλύπτοντάς τον θα μπορούσε να καταστρέψει την εικόνα της σεμνότητας και της τελειότητας που είχε ο αδελφός της για εκείνη. Δεν ήξερε πώς να συμπεριφερθεί, όμως, γιατί αν ήταν αλήθεια ότι ερωτεύτηκε έτσι, για πρώτη φορά στα πενήντα της χρόνια, ήταν επίσης αλήθεια ότι θα μπορούσε κάλλιστα να μοιραστεί την ευτυχία της με τον αδελφό του. Πάντα ζούσαν μαζί, αφού και οι δύο γονείς του είχαν πεθάνει και δεν υπήρχε μέρα που ο Λέστερ δεν την ευγνωμονούσε για τη φροντίδα που του παρείχε. Ήταν απορροφημένος, ναι, πάντα σκεφτόταν τη Φυσική βέβαια, αλλά συνεχώς της έδειχνε, με τα λόγια και τη συμπεριφορά του, πόσο τέλεια, σημαντική και απαραίτητη ήταν. Πώς μπορούσε να τον κρατήσει στο σκοτάδι;

Όχι, προς το παρόν ήταν καλύτερα έτσι. Φοβόταν ότι, αν αποκαλυπτόταν η ιστορία αγάπης της τόσο πρόωρα, μόλις λίγους μήνες από το ξεκίνημά της, και στη συνέχεια ναυαγούσε, η τραγωδία θα ήταν ακόμη χειρότερη. Για εκείνη, για την εικόνα της και για τον αδελφό της, που δεν ήθελε να τον δυσαρεστήσει.

Δεν ήθελε να σκεφτεί την αυστηρά θρησκευτική, φανατική και καταπιεστική εκπαίδευση στην οποία είχε

υποβληθεί. Της είχε απαγορεύσει να μην προσβλέπει και να μην σκέφτεται τα παιδιά, γιατί ήταν πηγή αμαρτίας και απώλειας. Και αυτό έκανε, ή μάλλον έπρεπε να κάνει, ενώ οι συμμαθήτριές της *φλέρταραν* ελεύθερα με τους άνδρες, γίνονταν ζευγάρια, χώριζαν, άλλαζαν συντρόφους και, ως ενήλικες, παντρεύτηκαν και έκαναν οικογένεια. Όχι, εκείνη δεν μπορούσε. Στα δεκαέξι της, είχε καρδιοχτυπήσει για ένα αγόρι, έκλαιγε τις νύχτες στο κρεβάτι της, σφίγγοντας απεγνωσμένα πάνω της το μαξιλάρι σαν να έσφιγγε εκείνον, πλημμυρίζοντας την μαξιλαροθήκη με καυτά δάκρυα, αλλά όλα σε απόλυτη σιωπή. Δεν έπρεπε να την ακούσει η μητέρα της, η οποία ήταν στο διπλανό δωμάτιο και κοιμόταν πάντα ελαφριά. Αλλά, λίγες μέρες αργότερα, το αγόρι έκανε δεσμό με μία τυχάρπαστη ξανθιά από μια άλλη τάξη, μικρότερη κατά ένα έτος. Όταν το ανακάλυψε η Τιμορίνα, το πλήγμα ήταν τρομερό. Δεν είχε τόλμησε να του μιλήσει εδώ και ένα χρόνο και κάποια άλλη το είχε κάνει στη θέση της. Ήταν πολύ αργά, και τότε η οργή την κατέλαβε. Επιτιθόταν με το νου εναντίον του κόσμου, των γονιών, του εαυτού της, δειλή. Πέρασε ημέρες με καταπιεσμένη οργή μέσα της, την οποία ξέσπαγε στη μελέτη και την άσκηση για την οποία είχε φυσική κλίση. Όταν η καταιγίδα πέρασε, αποφάσισε ότι δεν θα κοιτούσε άλλον άντρα στη ζωή της, γιατί θα έπρεπε να υποφέρει ξανά, να απογοητευτεί και να απελπιστεί. Όχι, είχε τελειώσει με την αγάπη, ακόμα κι αν δεν την είχε βιώσει ακόμη σοβαρά.

Έγινε καθηγήτρια γυμναστικής και ξεκίνησε την καριέρα της σε ένα δημόσιο σχολείο, στο οποίο εξακολουθούσε να ασκεί το επάγγελμά της. Αγνοούσε με επιδεξιότητα ή απέρριπτε προτάσεις που της έκαναν, ανά τα χρόνια, και είχε χτίσει μια σταθερή φήμη ως αιώνια γεροντοκόρη. Δεν την πείραζε που ήταν μόνη. Είχε τον αδελφό της για να απασχολείται στο σπίτι και άξιζε όλο τον σεβασμό και την προσοχή της.

Εκείνη τη μέρα στο μουσείο του Λιντς, όμως, συνέβη αυτό που ποτέ δεν θα φανταζόταν ότι θα συνέβαινε. Θαύμαζε μία θαλασσογραφία, όταν ένας κύριος γύρω στα πενήντα, στάθηκε μπροστά στον πίνακα, δίπλα της, κοιτάζοντας την σκηνή που απεικόνιζε και της είπε με φυσικότητα και με μια βαθιά φωνή, σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

<Αυτό το γαλάζιο του νερού που σβήνει μέσα στο πορτοκαλί ηλιοβασίλεμα είναι απίστευτο>.

Η Τιμορίνα γύρισε προς το μέρος του έκπληκτη. Σκεφτόταν ακριβώς το ίδιο πράγμα.

<Υπάρχει κάποια τεχνική που μου διαφεύγει εκεί>, απάντησε χωρίς να το συνειδητοποιήσει.

<Νομίζω ότι είναι το λάδι. Έχει προσθέσει κάποια ασυνήθιστη απόχρωση, ίσως φτιαγμένη από τον ίδιο>, είπε ο άνδρας σκεπτόμενος δυνατά, κρατώντας το πηγούνι του με το δεξί του χέρι και φέρνοντας το αριστερό χέρι οριζόντια στο στομάχι, στηρίζοντας τον δεξί του αγκώνα.

<Πιθανόν>, απάντησε η Τιμορίνα. <Αλλά το αποτέλεσμα

δεν είναι ομοιόμορφο. Βλέπετε εδώ;>, είπε και πλησίασε τον πίνακα, δείχνοντας. Πλησίασε κι εκείνος και ακολούθησε την υπόδειξή της. <Κοντά στο σκάφος η κλίση είναι μικρότερη. Αν ήταν λαδομπογιά, νομίζω ότι θα την χρησιμοποιούσε σε όλη την επιφάνεια της θάλασσας, ενώ η βάρκα, την οποία μόλις άγγιξε το ηλιοβασίλεμα, φαίνεται να αναδύεται ως μια ξεχωριστή οντότητα>.

Ο άνθρωπος την κοίταξε με θαυμασμό.

<Έχετε δίκιο. Δεν το είχα παρατηρήσει>, της απάντησε με ενθουσιασμό. <Είστε ειδική, βλέπω. Τα συγχαρητήριά μου. Ποια είναι η γνώμη σας για την παραλία;>

Και εκεί ξεκίνησαν μια εκτεταμένη συζήτηση για τον πίνακα, αναλύοντας τα κομμάτια της τεχνικής, την καλλιτεχνική περίοδο, την ψυχολογία του καλλιτέχνη, την ποιότητα του καμβά ακόμη και τον φωτισμό της εν λόγω πτέρυγας του μουσείου, τον οποίο έκριναν ατελή για τη σωστή ανάδειξη του έργου.

Μετά από δύο ώρες, ο επιστάτης τους οδήγησε προς έξοδο, καθώς έπρεπε να κλείσει.

Δεν είχαν συστηθεί καν, μετά από όλη αυτή τη συζήτηση, και ο άνδρας της έτεινε το χέρι του.

<Κλιφ Μπράντον. Χάρηκα πολύ>.

<Τιμορίνα Ντρου>, του απάντησε, σφίγγοντας θερμά το χέρι του. <Παρομοίως>.

<Πεινάω πάρα πολύ>, είπε εκείνος κοιτάζοντάς την χαμογελώντας ξεκάθαρα.

Εκείνη τον κοίταξε και δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο από το να απολαύσει αυτό το ειλικρινές και ευχάριστο πρόσωπο.

<Κι εγώ πεινάω>, είπε ευχάριστα.

Μισή ώρα αργότερα, κάθονταν σε ένα ιταλικό εστιατόριο όχι μακριά από το μουσείο, και απολάμβαναν μία πλούσια μερίδα λαζάνια. Συνέχισαν για λίγο να μιλούν για ζωγραφική και μετά, ασυνείδητα, άρχισαν να μιλούν για τους εαυτούς τους. Εκείνος ήταν μόνος του, αρκετά χρόνια χωρισμένος και δεν είχε παιδιά. Η σύζυγός του τον είχε αφήσει για κάποιον άλλον, μετά από πολλά χρόνια γάμου, επειδή «ήθελε νέες προκλήσεις», έτσι είπε.

Η Τιμορίνα έσμιξε τα φρύδια με απορία, αναρωτώμενη πώς θα μπορούσε κάποιος να αφήσει έναν τόσο συμπαθητικό άνδρα και έπρεπε να παραδεχτεί ότι, αν και είχαν μόλις γνωριστεί, κατά την άποψή της ταίριαζε πολύ αρμονικά μαζί του. Αισθάνθηκε μία θέρμη να ανεβαίνει μέσα της και τα χέρια της σχεδόν έτρεμαν. Ποτέ πριν δεν είχε βιώσει κάτι τέτοιο, και τώρα πετούσε στον άνεμο τους όρκους της για αγνότητα. Με μισό χαμόγελο τον κοίταξε μέσα στα μάτια.

<Μένεις μακριά;> τον ρώτησε απευθείας στον ενικό.

<Δεν ήξερα πώς να σου το ζητήσω>, της απάντησε.
<Περνώ τόσο καλά μαζί σου που ...>

<Σςς!>, τον σταμάτησε η Τιμορίνα, βάζοντας τον δείκτη της στα χείλη του, γνέφοντάς του να είναι σιωπήσει.

Σηκώθηκε και περπάτησε προς το ταμείο. Έκανε γρήγορα για να προχωρήσει και να πληρώσει τον λογαριασμό.

Περίπου μία ώρα αργότερα, ήταν περίπου 8:30 το βράδυ, τα ρούχα τους ήταν πεταμένα διάσπαρτα στο πάτωμα, γύρω από το κρεβάτι του Κλιφ, και η Τιμορίνα έχανε την παρθενία της.

Καθώς θυμόταν εκείνη τη μοιραία νύχτα, πριν από λίγους μήνες, η Τιμορίνα αισθανόταν ηλεκτρισμένη, αλλά φρόντιζε να μην το δείξει στον αδελφό της. Βασικά, είχε πει την αλήθεια για το μουσείο, για τη ζωγραφική, για τις τεχνικές συζητήσεις. Η μόνη αλλαγή ήταν ο ενδιαφερόμενος. Προς το παρόν, επανέλαβε στον εαυτό της, θα το κρατούσε για τον εαυτό της. Αργότερα, ίσως, αν τα πράγματα ήταν πιο σταθερά, θα του το έλεγε.

Σηκώθηκε και άρχισε να καθαρίζει το τραπέζι. Ο Ντρου βοήθησε και στη συνέχεια πήγε στην πολυθρόνα του. Ήταν έτοιμος να καθίσει, όταν άλλαξε γνώμη.

<Άκου, σε πειράζει να πάω να πω μια μπύρα;>

<Φυσικά να πας. Μην γυρίσεις πολύ αργά. Και μην πεις πάρα πολύ>, τον προειδοποίησε.

<Μείνε ήσυχη>, της απάντησε τρυφερά.

Ο Ντρου πήγε στο δωμάτιό του και φόρεσε, γρήγορα, σπορ ρούχα. Κατέβηκε και χαιρέτησε την αδελφή του.

<Τα λέμε αργότερα. Γεια>.

<Γεια>.

Η πόρτα είχε μόλις κλείσει πίσω από τον Ντρου κι

η Τιμορίνα είχε ήδη καθίσει στην πολυθρόνα. Με ένα χαμόγελο που κάλυπτε όλο της το πρόσωπο, σήκωσε το ακουστικό και κάλεσε έναν αριθμό.

Τηλεφωνούσε στον Κλιφ.

Ο Ντρου περπάτησε χαρούμενος προς την αγαπημένη του μπυραρία. Ήταν σε ένα σοκάκι που δεν απέχει πολύ από το Πανεπιστήμιο και, μερικές φορές, πήγαινε να πάρει μία ανάσα σε εκείνο το περιβάλλον από παλαιό ξύλο, με τους σκληρούς πάγκους και τις τεράστιες αντλίες μπύρας. Του άρεσε εκείνος ο παλιομοδίτικος κόσμος, με τον χαμηλό φωτισμό και τα ζεστά χρώματα του χτες. Οι πελάτες ήταν κυρίως ηλικιωμένοι άνδρες, όπως ο ίδιος, αλλά έβρισκε και νεαρά ζευγάρια που ήξεραν να απολαμβάνουν μία καλή μπύρα με τον σωστό τρόπο και στο σωστό μέρος.

Ο αέρας ήταν δροσερός, ίσως και ψυχρός εκείνη την ώρα, και ο Ντρου τον εισέπνευσε βαθιά και αισθανόταν πιο αναζωογονημένος σε κάθε βήμα. Αγαπούσε το Μάντσεστερ του, ήταν μέρος αυτής της πόλης και αισθανόταν ότι κι η πόλη ήταν μέρος του εαυτού του.

Και τι τον έκανε να βρει, τώρα, το Μάντσεστερ του;

Λοιπόν: τον Σουλτς, ο οποίος ερχόταν προς το μέρος του και κοιτούσε γύρω του, κάπως συγχυσμένος και περπατώντας με ασταθές βήμα. Όταν πέρασε κάτω από το φως του δρόμου, η φιγούρα του, σαν πολεμιστής του τευτονικού στρατού, ξεπρόβαλε μέσα από το σκοτάδι σαν να ήταν ντροπαλός κάτοικος του σκότους, και στη συνέχεια

εξαφανίστηκε στο σκοτάδι μετά από λίγα μέτρα.

Ο Ντρου γέλασε, διασκεδάζοντας, βρίσκοντας αστεία τη σκηνή. Κούνησε το χέρι του και τον κάλεσε.

<Ντίτερ, φίλε μου!>

Ο Σουλτς τον κοίταξε με έντονο βλέμμα.

<Ω! Ντρου!>, απευθύνθηκε σε εκείνον, αναγνωρίζοντάς τον μετά από μια στιγμή. <Φίλε μου, χαίρομαι που σε συναντώ! Ψάχνω ένα ωραίο μέρος για να δειπνήσω και δεν μπορώ να προσανατολιστώ. Τι μου προτείνεις;>

<Δεν σου προτείνω τίποτα, σε προσκαλώ! Πάω στην αγαπημένη μου μπυραρία και εκεί έχουν επίσης εξαιρετικό παραδοσιακό αγγλικό φαγητό. Είμαι βέβαιος ότι μπορείς να ικανοποιήσεις την όρεξή σου με τον καλύτερο τρόπο και να συνοδεύσεις το δείπνο σου με εξαιρετική μπύρα. Από εδώ!> είπε και τον πήρε από το μπράτσο, κάνοντας τον να αντιστρέψει την κατεύθυνση της πορείας του.

<Α, καλά τότε. Σ'ευχαριστώ, Λέστερ>, αποδέχτηκε ο Σουλτς, ακολουθώντας τον πρόθυμα. <Μετά το εργαστήριο πήγα πίσω στα διαμερίσματά μου και ομολογώ ότι κατέρρευσα στο κρεβάτι ντυμένος. Κοιμήθηκα αμέσως και ξύπνησα λίγο πριν, με μια φοβερή πείνα. Χαίρομαι που σε πέτυχα>.

<Κι εγώ χαίρομαι. Μια μπύρα με παρέα είναι το καλύτερο πράγμα για τους κουρασμένους άνδρες, μετά από μια μέρα σαν τη δική μας>, είπε και του έκλεισε το μάτι.

<Μιλώντας για κουρασμένους άνδρες, κοίτα λίγο εκεί!

> ο Σουλτς έδειξε μπροστά του, περίπου πενήντα μέτρα μακριά.

Ο Ντρου ακολούθησε την υπόδειξη του φίλου του. Περνούσαν από το πάρκο Σάκβιλ και μια σκοτεινή φιγούρα στεκόταν όρθια πάνω στο παγκάκι του Τούρινγκ, δίπλα από το άγαλμα της ιδιοφυΐας.

<Δεν μοιάζει με ...;> είπε ο Σουλτς.

<Ναι>, επιβεβαίωσε ο Ντρου, εντείνοντας την όρασή του.
<Ναι, αυτός είναι>.

<Ο Καμαράντα>, συμπέρανε ο Σουλτς, συγκατανεύοντας.

Περπατούσαν σιωπηλά, μέχρι να φτάσουν μπροστά στον Ινδό, και εκεί σταμάτησαν.

Ο Καμαράντα διαλογιζόταν, όπως θα ήταν αναμενόμενο. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα και στη συνέχεια, αντιλαμβανόμενος την παρουσία τους επανήλθε. Κοίταξε επάνω και τους αναγνώρισε. Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο με το καφετί χρώμα και σηκώθηκε, χωρίς να πει λέξη. Περπάτησε μαζί τους προς τη μυυραρία.

Η Ταβέρνα Ole Sinner βρισκόταν σε μια κατά τα άλλα άσημη γειτονιά που οριοθετούσε τη μία πλευρά ενός μικρού και αμυδρά φωτισμένου δρόμου. Ένα κίτρινο φως έδειχνε την είσοδο του μαγαζιού και μία σανίδα με χοντρά γράμματα, βαθιά σκαλισμένα, ήταν ακουμπισμένη στα αριστερά της πόρτας. Η επιγραφή ήταν βαμμένη σε σκούρο κόκκινο χρώμα, λίγο φθαρμένο από το χρόνο, όπως ήταν και

η σανίδα που κάθε μέρα μετακινούνταν για να σκουπιστεί το πεζοδρόμιο, και στη συνέχεια έμπαινε και πάλι στη θέση της. Εξωτερικά, η εμφάνιση ήταν του δέκατου ένατου αιώνα. Ένας μεγάλος χάλκινος δακτύλιος ήταν κολλημένος στο μασίφ ξύλο της πόρτας και έδινε την εντύπωση ότι κάποιος έπρεπε να τον χτυπήσει, για να ανοίξει. Ωστόσο, αυτό δεν ίσχυε. Πριν φτάσουν οι τρεις άνδρες στην είσοδο, η πόρτα άνοιξε από έναν σερβιτόρο με ποδιά και μουστάκι σε στυλ Βιομηχανικής Επανάστασης. Τους υποδέχτηκε φιλικά και τους πήγε αμέσως σε ένα ελεύθερο τραπέζι. Ο Σουλτς κι ο Καμαράντα εξεπλάγησαν, αλλά Ντρου τους εξήγησε αμέσως το κόλπο.

<Υπάρχει ένα φωτοκύτταρο πάνω από την πόρτα. Όταν κάποιος έρχεται σε λιγότερο από τρία μέτρα απόσταση από την είσοδο, το φωτοκύτταρο χτυπά ένα καμπανάκι στο εσωτερικό και ο σερβιτόρος έρχεται να ανοίξει. Είναι πάντα σε κίνηση και συνήθως προλαβαίνει, αλλιώς τον βρίσκεις ακριβώς μετά το κατώφλι να σε καλωσορίζει. Ξέρετε, είναι ωραίο να είναι σε δέχονται με προθυμία>.

Οι συνάδελφοί του συγκατένευσαν ζωηρά, καθώς κάθονταν στις θέσεις τους. Σε έναν κόσμο όπου ο ατομικισμός είχε γίνει η κυρίαρχη φιλοσοφία, στην οποία η έλλειψη ενδιαφέροντος για τον πλησίον ήταν καθημερινές πρακτικές και ο σεβασμός για τον άλλον ούτε καν διδασκόταν στα παιδιά, το να βρίσκεις ένα μέρος στο οποίο χαίρονταν με την άφιξή σου και σε περιποιούνταν με ζήλο,

σου άνοιγε την καρδιά.

Ο Ντρου χαμογέλασε ευχαριστημένος, βλέποντας τους συναδέλφους του να παίρνουν ικανοποιημένοι το μενού. Εκείνος πήρε τον κατάλογο με τις μπύρες αν και ήδη ήξερε τι θα παρήγγελλε.

<Τι προτείνεις, Ντρου;> ρώτησε ο Σουλτς, που είχε βουλευτεί για τα καλά στη βαριά, ξύλινη καρέκλα. Πρέπει να πεινούσε πολύ.

Ο Καμαράντα διάβαζε τον κατάλογο, στενεύοντας λίγο τα μάτια στο απαλό φως της ταβέρνας.

<Τι προτείνεις, λοιπόν; Είσαι ο οικοδεσπότης, εδώ>, είπε κι ο Ινδός.

<Εγώ έχω ήδη φάει, έτσι θα πάρω μια ωραία μπύρα. Για εσάς προτείνω μία ωραία μπριζόλα Μπαλμόραλ, που είναι μπριζόλα τηγανητή με μανιτάρια, ούισκι, κρέμα γάλακτος και διάφορα μπαχαρικά. Είναι νόστιμη και πολύ χορταστική>.

Οι δυο τους αναζήτησαν το πιάτο στο μενού και διάβασαν τη λεπτομερή περιγραφή.

<Ναι, δεν το συζητάμε>. Ο Καμαράντα ήταν ο πρώτος που ενέκρινε. Ο Σουλτς συγκατένευσε πεπεισμένος και έκλεισε το μενού, τοποθετώντας το στο πλάι.

<Θα πάρω μία *old ale*>, δήλωσε ο Ντρου. <Είναι μαύρη, με βύνη και περίπου 6% αλκοόλ. Νομίζω ότι είναι ιδανική και για τα πιάτα σας>.

Ο Σουλτς ήταν πότης της μπύρας, ως Γερμανός που

ήταν, και συμφώνησε αμέσως. Ο Καμαράντα συμφώνησε με την ομήγυρη, μόλις έφτανε ο σερβιτόρος για να πάρει παραγγελία. Είχε ένα μπλοκάκι με κίτρινο χαρτί με ρίγες και ένα φθαρμένο μολύβι. Ο Ντρου παρήγγειλε για όλους και ο σερβιτόρος έφυγε.

Το μέρος ήταν μισογεμάτο, περίπου επτά, οκτώ τραπέζια, σχεδόν όλα πιασμένα από ανθρώπους της ηλικίας τους. Αλλά υπήρχε και ένα τραπέζι με δύο κοπέλες που είχαν μπροστά τους μια μεγάλη κανάτα με μαύρη μύρα και ένα πιάτο που, πλέον, ήταν σχεδόν άδειο. Έμοιαζαν με φοιτήτριες, ξένες όμως. Είχαν σκουρόχρωμα μαλλιά και με χαρακτηριστικά Λατίνων, πρέπει να ήταν Ιταλίδες ή Ισπανίδες, όπως το σκεφτόταν ο Ντρου. Το σκέφτηκε για λίγο και, στη συνέχεια, του ήρθε αναλαμπή. Έτσι ακριβώς ήταν, πράγματι! Τις είχε δει να περπατούν δίπλα-δίπλα στους δρόμους του Πανεπιστημίου, τους τελευταίους μήνες, και μία φορά τις είχε δει, ενώ μιλούσαν με τον συνάδελφό του. Τον καθηγητή των Αγγλικών. Άρα θα ήταν εκεί για τη γλώσσα, κατέληξε.

«Λοιπόν», είπε στον εαυτό του ο Ντρου, «είναι σπουδαίο ότι υπάρχουν νέοι άνθρωποι που ξέρουν πώς να απολαύσουν τις ομορφιές της αγγλικής παράδοσης». Και ότι τα δύο ξένα νεαρά κορίτσια ήταν μεταξύ αυτών, τον γέμιζε με χαρά. Ένωθε ότι υπήρχε μια γέφυρα μεταξύ εκείνων των έμπειρων καθηγητών και της νέας γενιά που μία μέρα θα έπαιρνε από τα χέρια τους τη σκυτάλη του

πολιτισμού και θα συνέχιζε το βασικό αυτό έργο που ήταν το πιο πολύτιμο περιουσιακό στοιχείο της ανθρωπότητας: τη διάδοση της γνώσης και την πρόοδο της Επιστήμης.

Είχε απορροφηθεί σε αυτές τις σκέψεις, ενώ ο Καμαράντα κι ο Σουλτς μιλούσαν ψιθυριστά μεταξύ τους. Για λίγο ακόμη και μετά ο σερβιτόρος επέστρεψε κουβαλώντας έναν μεγάλο βαρύ δίσκο γεμάτο με τις παραγγελίες.

Ακούμπησε τον μισό δίσκο στη μια πλευρά του τραπεζιού και μοίρασε τα φαγητά και τις μπύρες. Μόνο που είδαν τα πιάτα, το στόμα τους γέμισε σάλια, ενώ οι μνημειώδεις μπύρες ήταν ακαταμάχητες. Οι τρεις άνδρες άρπαξαν ο καθένας το ποτήρι του και το σήκωσαν στον αέρα, για πρόποση.

<Στο νέο Σύμπαν!> διακήρυξε δυνατά ο Ντρου.

<Στο Σύστημα!> ανήγγειλε ο Καμαράντα.

<Σ'εμάς!> πρόσθεσε ο Σουλτς με ενθουσιασμό.

Σήκωσαν κι εκείνοι τα ποτήρια τους, ενώνοντάς τα για πρόποση.

Ήπιαν λαίμαργα εκείνο το νέκταρ των θεών, που ήταν δυνατό, δροσερό, γευστικό και μετά οι δύο φιλοξενούμενοι επιτέθηκαν στο δελεαστικό πιάτο τους.

Αυτή ήταν μια στιγμή γιορτής.

Αυτό ήταν το βράδυ τους.

Το άξιζαν.

Κεφάλαιο XVII

Όταν έφυγε ο Ντρου, ο ΜακΚίντοκ έμεινε μόνος του στο γραφείο. Η ενημέρωση που μόλις είχε λάβει, σχετικά με την πρόοδο των εργασιών, με εκείνα τα τόσο εξαιρετικά συναρπαστικά νέα, σχετικά με τις δυνατότητες του Μηχανήματος, τον είχαν συγκλονίσει. Ο ίδιος δεν μπορούσε πλέον να επικεντρωθεί στην δουλειά με την οποία ασχολούταν. Συνέχισε να σκέφτεται τις χρήσεις της νέας επαναστατικής συσκευής. Την αντιμετώπιση των ασθενειών, δρώντας απευθείας μέσα στο σώμα, την μετακίνηση αντικειμένων σε αφάνταστες αποστάσεις, τη μεταφορά *ανθρώπων!* Φαινόταν να είναι ένα σκουλήκι που μόλις είχε βάλει το κεφάλι του έξω από το έδαφος για πρώτη φορά, συνειδητοποιώντας πόσο απέραντος και ελκυστικός ήταν ο κόσμος έξω. Η αίσθηση του απέραντου τον είχε συνεπάρει, αφήνοντας τον λαχανιασμένο στο κατώφλι του απείρου.

Αναγκάστηκε να καθορίσει τις τελευταίες βασικές λεπτομέρειες της εργασίας του, όσα θα παρέδιδε το επόμενο πρωί στη δεσποινίδα Γουότς, για την τελική επεξεργασία. Η αίσθηση του καθήκοντος ήταν ανένδοτη σε αυτή την συναρπαστική στιγμή, και αυτό τον έκανε τον άνθρωπο που ήταν.

Έγραψε το τελευταίο σημείωμα και ακούμπησε το στυλό

του στο γραφείο, στη συνέχεια, του ήρθε μία αστραπιαία ιδέα.

Σηκώθηκε απότομα, με τα χέρια του επάνω στα πλάγια της εργασίας, και σκέφτηκε: «Γιατί όχι;»

Για να γιορτάσει το μεγάλο γεγονός θα πήγαινε στη Σίνθια, αν και δεν ήταν η προγραμματισμένη ημέρα. Φυσικά, δεν θα μπορούσε να της πει τον πραγματικό λόγο για την απρόσμενη επίσκεψή του, αλλά σίγουρα εκείνη θα ήταν ευτυχής που θα τον έβλεπε και θα περνούσαν ένα ωραίο βράδυ μαζί.

Έκλεισε βιαστικά το γραφείο, πήγε στο αυτοκίνητο και βούτηξε στη βραδινή κυκλοφορία του δρόμου, με προορισμό το Λίβερπουλ. Ευτυχώς, πέτυχε κάποια πράσινα φανάρια και βρέθηκε σύντομα στο σκοτάδι, τρέχοντας προς τα δυτικά, με λίγα μόνο αυτοκίνητα να κινούνται κατά μήκος της Εθνικής οδού.

Η ακριβή κατοικημένη περιοχή στην οποία έμενε η Σίνθια, βρισκόταν σε ένα ειδικά διαμορφωμένο καταπράσινο πάρκο, με δέντρα ταχείας ανάπτυξης, πολύχρωμα παρτέρια και αγγλικό γκαζόν το οποίο κούρευαν κάθε μέρα. Ήταν μια νέα περιοχή, όπου τα καλαίσθητα διαμερίσματα ήταν εναρμονισμένα με το τοπίο. Ο ΜακΚίντοκ άφησε το αυτοκίνητο στον άδειο χώρο στάθμευσης της πολυκατοικίας, ο οποίος ανήκε στο διαμέρισμα της Σίνθια, και με μεγάλα βήματα έφτασε στον πίνακα με τα κουδούνια. Χαμογελώντας, χτύπησε στο

«Φάρναμ», και περίμενε.

Πέρασε ένα ολόκληρο λεπτό, και δεν υπήρξε απάντηση.

Προβληματισμένος, προσπάθησε και πάλι.

Μετά από μισό λεπτό, μια ταλαίπωρη φωνή ήρθε από τον θυροτηλέφωνο.

<Χμμ, ναι; Τι; Ποιος είναι;>

Ήταν η Σίνθια, αλλά όπως δεν την είχε ακούσει ποτέ πριν.

Ο ΜακΚίντοκ προβληματίστηκε.

<Ο Λάχλαν είμαι. Συγνώμη για την ξαφνική επίσκεψη, Σίνθια, αλλά ... είσαι καλά;>

<Όχι ... όχι. Ανέβα, Λάχλαν>. Και άνοιξε την πόρτα.

Ο ΜακΚίντοκ μπήκε γρήγορα και έκλεισε την πόρτα πίσω του, διέσχισε γρήγορα το μονοπάτι που οδηγούσε στο κτίριο και μπήκε στο αίθριο. Με σκοτεινιασμένο το πρόσωπο κάλεσε το ασανσέρ. Ευτυχώς, ήταν ήδη στο ισόγειο και άνοιξε αμέσως. Πίεσε το κουμπί με τον αριθμό τέσσερα και περίμενε με ανυπομονησία να βγει.

Όταν η συρόμενη πόρτα άνοιξε, βγήκε, έστριψε δεξιά και βρέθηκε μπροστά από τη θωρακισμένη πόρτα του διαμερίσματος της Σίνθια.

Ήταν μισάνοιχτη. Την έσπρωξε απαλά και έκπληκτος είδε ότι το διαμέρισμα ήταν στο απόλυτο σκοτάδι. Ψηλάφισε για να βρει τον διακόπτη, αλλά μια φωνή τον σταμάτησε.

<Κλείσε την πόρτα και μην ανάψεις το φως, σε παρακαλώ>, ήταν εκείνη με τον ίδιο τόνο ταλαιπωρίας που

είχε και πριν.

Ο ΜακΚίντοκ έκλεισε προσεκτικά την πόρτα και βρέθηκε στο απόλυτο σκοτάδι.

<Σίνθια, τι ...>

<Έχω πονοκέφαλο, Λάχλαν. Έναν φοβερό πονοκέφαλο και δεν μπορώ να βλέπω το φως.>

<Χμ ... Α...εεε ... τι μπορώ να κάνω; Ήθελα να σε συναντήσω ...>, ψέλλισε συγχυσμένος.

<Το διαμέρισμα το ξέρεις. Προσπάθησε να φτάσεις ως εδώ, αλλά μην ανάψεις το φως!> κατέληξε παραπονεμένα.

<Α ... εεε ... εντάξει. Θα προσπαθήσω>.

Τα μάτια του συνήθισαν στο σκοτάδι και ο ΜακΚίντοκ περπατούσε αργά, ένα βήμα τη φορά και πιάνοντας τον τοίχο, διέσχισε το σαλόνι. Η φωνή της Σίνθια ερχόταν από εκεί. Ήταν έξι-επτά μέτρα, αλλά στο απόλυτο σκοτάδι φαίνονταν σαν ένα χιλιόμετρο. Στα μισά της διαδρομής, ο ΜακΚίντοκ αισθάνθηκε λίγο πιο ασφαλής και επιτάχυνε, αλλά τότε το χέρι που ακουμπούσε στον τοίχο χτύπησε ένα διακοσμητικό. Αυτό έπεσε βαρύ στο έδαφος με έναν δυνατό, υπόκωφο θόρυβο.

<Αααα!>, ωρυόταν η Σίνθια, παραμορφωμένη από τον πόνο.

<Αναθεμ ...>, ξέσπασε ο ΜακΚίντοκ, έχοντας παραλύσει.

<Ακόμη και οι θόρυβοι με αρρωσταίνουν! Πρόσεχε!> φώναξε, υποφέροντας από τον πόνο.

Ο ΜακΚίντοκ ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Δεν βρήκε

άλλη λύση από το να πέσει στα τέσσερα στο πάτωμα και να προχωρήσει με τα γόνατα προς τη φωνή.

Με την αφή, κατάλαβε ότι το πεσμένο αντικείμενο ήταν ένα τεράστιο εβένινο άγαλμα που αναπαριστούσε έναν αφρικανό πολεμιστή οπλισμένο με δόρατα. Ήλπιζε να μην είχε σπάσει. Θα ήταν πολύ θλιβερό να έκανε κάποια ζημιά στη Σίνθια.

<Έχω, σχεδόν, φτάσει>, προχώρησε λίγο ακόμη και ήταν στον προορισμό του.

<Εδώ είμαι. Πώς είσαι, γλυκιά μου;> ρώτησε, ενώ καθόταν οκλαδόν δίπλα στον καναπέ, όπου ήταν ξαπλωμένη η Σίνθια.

<Μμμ, είμαι άρρωστη>, είπε με κλαμένη φωνή. <Είμαι άσχημα, πολύ άσχημα ...>

Έψαξε το χέρι της και το πήρε απαλά.

<Λυπάμαι. Αν το ήξερα ... αν το είχα φανταστεί ... Λυπάμαι.> Ήταν συντετριμμένος, ίσως όπως δεν υπήρξε ποτέ στη ζωή του. Τουλάχιστον, όχι για μια τέτοια κατάσταση. <Μα ... τι έχεις; Ποτέ δεν σε έχω δει έτσι>.

<Μίλα πιο σιγανά, παρακαλώ>, τον προειδοποίησε εξασθενημένη η Σίνθια.

<Ω, συγγνώμη>, ψιθύρισε αμέσως ο ΜακΚίντοκ. <Με συγχωρείς, γλυκιά μου. Λοιπόν, τι σου συμβαίνει;>

<Συμβαίνει ότι έχω πονοκέφαλο, δεν βλέπεις;>, ξέσπασε ενοχλημένη. Δεν ήταν καλά, ήταν εμφανές, και οι αντιδράσεις της είχαν αλλοιωθεί.

Ο ΜακΚίντοκ προτίμησε να παραμείνει σιωπηλός για λίγο, ώσπου να ηρεμήσει.

Έμεινε έτσι για πέντε ολόκληρα λεπτά, στη συνέχεια, προσπάθησε να επικοινωνήσει χαμηλόφωνα.

<Μπορείς να μου πεις κάτι;>

<Μόλις ήρθα σπίτι από τη δουλειά, με έπιασε αυτός ο πονοκέφαλος>, του είπε με δυσκολία, ψιθυρίζοντας. <Δεν ξέρω ούτε τι ώρα είναι ...>

<Είναι οκτώ>, την ενημέρωσε αργά-αργά ο ΜακΚίντοκ, μετά από μια ματιά στο ρολόι του με τη φωσφορίζουσα οθόνη.

<Τότε είναι δύο ώρες που είμαι έτσι>.

<Έχεις φάει;>

<Όχι. Όταν είμαι έτσι δεν μπορώ να φάω. Θα μου έφερνε τρομερή ναυτία και θα έβγαζα τα πάντα. Έχω και αδύναμο στομάχι. Υποφέρω από ημικρανίες. Αυτό είναι το πρόβλημά μου. Είναι πρόβλημα και πολλών άλλων γυναικών>.

Ο ΜακΚίντοκ ήταν θλιμμένος. Είχε βρεθεί εκεί τη χειρότερη δυνατή στιγμή, την είχε ενοχλήσει και την έκανε να υποφέρει ακόμη περισσότερο, με όλη την αναταραχή που είχε δημιουργήσει, και τώρα δεν ήξερε ούτε στο ελάχιστο πώς να την βοηθήσει.

<Τι μπορώ να κάνω για σένα, για να σε κάνω να αισθανθείς καλύτερα;> τόλμησε να πει. <Έχεις πάρει κάτι; Δεν ξέρω, ένα χάπι, ένα αναλγητικό ... κάτι που θα λειτουργήσει σε αυτή την περίπτωση;>

Η Σίνθια κατάπие και στη συνέχεια έβηξε δυνατά, κρατώντας το στομάχι της με το ένα χέρι.

<Ναι, πήρα το μόνο φάρμακο που, συνήθως, έχει κάποιο αποτέλεσμα, αλλά το έβγαλα αμέσως, έτσι είναι σαν να μην το πήρα>. Έβηξε και πάλι, σαν να της είχε έρθει πάλι η ναυτία. <Και δεν μπορώ να πάρω άλλο. Μην μου πεις ξανά να φάω κάτι!>, κατέληξε με παράπονο και λίγο θυμωμένη.

<Όχι, εντάξει, εντάξει>, συμφώνησε ο ΜακΚίντοκ απογοητευμένος. Πεσμένος όπως ήταν στο πάτωμα με το ακριβό τους κοστούμι να έχει τσαλακωθεί, συνειδητοποίησε ότι πεινούσε. Σχεδίαζε να δειπνήσει μαζί της αλλά αυτό ήταν, πλέον, αδύνατο, δεδομένης της κατάστασης. Τι θα μπορούσε να κάνει; Προσπάθησε να βρει μια συμβιβαστική λύση.

<Άκου, γλυκιά μου, αν σε πάρω σιγά-σιγά από το χέρι και σε βάλω για ύπνο, θα σου άρεσε; Θα σου κλείσω την πόρτα του υπνοδωματίου και θα είσαι στο σκοτάδι και χωρίς θορύβους να σε ενοχλούν, έτσι ώστε να είσαι ήρεμη και, σίγουρα, πιο άνετα από ό, τι στον καναπέ. Τι λες;> συμπέρανε με χαμηλή φωνή.

<Χμμ, εντάξει>, συμφώνησε η Σίνθια με έναν ψίθυρο. <Αλλά, εσύ γιατί δεν θες να μείνεις μου;> τον ρώτησε υποφέροντας.

<Χμ ... δεν είναι ότι δεν θέλω να μείνω μαζί σου. Ήρθα με σκοπό να σε δω. Γεγονός είναι ότι ήρθα, απευθείας, από το Πανεπιστήμιο και δεν έχω φάει, γι 'αυτό ήθελα να πάω

στην κουζίνα και ...>

<Αααα! Μην μιλάς για φαγητό! Σου το είπα!> και έβηξε και πάλι, σαν να επρόκειτο να κάνει εμετό.

<Συγγνώμη, συγγνώμη, αλλά ... πώς θα μπορούσα να εξηγήσω τα πράγματα, αν δεν σου έλεγα πώς είχε η κατάσταση ...>, σώπασε ξαφνικά, συντετριμμένος και περίμενε για να σταματήσει ο βήχας. Μόλις ηρέμησε λίγο, τότε ο ΜακΚίντοκ, χωρίς περιστροφές την πήρε από το μπράτσο και στο σκοτάδι στο οποίο τώρα είχε προσαρμοστεί την πήγε στο δωμάτιο. Την ακούμπησε απαλά στο κρεβάτι και την σκέπασε με μια κουβέρτα που πήρε από την ντουλάπα. Εκείνη μουρμούρισε ένα <Χμμ ...> και ακούμπησε το ένα χέρι στο μέτωπό της. Ο ΜακΚίντοκ της χάιδεψε το χέρι και βγήκε έξω, κλείνοντας αθόρυβα την πόρτα.

Άναψε το φως στον διάδρομο και αμέσως έμεινε θαμπωμένος. Οι κόρες του είχαν διασταλεί στο μέγιστο κατά τη διάρκεια όλου αυτού του διαστήματος στο σκοτάδι, και τώρα η υπερβολική ποσότητα του φωτός πρόλαβε να φτάσει στους αμφιβληστροειδείς του, προτού οι κόρες λάβουν την εντολή να συρρικνωθούν και να τεθούν σε λειτουργία. Ανοιγόκλεισε μερικές φορές τα μάτια και, σύντομα, μπόρεσε να δει και πάλι κανονικά. Πρώτα απ'όλα, πήγε να σηκώσει το πεσμένο άγαλμα. Κοίταξε σε τι κατάσταση ήταν και ανακουφισμένος το βρήκε εντελώς άθικτο. Το ακούμπησε απαλά στο ράφι που το φιλοξενούσε,

και στο τέλος μεταφέρθηκε στην κουζίνα. Έκλεισε την πόρτα για να απομονώσει περαιτέρω τον οποιοδήποτε θόρυβο από το υπνοδωμάτιο και, στη συνέχεια, με αργές και αθόρυβες κινήσεις άνοιξε διάφορα συρτάρια και έφτιαξε το τραπέζι στον εαυτό του.

Ήταν, πραγματικά, πολύ πεινασμένος.

Άνοιξε το ψυγείο και κοίταξε για μια μπύρα. Ευτυχώς, υπήρχαν μερικά μπουκάλια, της μάρκας που προτιμούσε και μίας άλλης, που άρεσε στη Σίνθια. Πήρε την αγαπημένη του μπύρα και την άδειασε σε ένα γενναιόδωρο ποτήρι από το οποίο ήπια μία αρκετά μεγάλη γουλιά. Αμέσως αισθάνθηκε ανανεωμένος. Στη συνέχεια, έβγαλε το σακάκι του και το έβαλε πάνω στην πλάτη μιας καρέκλας. Άνοιξε το ψυγείο, ψάχνοντας κάτι για να φάει. Δεν υπήρχαν πολλά. Η Σίνθια έτρωγε λίγο, για να κρατιέται σε φόρμα, και ως επί το πλείστον έτρωγε είδη υγιεινής διατροφής, χαμηλά σε λιπαρά και με κλίση προς τη χορτοφαγία.

Προφανώς, αγόραζε τα είδη που έτρωγε εκείνος μόνο σε συνδυασμό με τις προγραμματισμένες επισκέψεις του. Λίγο απαρηγόρητος πήρε ένα μπουλ με διάφορα τυριά, μια άλλη λεκάνη με ψητά λαχανικά και ένα μπουκάλι σάλτσα ταρτάρ. Πήρε από το ντουλάπι μία σακούλα κριτσίνια χωρίς λιπαρά και κάθισε να φάει.

Σέρβιρε γενναιόδωρα τον εαυτό του. Με την πείνα που είχε, η μικρή ποικιλία πέρασε σε δεύτερη μοίρα. Συνοδεύοντάς τα όλα με την μπύρα, όμως, στο τέλος ήταν

ικανοποιημένος. Σε γενικές γραμμές, ούτε κι ο ίδιος έτρωγε πολύ, αλλά σίγουρα επιδιδόταν σε πιο υψηλά σε θερμίδες πιάτα, σε σχέση με εκείνα που αποτελούσαν τη διατροφή της Σίνθια.

«Αύριο πρέπει να ψωνίσω», είπε στον εαυτό του. Δεν ήθελε να βρεθεί εκείνη, την επόμενη νύχτα, χωρίς να έχει κάτι να φάει. Ήξερε ότι το μεσημέρι δειπνούσε έξω, αλλά για το δείπνο θα της παρείχε τις απαραίτητες προμήθειες. Το επόμενο πρωί, πριν από την επιστροφή του στο Μάντσεστερ, θα περνούσε από ένα σούπερ μάρκετ εκεί κοντά και θα αγόραζε τυρί, λαχανικά και ίσως ακόμη και μερικές λιχουδιές που ήξερε ότι της άρεσαν, αλλά από τα οποία συνήθως απείχε, λόγω των θερμίδων που περιείχαν.

Χαλάρωσε για λίγα λεπτά στο τραπέζι και, στη συνέχεια, πήγε στο παράθυρο και έμεινε για λίγο εκεί να κοιτάζει έξω με τα χέρια σταυρωμένα. Από εκεί μπορούσε να δει την οδό Παρκ, στην οποία έρεε η μικρή βραδινή κυκλοφορία. Στο βάθος ήταν ο Κόλπος, μαύρος και αόρατος, σημαδεμένος από τα φώτα ορισμένων πλοίων της γραμμής και κάποιων αγκυροβολημένων φορτηγών. Ήταν ωραίο μέρος το Λίβερπουλ, με το πράσινο της, τον προσεκτικό σχεδιασμό της και το λιμάνι της. Τοποθετημένη στις εκβολές του ποταμού Μέρσει που εκβάλλει στη Θάλασσα της Ιρλανδίας, ιδρύθηκε τον δέκατο τρίτο αιώνα. Για πολύ καιρό ήταν η πρωταγωνίστρια των μεταφορών μέσω θαλάσσης, σε παγκόσμιο επίπεδο, και τώρα ο

τουρισμός αποτελούσε σημαντικό μέρος της οικονομίας της. Στον ΜακΚίντοκ άρεσε να περπατά στις αποβάθρες μαζί με τη Σίνθια, όταν είχε χρόνο να περνά μαζί της. Η μυρωδιά της θάλασσας του έδινε ενέργεια και το συνεχές πήγαινε-έλα των πλοίων του έδινε την αίσθηση ότι αυτός ήταν ο εσωτερικός μηχανισμός που έκανε τον κόσμο να γυρίζει. Κατά κάποιον τρόπο ήταν σωστό, αφού η μεταφορά ανθρώπων και εμπορευμάτων ήταν η βάση του διεθνούς εμπορίου και της εργασίας. Τώρα τα πράγματα θα άλλαζαν, χάρη στην εφεύρεση του Ντρου. Αναρωτιόταν πώς θα ήταν ο κόσμος, σε λίγα χρόνια. Καλύτερος, ήλιπιζε. Έπρεπε να παίξουν σωστά τα χαρτιά τους, να κινηθούν προσεκτικά. Θα ανταμειβόταν για πολλές χάρες που είχε κάνει σε βασικές προσωπικότητες του βρετανικού συστήματος. Θα διέγραφε οριστικά το ενεργητικό του, αλλά θα άξιζε τον κόπο. Ναι, όλα θα ήταν μια χαρά, το ένιωθε. Σκέφτηκε λίγο ακόμα, με το βλέμμα καρφωμένο στον Κόλπο, και στη συνέχεια πήρε το βλέμμα του και επέστρεψε στο τραπέζι. Μέσα σε λίγα λεπτά, μάζεψε το τραπέζι και έπλυνε τα πράγματα που χρησιμοποίησε, και στη συνέχεια πάλι χωρίς να κάνει θόρυβο, προχώρησε για να ελέγξει πώς ήταν η Σίνθια. Βγήκε από την κουζίνα, άφησε ανοικτό το φως εκεί, μισόκλεισε την πόρτα και έσβησε το φως του διαδρόμου. Μέσα στο περιβάλλον με τον ασθενή φωτισμό που προερχόταν από τη χαραμάδα της κουζίνας, πλησίασε αθόρυβα την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Δεν ακουγόταν

κάποιος ήχος από μέσα, έτσι γύρισε το πόμολο, ελαφριά με το χέρι και μπήκε. Η Σίνθια κοιμόταν βαθιά, ανάσκελα, όπως την είχε αφήσει, με τα χέρια της χαλαρά στα πλάγια. Από το μισάνοιχτο στόμα εισέπνεε και εξέπνεε με ένα κανονικό και καθησυχαστικό σφύριγμα. Προφανώς ο πονοκέφαλος της είχε περάσει αρκετά, για να της επιτρέψει να κοιμηθεί. Για να αποφύγει να την ενοχλήσει, βγήκε από το δωμάτιο και πήγε κατευθείαν να γδυθεί στο μπάνιο, όπου έκανε γρήγορα την τουαλέτα του και ετοιμάστηκε για ύπνο. Οι πιτζάμες του, όμως, ήταν στην ντουλάπα της κρεβατοκάμαρας, και αν την άνοιγε θα έκανε θόρυβο. Το άφησε, καθώς το διαμέρισμα ήταν καλά θερμαινόμενο. Άφησε τα ρούχα του σε έναν καναπέ στο σαλόνι, έσβησε το φως της κουζίνας και γύρισε στην κρεβατοκάμαρα, φορώντας μόνο τα εσώρουχά του. Πλησίασε αργά προς το διπλό κρεβάτι, στη Σίνθια άρεσε να κοιμάται άνετα, και ξάπλωσε δίπλα της από την μεριά της πόρτας. Η Σίνθια ήταν πάνω από τα σεντόνια, αλλά την κρατούσε ζεστή η κουβέρτα με την οποία την είχε σκεπάσει εκείνος πριν και προτίμησε να την αφήσει όπως ήταν, για να μην την ξυπνήσει.

Χαλάρωσε, αφέθηκε στην επιρροή της ρυθμικής αναπνοής της Σίνθια, και μέσα σε λίγα λεπτά αποκοιμήθηκε.

Τα φώτα των αυτοκινήτων στην οδό Παρκ γίνονταν όλο και πιο αραιά και τελικά εξαφανίστηκαν, αφήνοντας

τον δρόμο έρημο, να φωτίζεται μόνο από τις λάμπες που υπήρχαν στις δύο πλευρές του. Στον Κόλπο δεν κινούταν τίποτα και τα φώτα θέσης των πλοίων ήταν τόσο σταθερά, ώστε έδιναν την εντύπωση ότι ακόμα και τα ίδια τα πλοία κοιμούνταν, γέρνοντας στο σκοτεινό νερό.

Μέσα στο διαμέρισμα υπήρχε η απόλυτη σιωπή, την οποία έσπαγε μόνο η ανάσα της Σίνθια πάντα βαθιά, κοιμισμένη.

Γύρω στις τρεις το πρωί, μέσα στο σκοτάδι, μια χαμηλή φωνή υπερκάλυψε εκείνη την αναπνοή.

<Θα τους μεταφέρουμε, ναι, εμείς θα τους μεταφέρουμε παντού ... αυτούς και τα υπάρχοντά τους ...> ο ΜακΚίντοκ μιλούσε στον ύπνο του, <... και τα πακέτα και τα δοχεία, τα πάντα θα ... Ναι, με το Μηχάνημα ... από εδώ εκεί, πατήστε ένα κουμπί και είστε ήδη εδώ ... ούτε που θα το καταλάβεις ότι θα έχεις ήδη φτάσει εδώ ...> μουρμούρισε τις λέξεις, αλλά ήταν κατανοητός <... με το Μηχάνημά σου, Ντρου, αλλά πώς την εφηύρατε ... άλλαξες την ιστορία, Ντρου ...>

Εκατό μέτρα από το κτίριο, ένα φορτηγό, που έφερε το έμβλημα μίας εταιρίας εγκατάστασης κεραιών, σταμάτησε σε έναν χώρο στάθμευσης δίπλα σε ένα άλλο κτίριο, σαν ο τεχνικός να γύριζε στο σπίτι, για ύπνο μετά από μια μέρα δουλειάς. Χαρακτηριστικές ήταν οι δύο κεραιές στην οροφή του φορτηγού, οι δύο λευκοί ανακλαστήρες εκ των οποίων ο ένας κοιτούσε αριστερά κι ο άλλος δεξιά, ελαφρά προσανατολισμένοι προς τα πάνω. Διαφήμιζαν

καλά τη δραστηριότητα που υποδήλωνε το έμβλημα που είχε επικολληθεί στην καφέ πινακίδα του οχήματος. Ωστόσο, από τη δεξιά κεραία ξεκινούσε ένα καλώδιο που κρυβόταν μέσα σε μία σφραγισμένο τρύπα στην οροφή του φορτηγού κι έμπαινε στον χώρο αποσκευών. Εκεί, οι εσωτερικοί τοίχοι ήταν καλυμμένοι με ηλεκτρονικά όργανα. Διάφοροι στρατιωτικοί δέκτες στοιβάζονταν ο ένας πάνω στον άλλον σε ένα *rack*²⁶. Κάθε δέκτης ήταν σε θέση να λάβει ένα ορισμένο αριθμό ζωνών συχνοτήτων, διαφορετική για κάθε δέκτη και με αύξουσα σειρά, έτσι ώστε το *rack* θα μπορούσε να λάβει οποιοδήποτε ραδιοσήμα θα μπορούσε να δημιουργήσει ένας πομπός. Δίπλα στο *rack* με τους δέκτες ήταν το *rack* με τους φασματογράφους. Θα λάμβαναν το σχήμα ραδιοκυμάτων και θα το απεικόνιζαν σε μία οθόνη. Μετά τους φασματογράφους, ήταν ο αποκωδικοποιητής, που αποτελούταν από άλλο *rack* με εξοπλισμό ικανό να αποκρυπτογραφεί²⁷ μηνύματα, με επίσης εξαιρετικά πολύπλοκο κώδικα. Ακολουθούσε ένα *rack* με μαγνητόφωνα, στα οποία τα μηνύματα που λαμβάνονταν απομνημονεύονταν σταθερά για περαιτέρω ανάλυση. Το τελευταίο *rack* περιείχε το τμήμα ήχου του συστήματος, το οποίο ήταν ικανό να επεξεργάζεται ό, τι είχε λάβει και να αφαιρεί τον θόρυβο του περιβάλλοντος, ενισχύοντας τις φωνές και τους σημαντικότερους ήχους, έτσι ώστε να μεταδίδει όσα είχαν ενδιαφέρον. Στο συγκρότημα *racks* ήταν συνδεδεμένος ένας υπολογιστής,

μέσω του οποίου ενεργοποιούνταν τα διάφορα εξαρτήματα στα racks, προκειμένου για την επιθυμητή λειτουργία.

Εκείνη την στιγμή, μόνο ένας δέκτης ήταν ενεργοποιημένος, συντονισμένος περίπου στα 7 GHz, και ο φασματογράφος που συνδεόταν με αυτό, έδειχνε μια πράσινη οριζόντια ζώνη μέσα στην οποία κινούνταν πορτοκαλί και κόκκινες κάθετες μπάρες. Μία συσκευή αποκρυπτογράφησης αναβόσβηνε με πράσινο χρώμα, υποδεικνύοντας ότι λειτουργούσε κανονικά και χωρίς σφάλματα. Δύο συσκευές εγγραφής κατέγραφαν σιωπηλά όσα λάμβαναν στο σκληρό δίσκο τους, ώστε να έχουν δύο ξεχωριστά αντίγραφα του υλικού.

Η φωνή του ΜακΚίντοκ έβγαινε σαφώς από τα ακουστικά που φορούσε ένας άνδρας με απλά ρούχα, ο οποίος καθόταν σε μια καρέκλα μπροστά από τους υπολογιστές. Δίπλα στη μεγάλη οθόνη ένα μισοάδειο φλιτζάνι τσάι ήταν το δεύτερο στη σειρά, εκείνη τη νύχτα. Ο άνδρας είχε χαλαρώσει πίσω στην καρέκλα του, με τα χέρια στην κοιλιά του, το κεφάλι του σκυμμένο και τα μάτια κλειστά, ακούγοντας.

<Θα τους μεταφέρουμε, ναι, εμείς θα τους μεταφέρουμε παντού ... αυτούς και τα υπάρχοντά τους ... και τα πακέτα και τα δοχεία, τα πάντα θα ... Ναι, με το Μηχάνημα>. Ο άνδρας σηκώθηκε και πλησίασε στον υπολογιστή. Με το ποντίκι κινήθηκε γρήγορα σε διάφορα στοιχεία ελέγχου για να αυξήσει περαιτέρω την ένταση

της φωνής του ΜακΚίντοκ. Η ανάσα της Σίνθια είχε ήδη αφαιρεθεί νωρίτερα με το φίλτρο και την είχε σχεδόν αποκλείσει από το να ακούγεται στα ακουστικά. Το μέτωπό του συνοφρυώθηκε στο σκοτάδι, παρακολουθώντας τις διακυμάνσεις της φωνής του Ντρου στην οθόνη που φώτιζε αμυδρά το πρόσωπό του.

<... το διαθέσιμο Σύμπαν, απίστευτο, όλο το Σύμπαν ... με το Μηχάνημα ...>

Ο άνδρας έβγαλε ένα από τα ακουστικά, για να απελευθερώσει το ένα αυτί. Πήρε το ακουστικό ενός κρυπτογραφημένου στρατιωτικού τηλεφώνου και κάλεσε έναν πενταψήφιο αριθμό.

Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, σήκωνε το ακουστικό, χωρίς να πει τίποτα.

<Πέρασέ μου τον Σπένσερ>, είπε.

Τέλος πρώτου μέρους

Δεύτερο μέρος

Όταν κατέβηκε κι ο τελευταίος εργάτης, φάνηκε να έχει μείνει μόνο ο οδηγός, ο οποίος καθόταν στη θέση του.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, όμως, στη σκάλα του λεωφορείου εμφανίστηκε μία άλλη φιγούρα.

Κατέβηκε τις σκάλες απαλά, ήρεμα, αποκαλύπτοντας τον εαυτό του λίγο-λίγο κάθε φορά.

Κεφάλαιο XVIII

Ο ουρανός πάνω από το Μάντσεστερ είχε πάρει τα χρώματα της αυγής. Τα αιώνια σύννεφα καταλάμβαναν μόνο ένα μέρος του ουρανού, αυτή τη φορά, σκοτεινιάζοντας δυτικά τα τελευταία αστέρια που ξεθώριαζαν ούτως ή άλλως στην αυγή που ξεκινούσε, κι αποκαλυπτόταν στα ανατολικά στο τεράστιο διάφραγμα, όπου το μεγάλο κόκκινο φάσμα αναρριχόταν αμείλικτα. Οι ζώνες με μεγαλύτερα μήκη κύματος, σε σκούρο κόκκινο, ανέβαζαν ψηλά τις ζώνες μικρότερου μεγέθους, μωβ, πορτοκαλί, κίτρινο, μέχρι να φτάσουν στο όριο αυτού του φάσματος και να ξεθωριάσουν στο βασικό λευκό της θερμοκρασίας του αντίστοιχου χρώματος του ήλιου. Κάθε μέρα, παντού στον πλανήτη, αυτή η παράσταση επαναλαμβανόταν με μαθηματική ακρίβεια, αλλά η Αγγλία συχνά την απολάμβανε λίγο λιγότερο, λόγω του νεφελώδους στρώματος που πλέον ήταν μέρος του πολιτισμού της και της εικόνας που οι άλλοι είχαν γι' αυτό το έθνος. Παρ'όλα αυτά, αυτό ήταν το έναυσμα²⁸, η αρχή μιας νέας ημέρας για τους περισσότερους ανθρώπους. Ο ανατέλλων ήλιος σήμαινε το ξύπνημα της φύσης και των ζωντανών πλασμάτων που την κατοικούν. Υπάρχουν, όμως, πολλοί από αυτούς εργάζονται και τη νύχτα, ή συγκεκριμένα το βράδυ όταν οι άλλοι κοιμούνται, και γι' αυτούς

έχει διαφορετικά ασύλληπτα αποτελέσματα. Μερικοί από αυτούς εκείνη τη στιγμή ήταν συγκεντρωμένοι σε ένα δωμάτιο και άκουγαν με προσοχή την καταγραφή που έβγαινε από έναν εξοπλισμό υψηλής πιστότητας (hi-fi).

<Θα τους μεταφέρουμε, ναι, εμείς θα τους μεταφέρουμε παντού ... αυτούς και τα υπάρχοντά τους ...και τα πακέτα και τα δοχεία, τα πάντα θα ... Ναι, με το Μηχάνημα ... από εδώ εκεί, πατήστε ένα κουμπί και είστε ήδη εδώ ... ούτε που θα το καταλάβεις ότι θα έχεις ήδη φτάσει εδώ ...> ένας από τους ακροατές ακουμπούσε σκυφτός στο γραφείο, με διπλωμένα τα χέρια και στηριζόταν πάνω στο *rack* και το δεξί χέρι του ήταν κλειστό πάνω στα χείλη, συγκεντρωμένος *<με το Μηχάνημά σου, Ντρου, αλλά πώς την εφηύρατε ... άλλαξες την ιστορία, Ντρου ... το διαθέσιμο Σύμπαν, απίστευτο, όλο το Σύμπαν ... με το Μηχάνημα ...>*

Ο άνδρας που είχε σκύψει πάνω στο γραφείο αφαιρέθηκε για μία στιγμή, στη συνέχεια χωρίς να κινείται στράφηκε σε αυτόν που καθόταν αριστερά του, κοντά στον υπολογιστή.

<Βάλε μου να το ακούσω ξανά>.

Ο Σπένσερ κίνησε το ποντίκι για να πάει στην έναρξη της εγγραφής, μετά έκανε ένα κλικ στο Play, για τρίτη φορά, από την ώρα που ξεκίνησε η συνάντηση.

<Θα τους μεταφέρουμε, ναι, εμείς θα τους μεταφέρει παντού ... αυτούς και τα υπάρχοντά τους ...> ο άνδρας ξανάκουσε με προσήλωση και σε ένα συγκεκριμένο σημείο άρχισε να συγκατανεύει αργά, όλο και πιο πεπεισμένος

<το διαθέσιμο Σύμπαν, απίστευτο, όλο το Σύμπαν ... με το Μηχάνημα ...>. Ο άνδρας ανασηκώθηκε και έγειρε πίσω στην καρέκλα του. Έτριψε τα μάτια του για να διώξει τον ύπνο.

<Ναι, πρέπει να υπάρχει κάτι>, είπε. <Τρέντον;>

<Είναι πιθανό, ναι. Κι εγώ έτσι νομίζω>, συμφώνησε ο άνθρωπος στα δεξιά του.

<Τι ώρα πήρες τον Μπόιντ;>

<Λίγο μετά τρεις>, είπε ο Σπένσερ. <Αντί για τις συνηθισμένες ανοησίες που λέει, όταν κοιμάται, ο ΜακΚίντοκ είχε αρχίσει να μιλά για αυτό το «Μηχάνημα» που εφευρέθηκε από κάποιον Ντρου, και ... τα υπόλοιπα τα έχετε ακούσει. Ο Μπόιντ βρήκε κάποιο νόημα σε αυτή την ομιλία, και γι 'αυτό μου τηλεφώνησε αμέσως>.

<Ο Μπόιντ λειτούργησε καλά. Η γυναίκα λέτε να άκουσε;>

<Πιστεύουμε πως όχι, κύριε Φάρνσουορθ>, είπε ο Σπένσερ. <Είχε πονοκέφαλο όλο το βράδυ και ο ΜακΚίντοκ την πήγε να κοιμηθεί. Αποκοιμήθηκε βαθιά, ακόμη και όσο ο ίδιος μιλούσε, εκείνη συνέχισε να αναπνέει με τον ίδιο τρόπο. Βγάλαμε την αναπνοή της από την εγγραφή, ξεκινώντας δέκα λεπτά πριν από την ομιλία του ΜακΚίντοκ και σταματώντας δέκα λεπτά αργότερα. Την αναλύσαμε ως προς το ρυθμό και το βάθος και δεν έχει αλλάξει σημαντικά. Όχι, κατ'εμάς δεν άκουσε τίποτα>.

<Ωραία>, ενέκρινε ο Φάρνσουορθ. <Πολύ ωραία>.

κοίταξε μπροστά του, σκεπτικός.

<Είναι η πρώτη φορά που μιλά για κάτι τέτοιο>, κοίταξε τον Σπένσερ, ο οποίος επιβεβαίωσε συγκατανεύοντας. <Ως εκ τούτου, είναι κάτι που τον σημάδεψε. Είναι ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ, και με τα μέσα που έχει στη διάθεσή του, εργαστήρια, καθηγητές, ερευνητές, μπορεί να έχει σκοντάψει πάνω σε μια συγκλονιστική ανακάλυψη. Ναι, είναι πραγματικά πιθανόν. Θέλω να το ξεκαθαρίσουμε>, κατέληξε. <Φέρτε τον εδώ>.

Ο Σπένσερ πήδηξε πάνω και βγήκε με μεγάλα βήματα από την πόρτα. Η ακρίβεια ήταν κρίσιμο στοιχείο. Μπήκε σε ένα δωμάτιο περίπου πενήντα τετραγωνικών μέτρων, με τοίχους που καλύπτονταν από *racks* με δέκτες, αποκωδικοποιητές, φασματογράφους και τον υπολογιστή, παρόμοια με τον εξοπλισμό του Μπόιντ, αλλά στο εικοσαπλάσιο. Περίπου δεκαπέντε άτομα εργαζόταν στους διάφορους σταθμούς, καταγράφοντας συνομιλίες από τα διάφορα σημεία ακρόασης, αποκρυπτογραφώντας κωδικοποιημένα μηνύματα, επικοινωνώντας με τους άντρες στο πεδίο.

Ο Σπένσερ πήγε στο γραφείο του και αμέσως σήκωσε το ακουστικό του κρυπτογραφημένου στρατιωτικού τηλεφώνου που είχε στη διάθεσή του. Σχημάτισε έναν πενταψήφιο αριθμό και περίμενε.

Μέσα στο βαν, ο Μπόιντ είδε να αναβοσβήνει η λυχνία κλήσης στο τηλέφωνο. Ο ήχος είχε χαμηλώσει, έτσι ώστε να

μην φτάσει έξω από το όχημα, σε αδιάκριτα αυτιά. Έβγαλε ένα ακουστικό και έβαλε το ακουστικό του τηλεφώνου στο αυτί του, χωρίς να πει λέξη.

<Είναι ακόμα εκεί;> ρώτησε απλά ο Σπένσερ.

<Ναι. Κοιμάται ακόμη>. Ήταν έξι η ώρα το πρωί, παρατήρησε ο Μπόιντ, κοιτάζοντας το ρολόι του υπολογιστή. Είχε μόλις τελειώσει το τέταρτο φλιτζάνι τσαγιού, μαζί με ένα κρουασάν για πρωινό. Μια ακόμη νύχτα παρακολούθησης έφτανε στο τέλος της.

<Καλά>, δήλωσε ο Σπένσερ. <Ερχόμαστε να τον πάρουμε>.

<Εντάξει. Πηγαίνω στο σημείο>. Και κατέβασε το ακουστικό, χωρίς να πει κάτι άλλο.

Κοίταξε σε μια οθόνη δίπλα στον υπολογιστή, στην οποία τέσσερα παράθυρα έδειχναν τις εικόνες που είχαν ληφθεί από όσες κρυφές κάμερες υπήρχαν γύρω από την περίμετρο του φορτηγού κι ο οποίες ήταν κρυμμένες μέσα σε ψεύτικα μπουλόνια ή μεταμφιεσμένες ως αισθητήρες στάθμευσης. Μόνο ένα άτομο ήταν στον ορίζοντα, πίσω από το όχημα, ο το οποίο έκανε πετάλι με το ποδήλατό του και ξεμάκραινε. Είχε ένα σακίδιο στους ώμους του και ο Μπόιντ ήξερε ότι ήταν κάποιος φοιτητής που έφευγε νωρίς το πρωί για να πάει στη Σχολή του.

Κρατώντας το βλέμμα του στην οθόνη φόρεσε μία φόρμα τεχνικού κεραιών πάνω από τα απλά ρούχα που φορούσε, στη συνέχεια, άνοιξε την πόρτα επικοινωνίας μεταξύ του

χώρου αποσκευών και της καμπίνας του οδηγού και κάθισε στο τιμόνι. Με αυτή τη φόρμα έμοιαζε με κάποιον που πήγαινε στη δουλειά του. Ξεκίνησε το φορτηγό και έφυγε από τον χώρο στάθμευσης. Είχε σταθμεύσει στο πίσω μέρος, το προηγούμενο βράδυ, ώστε να μπορείτε να βγει αμέσως χωρίς ελιγμούς, σε περίπτωση ανάγκης. Οδηγώντας αργά το έβαλε στον ίδιο χώρο στάθμευσης όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό του ο ΜακΚίντοκ, πάρκαρε και έκλεισε τον κινητήρα. Το αυτοκίνητο του Πρύτανη ήταν περίπου δέκα μέτρα μπροστά και προς τα αριστερά, σε σύγκριση με το μπροστινό μέρος του βαν. Επέστρεψε στον χώρο αποσκευών και έκλεισε πίσω του την πόρτα επικοινωνίας. Ο εξοπλισμός συνέχισε να καταγράφει και ο υπολογιστής δεν είχε επισημάνει κινήσεις ή συνομιλίες στο διαμέρισμα, ενώ εκείνος οδηγούσε εκείνα τα εκατό μέτρα που χώριζαν τον προηγούμενο χώρο στάθμευσης από αυτόν. Ξανάβαλε τα ακουστικά και άρχισε και πάλι να ακούει, αυτή τη φορά παρατηρώντας συνεχώς την οθόνη για να βρει κάμερες. Εκείνη στις εννέα η ώρα ²⁹ πλαισίωσε το κτίριο που στέγαζε το διαμέρισμα στο οποίο κοιμόταν ο ΜακΚίντοκ. Στα δεξιά αυτού του πλαισίου ο Μπόιντ μπορούσε επίσης να δει τη το μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου του ΜακΚίντοκ, ενώ η κάμερα στις 12 η ώρα έδειχνε το υπόλοιπο μέρος του οχήματος και ένα μεγάλο μέρος του χώρου στάθμευσης.

Γύρω στις 6:15 ένα μεταλλικό γκρίζο σεντάν με σκοτεινά παράθυρα έφτασε στον χώρο στάθμευσης και

τοποθετήθηκε σε μία από τις κενές θέσεις στο κάτω μέρος, μακριά από την είσοδό του.

Το τηλέφωνο του Μπόιντ φώτισε και πάλι. Εκείνος σήκωσε το ακουστικό και άκουσε.

<Μονάδα Δύο>, είπε μία αδιάφορη φωνή. <Κανένα νέο;>
<Όχι>, είπε ο Μπόιντ.

Στο 6:30 από το ακουστικό του Μπόιντ άρχισαν να φθάνουν θόρυβοι ξυπνητηριού. Η Σίνθια σηκώθηκε ζωνρά από το κρεβάτι και πήγε κατ'ευθείαν στο μπάνιο. Διάφοροι συστηματικοί ήχοι εκπροσωπούσαν την τουαλέτα που έκανε η γυναίκα. Όταν ήταν έτοιμη, πήγε να ξυπνήσει τον ΜακΚίντοκ. Ακόμη κοιμόταν βαθιά, σαν να είχε περάσει μια ανήσυχη νύχτα και έπρεπε να ανακάμψει. Η Σίνθια τον έσπρωξε με το ένα πόδι, αναγκάζοντας τον να γυρίσει γύρω από τον εαυτό του, και τον πείραξε αστεειυόμενη.

<Εύπνα, τεμπέλη! Τι έκανες χθες το βράδυ; Έπρεπε να ικανοποιήσεις ένα ολόκληρο χαρέμι καυτών παλακίδων; Χα, χα, χα!>, γέλασε όταν ΜακΚίντοκ σηκώθηκε αναπηδώντας και κούνησε το κεφάλι δεξιά και αριστερά για να ξεθολώσει το μυαλό του.

<Τι κάνεις με τα εσώρουχα; Πού είναι πιτζάμες σου; Χα, χα, χα!>, τον κορόιδεψε και πάλι γελώντας εγκάρδια.

<Ουφ! Είναι στη ντουλάπα σου!>, αναφώνησε πηδώντας από το κρεβάτι και αρπάζοντάς την από τους ώμους. Εκείνη τον άφησε να την πιάσει κι εκείνος τη φίλησε δυνατά στο μέτωπο.

<Πώς είσαι σήμερα;> τη ρώτησε κοιτάζοντάς την, τρελά ερωτευμένος. <Σου πέρασε ο πονοκέφαλος;>

<Ναι, είμαι πολύ καλά και έχω μια φοβερή πείνα. Έτσι ...> και αντιστάθηκε στην προσπάθειά του να την μεταφέρει στο κρεβάτι <... έτσι τώρα τρώμε!>, σπαρτάρησε και έτρεξε στην κουζίνα, γελώντας.

Ο ΜακΚίντοκ την είδε να τρέχει μακριά, ανάλαφρη, σαν μια πεταλούδα, με εκείνο το χυμώδες και εκρηκτικό σώμα που τον αναστάτωνε, κάθε φορά που την έβλεπε. Είχε τρομερή επιθυμία να κάνει έρωτα μαζί της, αλλά κατάλαβε ότι η Σίνθια ήταν χωρίς φαγητό από το μεσημέρι της προηγούμενης ημέρας, έτσι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Πήγε κι εκείνος στο μπάνιο και ετοιμάστηκε, φορώντας γρήγορα, αλλά με προσοχή τα ρούχα του και στη συνέχεια, πήγε στην κουζίνα.

Η Σίνθια εν τω μεταξύ είχε φτιάξει αυγά, μπέικον και φρυγανισμένο ψωμί, και τα έφαγαν όλα μαζί μέσα σε λίγα λεπτά.

<Όπως, ίσως παρατήρησες, έφαγα όλα τα τυριά και τα λαχανικά που είχες στο ψυγείο. Ήμουν πραγματικά πολύ πεινασμένος>.

Η Σίνθια έγενεψε επιδοκιμαστικά, καθώς μασούσε τις τελευταίες μπουκιές .

<Πριν γυρίσω στο Μάντσεστερ θα περάσω και θα σου αγοράσω ό,τι χρειάζεσαι>.

<Δεν είναι ανάγκη. Θα το φροντίσω εγώ, απόψε, πριν γυρίσω από τη δουλειά>.

<Όχι, δεν θέλω να σπαταλήσεις χρόνο. Εγώ σου έφαγα τα πράγματα, γι 'αυτό είναι σωστό να σου τα αντικαταστήσω>, επέμεινε ο ΜακΚίντοκ.

<Εντάξει, αν επιμένεις>, δέχτηκε τελικά η Σίνθια ενώ σήκωνε το μεγάλο ποτήρι με τον χυμό αχλαδιού και το πήγαινε στα χείλη της.

Ο ΜακΚίντοκ την κοίταζε να πίνει, συγκλονισμένος από τον ενθουσιασμό όπως και όλες τις άλλες φορές. Όταν έπινε τον χυμό, η Σίνθια σήκωνε το πηγούνι της και κατάπινε ρυθμικά με τόσο αισθησιακές κινήσεις του λαιμού, που εκείνον τον κατέλαβε μια τρελή φρενίτιδα να την κατακτήσει, να διεισδύσει μέσα της με όλο του το είναι και να την γεμίσει. Εκείνη τα ήξερε καλά όλα αυτά, και τον πείραζε ειλικρινά και ύπουλα, όπως όλες οι σέξι γυναίκες που έχουν επίγνωση του *σεξαπίλ* τους. Όταν το μεγάλο ποτήρι ήταν άδειο, η Σίνθια έγειρε περισσότερο προς τα πάνω και άφησε τις τελευταίες σταγόνες να πέσουν απευθείας πάνω στη γλώσσα της, γνωρίζοντας ότι εκείνη τη στιγμή ο ΜακΚίντοκ θα έφτανε στο αποκορύφωμα της διέγερσης. Πράγματι, ήταν κόκκινος σαν ντομάτα και έσφιγγε δυνατά την άκρη του τραπεζιού με τα χέρια του και οι αρθρώσεις του είχαν ασπρίσει από τη σύσπαση των μυών.

Μετά την τελευταία σταγόνα η Σίνθια ακούμπησε το ποτήρι πάνω στο τραπέζι με δύναμη. Ο δυνατός θόρυβος

τρόμαξε τον ΜακΚίντοκ και τον έκανε να ανοίξει διάπλατα τα μάτια του, λαχανιασμένος.

<Τώρα ... τώρα ...> τραύλισε.

<Τώρα ήρθε η ώρα να πας στη δουλειά!>, αναφώνησε, δείχνοντάς του το ρολόι στον τοίχο.

Αργά και μηχανικά, ο ΜακΚίντοκ γύρισε το βλέμμα του προς το ρολόι, σαν ρομπότ, και ξαφνικά συνειδητοποίησε πόσο αργά ήταν. 7:30! Έχοντας να πάει στο σούπερ μάρκετ, θα γυρνούσε στο Μάντσεστερ αργά το πρωί! Το Πανεπιστήμιο θα ξεκινούσε την ημέρα χωρίς αυτόν! Δεν ήταν δυνατόν! Τι μπορούσε να κάνει;

Η Σίνθια φαινόταν να διασκεδάζει, γνωρίζοντας καλά πως το Πανεπιστήμιο ήταν τα πάντα για εκείνον, εκτός από την ίδια τη Σίνθια, φυσικά. Χαμογελώντας, τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση.

<Λάχλαν, γύρισε στο Μάντσεστερ, μην ανησυχείς>, είπε με συμπόνια. <Θα αγοράσω εγώ ό, τι χρειάζομαι. Με την ευκαιρία, πώς και μου έκανες αυτή την ξαφνική επίσκεψη, χθες το βράδυ;>

<Ω, εντάξει, σ'ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ, λυπάμαι που δημιούργησα μία μικρή αναστάτωση. Αχ, ... χθες το βράδυ ήμουν τόσο χαρούμενος για κάποια καλά αποτελέσματα από κάποια έρευνα και αποφάσισα να το γιορτάσω με το να έρθω σε σένα. Αλλά ήρθα τη λάθος στιγμή. Λυπάμαι>.

<Την επόμενη φορά που θα είσαι τόσο χαρούμενος, να μου τηλεφωνήσεις!> του είπε σαγηνευτικά. <Θα είμαι

έτοιμη για να γιορτάσω μαζί σου», είπε και του έκλεισε το μάτι με νόημα.

Ο ίδιος κοκκίνισε πάλι και σηκώθηκε από το τραπέζι, αποχαιρετώντας την με δυσκολία.

Ο Μπόιντ άκουσε από το ακουστικό τον ΜακΚίντοκ να παίρνει τα πράγματά του, μετά την πόρτα που άνοιγε και ένα δυνατό φιλί χαιρετισμού.

«Ουφ!» σκέφτηκε, «αυτή τη φορά τη γλίτωσα». Η Φάρναμ είχε πραγματική τρέλα με το σεξ και, κάθε φορά, που πήγαινε ο ΜακΚίντοκ έπρεπε να ακούει έντονες συνουσίες, με αρχέγονες κραυγές και γρυλίσματα. Εκείνη τον χρησιμοποιούσε ως καθαρό σεξουαλικό εργαλείο, που το χρησιμοποιούσε για την υπέρτατη ικανοποίηση της, ακόμη και όταν ο ίδιος δεν κρατούσε για όσο χρόνο ήθελε εκείνη, μπορεί και να τον χαστούκιζε και να τον έβριζε. Ήταν ένα ακόμα παιχνίδι με στόχο την αμοιβαία απόλαυση, απλά σαρκικό και αυτό αρκούσε για τον ΜακΚίντοκ. Ο Μπόιντ φανταζόταν ότι ο άνδρας θα πρέπει να προερχόταν από μία ψυχρή και σκληρή προηγούμενη σχέση, και το ότι βρέθηκε με μια γυναίκα αυτού του διαμετρήματος, με αυτό το μαχητικό πνεύμα, θα πρέπει να ήταν η αποθέωση της ηδονής για εκείνον. Φυσικά, ο Μπόιντ συνήθως άκουγε και σε άλλες παρακολουθήσεις σεξουαλική δραστηριότητα διαφόρων ειδών, αλλά αυτή τον αναστάτωνε και τον εμπόδιζε να παραμείνει αδιάφορος.

«Να είχα κι εγώ μία τέτοια γυναίκα», κατέληκε με έναν

αναστεναγμό, όπως όλες τις άλλες φορές. Συνήλθε και με το κρυπτογραφημένο τηλέφωνο κάλεσε το γκρι αυτοκίνητο.

<Βγαίνει>, δήλωσε απλά.

<Ελήφθη>, ήταν η λακωνική απάντηση του συνομιλητή του.

Ο Μπόιντ επέστρεψε στη θέση του οδηγού και πήρε μια εφημερίδα από το κάθισμα. Την ακούμπησε στο τιμόνι και προσποιήθηκε ότι διάβαζε, ενώ με το ένα μάτι κοίταζε το κτίριο. Μετά από ένα λεπτό, είδε τον ΜακΚίντοκ να βγαίνει από το αίθριο και να πηγαίνει με μεγάλο διασκελισμό προς τον χώρο στάθμευσης, προς το μέρος του. Φαινόταν να βιάζεται. Όταν ο ΜακΚίντοκ απείχε περίπου δέκα μέτρα από το αυτοκίνητό του, ο Μπόιντ ξεκίνησε τον κινητήρα και πήγε αδιάφορα προς την έξοδο του χώρου στάθμευσης, σαν να έφευγε. Ο ΜακΚίντοκ ούτε που πρόσεξε το φορτηγό που περνούσε στο πλάι του, καθώς τον είχε συνεπάρει η βιασύνη για να φύγει. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, το γκρι αυτοκίνητο κινήθηκε κι εκείνο με τη σειρά του και πλησίασε σιγά-σιγά το αυτοκίνητο του Πρύτανι. Όταν ήταν μερικά μέτρα από το αυτοκίνητο και άρχισε να κολλά το μπροστινό μέρος στην πόρτα του, το φορτηγό έστριψε απότομα προς τα δεξιά, κρύβοντας τη θέα από το κτίριο προς τον χώρο στάθμευσης, ενώ το γκρι αυτοκίνητο επιτάχυνε ξαφνικά και σταμάτησε ακριβώς μπροστά από το αυτοκίνητο του ΜακΚίντοκ. Δύο άνδρες βγήκαν αμέσως, σαν ελατήρια που τινάσσονταν και στάθηκαν δεξιά κι αριστερά του Πρύτανι.

Ένας από αυτούς του έδειξε για μία στιγμή κάποιο σήμα, ενώ ο άλλος τον έπιασε από το μπράτσο.

<Αστυνομία! Πρύτανη ΜακΚίντοκ, ελάτε μαζί μας!>

Εκείνος τρομοκρατήθηκε. Τον πήγαν, χωρίς περιστροφές, στο γκρι αυτοκίνητο. Ένας από αυτούς άνοιξε την πίσω δεξιά πόρτα και πιάνοντάς του το κεφάλι για το χαμηλώσει, τον έκανε να μπει, πηγαίνοντας αμέσως να καθίσει δίπλα του. Κατέβασε τις κουρτίνες στα παράθυρα, ώστε να κρύβουν το εσωτερικό, στη συνέχεια έκανε ένα νόημα στον τρίτο άνδρα, ο οποίος ήταν στο τιμόνι. Μετακίνησε το αυτοκίνητο λίγα μέτρα, προς το φορτηγό, και περίμενε.

Σε εκείνο το σημείο ο ΜακΚίντοκ μίλησε.

<Μα ... μα ... τι συμβαίνει; Γιατί μου το κάνετε αυτό; Τι έκανα; >

<Ηρεμήστε, Πρύτανη ΜακΚίντοκ, απλώς πρέπει να σας κάνουμε μερικές ερωτήσεις. Θα είναι σύντομο, θα δείτε>.

<Μα ... πρέπει να πάω στο Μάντσεστερ! Και πρέπει να πάω αμέσως!>

<Εκεί πηγαίνουμε. Ηρεμήστε>.

<Όμως ... το αυτοκίνητό μου ... τι θα γίνει; Δεν μπορώ να το αφήσω εδώ>.

<Κι αυτό πάει στο Μάντσεστερ. Ησυχάστε. Χαλαρώστε>.

<Μα ... τα κλειδιά; Τα έχω εγώ, πώς θα το κάνετε ...;> είπε και κοίταξε αποπροσανατολισμένος τον άνδρα που καθόταν δίπλα του. Εκείνος ανταπέδωσε το βλέμμα,

κοιτώντας το με νόημα. <Αχ ... καταλαβαίνω ... δεν τα χρειαζόμαστε ...>

Έξω, ο άνθρωπος που έμεινε εκτός αυτοκινήτου, είχε ήδη μπει στο αυτοκίνητο του ΜακΚίντοκ και είχε τον κινητήρα σε λειτουργία, έτοιμος να βάλει μπροστά.

Κατά τη διάρκεια της δράσης, ο Μπόιντ είχε κατέβει από το φορτηγό και προσποιήθηκε ότι ήλεγχε το λάστιχο, για να δικαιολογηθεί σε όποιον μπορεί να είδε τον παράξενο ελιγμό που έκανε. Όταν είδε το γκρι αυτοκίνητο να έρχεται προς το μέρος του, κατάλαβε ότι η επιχείρηση ολοκληρώθηκε και πήγε σαν αστραπή στο όχημα, ξεκινώντας αμέσως με μέτρια ταχύτητα, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Το γκρι αυτοκίνητο βγήκε από τον χώρο στάθμευσης και τον προσπέρασε ευκίνητα και σιωπηλά, ακολουθούμενο από το αυτοκίνητο του ΜακΚίντοκ, λίγα μέτρα μακριά.

Ο χώρος στάθμευσης παρέμεινε ανεπηρέαστος και αδιάφορος, να περίμενε τους ιδιοκτήτες των άλλων οχημάτων. Θα έφταναν κι εκείνοι με την ηρεμία τους.

Η όλη δράση δεν διήρκεσε περισσότερο από δέκα δευτερόλεπτα.

Σε ένα τέταρτο της ώρας το μικρό κουβόι ήταν ήδη στον αυτοκινητόδρομο για το Μάντσεστερ, πηγαίνοντας με μεγάλη ταχύτητα και παραμένοντας συνεχώς στη λωρίδα ταχείας κυκλοφορίας. Ο οδηγός του επικεφαλής αυτοκινήτου, στο οποίο ο ΜακΚίντοκ καθόταν στο πίσω

κάθισμα, προχωρούσε με ασφάλεια και συγκέντρωση. Είχε συνηθίσει στην αντιμετώπιση των πλέον δύσκολων καταστάσεων και η πρωινή κίνηση δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με τις επιδιώξεις που κατά καιρούς έπρεπε να ικανοποιήσει. Δεν είπε λέξη, αλλά ήλεγχε συστηματικά ότι το αυτοκίνητο του ΜακΚίντοκ ακολουθούσε σε μικρή απόσταση. Ο συνάδελφός του στο τιμόνι, ήταν έμπειρος όπως ο ίδιος, ειδικός εφόρμησης με όποιον τύπο οχήματος που τύχαινε και στο να παίρνει αμέσως τον έλεγχο από τον αντίπαλο οδηγό, να πηγαίνει με μεγάλη ταχύτητα προς τον τελικό προορισμό, αποφεύγοντας ακόμη τα εχθρικά πυρά.

Ο άνδρας που καθόταν πίσω μαζί με τον ΜακΚίντοκ, σήκωσε τις κουρτίνες και το επαρχιακό τοπίο άρχισε να τρέχει δίπλα τους.

Στο μεταξύ, ο ΜακΚίντοκ είχε χαλαρώσει λίγο, και άρχισε να σκέφτεται. Τι θα μπορούσε να θέλει η Αστυνομία από εκείνον; Είχε κάνει κάτι κακό; Ποια πράξη του θα δικαιολογούσε μια «σύλληψη» αυτού του είδους; Γιατί αισθανόταν αιχμάλωτος, σαν να τον είχαν πιάσει ως εγκληματία στην έξοδο ενός κακόφημου μπαρ. Πώς τους είχε επιτραπεί αυτό; Ήταν ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ. Κάποιο λάθος είχε γίνει. Αναθάρρεψε και πέρασε στην αντεπίθεση.

<Ακούστε λίγο εσείς>, γύρισε στον άνδρα που καθόταν δίπλα του.

<Ναι;> Είπε ο άνδρας κοιτώντας τον με περιφρόνηση.

<Δείξτε μου πάλι το σήμα σας, αν δεν σας πειράζει>

<Όταν φτάσουμε>, ήταν η απάντηση, που ακολουθήθηκε από ένα διαπεραστικό βλέμμα με νόημα, συνοδευόμενο από ένα χέρι που πέρασε *αδιάφορα* κάτω από το σακάκι, κοντά στην αριστερή μασχάλη.

Ο ΜακΚίντοκ ακολουθείσαι αναπόφευκτα εκείνη την κίνηση, και ρίγησε. Δεν ήταν ώρα να κάνει άλλες ερωτήσεις, αποφάσισε. Ωστόσο, εκείνοι όντως φαίνονταν αστυνομικοί και, εν τέλει, δεν είχαν αγγίξει ούτε μια τρίχα από τα μαλλιά του, έτσι χαλάρωσε στο κάθισμά του και περίμενε να εξελιχθούν τα γεγονότα. Ήταν τρομερά περίεργος, όμως, περίεργος και ανήσυχος, γιατί δεν μπορούσε να φανταστεί τι ήθελαν από αυτόν.

Ό,τι και αν ήταν, θα το μάθαινε σύντομα. Πολύ νωρίτερα από ότι περίμενε, κατάλαβε ότι είχαν ήδη μπει στο Μάντσεστερ, με το αυτοκίνητό του να προχωρά ακριβώς πίσω τους, σαν να ήταν κρεμόταν σε ένα χαλύβδινο σκοινί. Ο άνδρας δίπλα του κατέβασε τις κουρτίνες στα παράθυρα και αυτή τη φορά κατέβασε και μια πιο μεγάλη κουρτίνα που χώριζε το μπροστινό από το πίσω μέρος. Επίσης, χαμήλωσε το σκίαστρο μπροστά από το πίσω παράθυρο και τώρα το γύρω τοπίο ήταν εντελώς κρυμμένο. Έτσι, ο ΜακΚίντοκ δεν ήξερε σε ποιο σημείο του Μάντσεστερ πήγαιναν, κι ας ήξερε τόσο καλά την πόλη.

Μετά από περίπου είκοσι λεπτά, το αυτοκίνητο σταμάτησε.

Ο άνδρας δίπλα του βγήκε από το αυτοκίνητο και άνοιξε την πόρτα.

<Κατεβείτε>, τον διέταξε κοφτά.

Ο ΜακΚίντοκ κατέβηκε διστακτικά και βρέθηκε σε έναν υπόγειο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων, με τοίχους από μπετόν με όμορφα φινιρίσματα και φώτα τοποθετημένα εδώ κι εκεί στους τοίχους. Το αυτοκίνητό του ήταν ήδη σταθμευμένο δίπλα και ο άνδρας που το οδηγούσε, το έκλεινε με ένα παράξενο μαύρο άγνωστου τύπου τηλεκοντρόλ. Τον έπιασαν από τους αγκώνες, αλλά εκείνος έγνεψε ότι θα συνεργαζόταν.

Ένας από τους άνδρες συγκατένευσε, έτσι περπατώντας δίπλα του, τον πήγαν μέχρι ένα χαλασμένο ασανσέρ που βρισκόταν στον απέναντι τοίχο. Μπήκαν, ο ΜακΚίντοκ και οι άλλοι τρεις, και ένας από αυτούς πάτησε ένα λευκό κουμπί, χωρίς αριθμό. Ούτε και τα άλλα κουμπιά είχαν αριθμούς.

«Τι περίεργο ασανσέρ», σκέφτηκε ο ΜακΚίντοκ.

Μια σύντομη ανάβαση και μετά η πόρτα άνοιξε σε ένα βρώμικο λευκό διάδρομο, βρώμικο, με την έννοια ότι οι τοίχοι είχαν πιάσει μούχλα, με σημάδια κατάρρευσης, με σκισμένες πλάτες στις καρέκλες και, από ότι φάνηκε στον ΜακΚίντοκ, είχε και περίεργες κηλίδες σε σκούρο κόκκινο χρώμα. Μερικά φαινόταν εν μέρει σαν αποτυπώματα χεριού, σαν να είχαν ακουμπήσει κάποιον αιμόφυρτο στον τοίχο κι έτσι είχε λερωθεί. Ήλπιζε να είχε παρερμηνεύσει,

και, στο μεταξύ, η ομάδα είχε φτάσει μπροστά σε μία υπόλευκη ξύλινη πόρτα, χτυπημένη και βρώμικη, όπως και οι τοίχοι. Ένας από τους τρεις άνοιξε και τον συνόδευσε μέσα, βάζοντάς τον να καθίσει σε μια καρέκλα λερωμένη όπως και οι υπόλοιπες, δίπλα σε ένα τραπέζι που είχε δει και καλύτερες μέρες.

Ο άνδρας έκλεισε την πόρτα και κάθισε σε μια άλλη καρέκλα, περιμένοντας. Οι άλλοι έφυγαν. Αυτός που έμεινε ήταν εκείνος που ήταν στο πίσω κάθισμα μαζί με τον ΜακΚίντοκ, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού.

<Τι είναι αυτό το μέρος; Πού με φέρατε;> ξέσπασε ενοχλημένος ο ΜακΚίντοκ. Είχε συνηθίσει σε περιβάλλοντα πολύ καλύτερης ποιότητας. Υπήρχε μυρωδιά μούχλας και χαλασμένου και στο πάτωμα γύριζε ανενόχλητη μία κατσαρίδα. Οι πάνω γωνίες του δωματίου ήταν καλυμμένες με ιστούς αράχνης παχείς και κίτρινους, γεμάτους σκόνη. Μερικές μαύρες αράχνες ζούσαν ήσυχα στο εσωτερικό τους, περιμένοντας το θήραμα.

Ο άνδρας τον αγνόησε και ο ΜακΚίντοκ κατάλαβε ότι ήταν ανώφελο να επιμείνει περισσότερο.

Μετά από λίγα λεπτά, η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας άντρα γύρω στα εξήντα, με ένα ωραίο μπλε κοστούμι και κοκάλινα γυαλιά.

<Καλημέρα, Πρύτανη ΜακΚίντοκ. Είμαι ο Ουίλιαμ Φάρνσουορθ, επικεφαλής των Υπηρεσιών Ασφαλείας.>

<Υπηρεσίες Ασφάλειας>; Τι ήταν αυτό; Αναρωτήθηκε ο

ΜακΚίντοκ.

<Καλημέρα>, απάντησε με οξύ τόνο. <Γιατί με φέρατε εδώ; Τι θέλετε από μένα; Τι είναι αυτό το μέρος;> ρώτησε ακόμη πιο ενοχλημένος.

<Σας φέραμε εδώ>, απάντησε ο Φαρνσουόρθ τονίζοντας ιδιαίτερα το «φέραμε», με επιβλητική φωνή, <γιατί ξέρετε κάτι που θα μπορούσε να είναι ύψιστης σημασίας για τη χώρα αυτή>, σταμάτησε για εντυπωσιασμό. <Επειδή αγαπάτε την Αγγλία, σωστά;> έπαιξε το χαρτί του πατριωτισμού, κοιτάζοντας τον άγρια στα μάτια.

<Ω ... μα ... φυσικά. Φυσικά αγαπώ την Αγγλία.>, ο Φαρνσουόρθ προσπαθούσε να αποδείξει τα αυτονόητα, γιατί ο ΜακΚίντοκ ήταν πιστός Βρετανός και αγαπούσε τη Βασίλισσα, σε αντίθεση με πολλούς συμπολίτες του. Εντελώς μετανιωμένος, παρέδωσε τα όπλα.

<Τι θέλετε να μάθετε; Είμαι στη διάθεσή σας>.

<Γνωρίζουμε για ένα έργο στο οποίο φαίνεται να εμπλέκεστε>, αναφώνησε ο Φαρνσουόρθ κοιτώντας τον στα μάτια, αλλά χωρίς εχθρότητα, αυτή τη φορά. <Ένα έργο για ένα συγκεκριμένο Μηχάνημα, που είναι σε θέση να μετακινεί πράγματα και ανθρώπους σε αποστάσεις που μετρώνται σε συμπαντική κλίμακα, και το οποίο εφευρέθηκε από τον Ντρου. Τι μπορείτε να μας πείτε για όλα αυτά;>

Ο ΜακΚίντοκ έμεινε έκπληκτος.

Πώς μπορούσαν να το γνωρίζουν;

Ούτε εκείνος δεν το ήξερε μέχρι το προηγούμενο βράδυ. Πώς το έκαναν; Ήταν αδύνατον να είχε μιλήσει κάποιος, αλλά θα έπρεπε να είχε συμβεί, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Άσπρισε σαν πανί, μετά κοκκίνισε απότομα, και τελικά μπόρεσε να μιλήσει.

Αναστέναξε βαθιά πριν απαντήσει.

<Δεν ξέρω πώς το μάθατε, αλλά αυτό που περιγράφετε συνοπτικά είναι η πραγματικότητα. Θα εξηγήσω τα πάντα, αλλά τουλάχιστον να μου πείτε ποιες είναι αυτές οι Υπηρεσίες Ασφαλείας για τις οποίες μιλήσατε και ποιος, πραγματικά, είστε εσείς;>

<Μετά>, απάντησε ξερά ο Φάρνσουορθ. <Να είστε βέβαιος, θα μάθετε τα πάντα εν ευθέτω χρόνω. Εν τω μεταξύ, αυτό είναι το σήμα μου, μόνο και μόνο για να σας ηρεμήσω> και ανέμιση μπροστά του για μια στιγμή ένα σήμα όπως αυτό που του έδειξε υφιστάμενός του, όταν τον «πήραν» από τον χώρο στάθμευσης στο Λίβερπουλ.

Ο ΜακΚίντοκ αναστέναξε πάλι και άρχισε να εξιστορεί.

<Περίπου μια εβδομάδα πριν, ένας καθηγητής Φυσικής του Πανεπιστημίου μου, ο καθηγητής Ντρου, ήρθε σε μένα, μαζί με έναν από τους φοιτητές του, τον Τζόσουα Μαρρόν. Αυτός ο νεαρός ανακάλυψε τυχαία ένα φαινόμενο που παράγεται από μια συσκευή που κατασκευάστηκε από τον Ντρου για άλλους σκοπούς, είχε ενημερώσει τον καθηγητή του για το θέμα, και μαζί εξέτασαν την επίδραση. Διαπιστώθηκε ότι η συσκευή μπορεί να ανταλλάξει μεταξύ

τους δύο όγκους του χώρου στην επιθυμητή απόσταση, ακόμα και σε συμπαντική κλίμακα, με όλα όσα περιέχονται σε αυτούς. Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι το Μηχάνημα, όπως το αποκαλούν, μπορεί να ρυθμιστεί για να στοχεύσει στον συνάδελφό σας, εκεί> και υπέδειξε τον άλλο άνδρα, <και αμέσως να τον μεταφέρει σε άλλον τόπο, βάζοντας στη θέση του κάτι άλλο. Αν θέλετε> και εδώ ο ΜακΚίντοκ χαμογέλασε με ικανοποίηση, παίρνοντας μια μικρή εκδίκηση, <θα μπορούσε να μεταφερθεί στον βυθό της θάλασσας, και στη θέση του να εμφανιστεί ένας υπέροχος καταρράκτης με θαλασσινό νερό>, κατέληξε ακουμπώντας απότομα πάνω στο τραπέζι.

Ο άνδρας που καθόταν, κινήθηκε νευρικά πάνω στην καρέκλα του και κοίταξε κατηφής το αφεντικό του.

Ο Φάρνσουορθ είχε ανοίξει διάπλατα τα μάτια εντυπωσιασμένος, αλλά συνήλθε γρήγορα.

<Εντάξει. Λέτε αλήθεια. Λοιπόν, έχει δοκιμαστεί αυτό το...Μηχάνημα;>

<Υπάρχει ένα μικρό πρωτότυπο σε θέση να μετακινεί αντικείμενα με πλάτος λίγων εκατοστών. Με τη βοήθεια μιας ομάδας από τους καλύτερους επιστήμονες στον κόσμο, ο καθηγητής Ντρου ήταν σε θέση να αναπτύξει μια θεωρία για τη λειτουργία του, και μόλις χθες το βράδυ μου γνωστοποίησε τα αποτελέσματα των δοκιμών. Γι 'αυτό εκπλήσσομαι που είστε ενήμεροι για τα πάντα. Τώρα> και σταθεροποίησε το βλέμμα του απ 'ευθείας στα μάτια του

Φάρνσουορθ, <Μπορώ να ξέρω πώς τα μάθατε; Αυτό μου το χρωστάτε>.

<Έχουμε τα συστήματα μας. Και δεν μπορώ να σας τα αποκαλύψω, διαφορετικά θα καταστούν αναποτελεσματικά. Δεδομένου ότι συνεργαστήκατε, όμως, θα σας πω το εξής. Οι Υπηρεσίες Ασφαλείας που συντονίζω ασχολούνται με τη συλλογή κάθε είδους πληροφοριών που μπορεί να παρουσιάζουν ενδιαφέρον για τη χώρα, και είμαστε καλοί στο να κάνουμε τη δουλειά μας>.

<Μυστικές Υπηρεσίες, επομένως>, εξακρίβωσε ο ΜακΚίντοκ.

<Ναι>, είπε ο Φάρνσουορθ απλά. <Κι αν σας αποκαλύπτω αυτές τις πληροφορίες είναι επειδή είμαι πεπεισμένος ότι είστε αληθινός πατριώτης, και από τη θέση που κατέχετε καταλαβαίνω ότι είστε, επίσης, ένα πρόσωπο με μεγάλο αίσθημα ευθύνης. Η τεχνολογία που έχετε στη διάθεσή σας μπορεί είναι ανυπολόγιστης αξίας για το Ηνωμένο Βασίλειο, σε σημείο που ίσως δεν έχετε συνειδητοποιήσει καν>.

«Πώς θα μπορούσα;» σκέφτηκε ο ΜακΚίντοκ, «Μόλις χθες βράδυ μου είπαν τι μπορεί να κάνει το Μηχάνημα ...»

<Διότι, όπως θα γνωρίζετε>, συνέχισε ο Φάρνσουορθ, <η χώρα μας βιώνει μια περίοδο οικονομικής και πολιτικής στασιμότητας. Με την τεχνολογία που μας περιγράψατε, με το Μηχάνημα, η Βρετανία θα έχει ανυπολόγιστο τεχνολογικό πλεονέκτημα σε σχέση με όλες τις άλλες χώρες

του κόσμου, και αυτό καθιστά αυτόματα το έργο σας ως υψίστης σημασίας. Από όλα αυτά προκύπτει ότι το Μηχάνημα από αυτή τη στιγμή γίνεται κρατικό μυστικό, και κανείς, και εννοώ *απολύτως κανείς* δεν πρέπει να λάβει γνώση, αν δεν το εγκρίνω εγώ. Πόσοι άνθρωποι γνωρίζουν;>

Καθ'όλη τη διάρκεια του μονολόγου, ο ΜακΚίντοκ δεν έκανε τίποτα άλλο, από το να ακούει και να συγκατανεύει. Την οδηγία προστασίας πληροφοριών ήταν εκείνος που την είχε επιβάλλει στον Ντρου και τους άλλους, και τώρα ήταν ο ίδιος που έπρεπε να την δεχτεί. Έτσι, πήγαιναν τα πράγματα.

Έκανε τον υπολογισμό στο μυαλό του.

<Περίπου 10, συμπεριλαμβανομένου και εμού>.

<Τόσοι πολλοί;> θορυβήθηκε ο Φάρνσουορθ, έκπληκτος. <Αυτοί οι άνθρωποι τι σχέσεις έχουν μαζί σας; Θέλω να πω, είναι έμπιστοι; Μπορεί να αποκαλύψουν σε τρίτους την ύπαρξη του Μηχανήματος;>

<Όχι. Εγώ ο ίδιος τους έχω επιβάλλει να κρατήσουν μυστικό το έργο και είμαι σίγουρος ότι τηρούν τη συμφωνία. Είναι όλοι οι επιστήμονες και συνεργάτες με αποδεδειγμένη ακεραιότητα, και είναι προς το συμφέρον τους, τουλάχιστον σε αυτό το στάδιο της μελέτης και των δοκιμών, το έργο να παραμένει μυστικό. Καταλαβαίνετε, στη συνέχεια θα έχουν το πλεονέκτημα με τις επιστημονικές δημοσιεύσεις που θα ακολουθήσουν, το φαινόμενο πιθανόν

να πάρει το όνομά τους, και ούτω καθεξής>, συνοφρυώθηκε προβληματισμένος. <Ωστόσο, παρ'όλα αυτά, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι κάποιος από αυτούς μίλησε. Αλλιώς, δεν εξηγείται το πώς έχετε τις πληροφορίες>.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.